GDAŃSK, dnia 25 września 1946 r.

GDAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 7

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

DZIAŁ URZĘDOWY

I. Przedruki

70

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu

z dnia 7 czerwca 1935 r.

(Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 404)

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych

Na podstawie art. 178 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 570) ogłaszam w brzmieniu obowiązującym od dnia 16 maja 1935 r. jednolity tekst powołanej ustawy, z uwzględnieniem zmian, wynikających z:

1) obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 stycznia 1927 r. w sprawie sprostowania omyłek w tekscie ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15),

2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. w sprawie zmiany art. 170 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 256),

3) art. 4, 8 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. o należnościach za sporządzenie protestu (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 381),

4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. w sprawie zmiany ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 804),

5) art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 855),

6) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. w sprawie opłaty stemplowej od pism, stwierdzających kupno nieruchomości przez instytucje, upoważnione do parcelacji (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 126),

7) art. 1 ustawy z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 168),

8) ustawy z mnia 18 marca 1932 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 340),

9) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 479),

10) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. o ustanowieniu urzędu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 480),

11) kodeksu karnego z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 60. poz. 571),

12) przepisów wprowadzających kodeks karny i prawo o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 573),

13) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej" i „Ministerstwo Opieki Społecznej" (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597),

14) art. LXXVII przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 93, poz. 804),

15) art. 8 i 15 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173),

16) art. XXXV i XLVII przepisów wprowadzających kodeks zobowiązań z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 599),

17) art. 123, 146 i 148 prawa o notariacie z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 609),

18) art. 1 pkt. 25 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. w sprawie zmian w ustawie z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 200),

19) ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o zmianie niektórych przepisów o majątkach rodowych w województwach wschodnich (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 236),

20) art. 212 (§ 7) ordynacji podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 346),

21) art. LXVII Przepisów wprowadzających kodeks handlowy z dnia 27 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 503),

22) art. IV Przepisów wprowadzających prawo upadłościowe z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 835),

23) przepisów o kosztach sądowych z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 837),

24) art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976),

25) obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 98),

26) art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 129),

27) art. 4 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 163),

28) ustawy z dnia 18 marca 1935 r. w sprawie zmiany przepisów o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 200).

Artykuły 1, 7 — 12, 16, 17, 19, 20, 22, 24, 25, 27, 28, 30, 33, 35, 39, 41 — 43, 46, 47, 50, 52, 54, 56 — 61, 63, 65 — 67, 69, 71 — 75, 79 — 84, 88, 90, 91, 93, 95, 97, 99, 101 — 105, 107, 111, 112, 114 — 128, 131, 133, 134, 136 — 142, 144, 145, 147, 151, 154, 156 — 158, 160, 161, 164, 170, 172, 173, 176 i 177 są w załączniku do obwieszczenia niniejszego podane w brzmieniu ustalonym w przepisach, wymienionych wyżej pod 1 — 28. Inne artykuły ustawy o opłatach stemplowych, zawarte w załączniku, nie uległy zmianie i zostały podane w brzmieniu pierwotnym, ogłoszonym w Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 98, poz. 570).

Minister Skarbu: **Wł. Zawadzki**

ałącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1935 r. (poz. 404).

USTAWA

z dnia 1 lipca 1926 r.
o opłatach stemplowych

CZĘŚĆ PIERWSZA
POSTANOWIENIA OGÓLNE
ROZDZIAŁ PIERWSZY
Przedmioty opłat stemplowych

Art. 1.

Opłatom stemplowym podlegają pisma, wymienione w części drugiej niniejszej ustawy, oraz czynności prawne, wymienione w art. 71 w ust. 2 w art. 75 w ust. 4 w art. 89, 96, 101 w ust. 1, w art. 103 i 109.

Ilekroć w ustawie niniejszej jest mowa o piśmie, stwierdzającym umowę, należy przez to rozumieć nie tylko pismo, podpisane przez obie strony, lecz także podpisane przez jedną stronę, jeżeli zostało bądź wręczone stronie drugiej, bądź sporządzone albo uwierzytelnione sądownie lub notarialnie.

Art. 2.

Jedno pismo, stwierdzające kilka czynności prawnych, podlega opłacie od każdej czynności z osobna.

Jeżeli jednak czynności prawne między tymi samemi osobami, stwierdzone tym samem pismem, pozostają w tak ścisłym z sobą związku, że jedna z tych czynności (uboczna) nie mogłaby istnieć sama przez się bez drugiej (głównej), to opłatę oblicza się tylko według czynności głównej. Do czynności ubocznych zalicza się w szczególności: ustalenie sposobu spłacenia ceny sprzedaży, potwierdzenie odbioru ceny, ustanowienie kary umownej, postanowienia o zabezpieczeniu hipotecznym itp.

Art. 3.

W razie sporządzenia wtórospisów, t. j. pism równobrzmiących, lub choćby tylko co do treści zgodnych z pismem pierwszym, albo odpisów lub tłumaczeń, opłata należy się tylko raz jeden, a mianowicie od pisma pierwszego. Wyjątki są przewidziane: co do pełnomocnictw w art. 111, a co do weksli w art. 122.

W razie wątpliwości, zachodzących co do uiszczenia opłaty od pisma pierwszego, uiszczenie winno być udowodnione.

Ustęp drugi stosuje się do odpisu i tłumaczenia tylko w przypadkach następujących:

a) jeżeli zgodność z pierwopisem zaświadczyła osoba, która podpisała pierwopis, lub
b) jeżeli osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty od pierwopisu, przedstawiła odpis lub tłumaczenie sądowi lub innemu urzędowi państwowemu.

Art. 4.

Pismo stwierdzające umowę o zniesienie istniejącego między stronami stosunku prawnego i powstanie natomiast stosunku nowego, podlega opłacie, odpowiadającej treści stosunku nowego. Wyjątek jest przewidziany co do konwersji wierzytelności w art. 121.

Pismo, tylko zmieniające istniejący już stosunek, przy którego zawiązaniu lub pisemnem stwierdzeniu uiszczono należną opłatę stemplową, podlega:

a) w razie zwiększenia przedmiotu zobowiązania — opłacie od nadwyżki;

b) w razie innych zmian — opłacie, przewidzianej w art. 139, jeżeli zachodzą warunki, wymienione w tym artykule.

Art. 5.

Pisma, sporządzone za granicą, podlegają przepisom niniejszej ustawy tylko wówczas, gdy stwierdzają czynność prawną, tyczącą się przedmiotu znajdującego się w Polsce, lub gdy zobowiązanie, z czynności prawnej wynikające, ma być wykonane albo jest wykonane w Polsce. Pisma, sporządzone w Polsce przed konsulem obcego państwa, uznane będą — pod warunkiem wzajemności — za sporządzone za granicą.

ROZDZIAŁ DRUGI

Sposób obliczenia opłaty

Art. 6.

Opłatę stemplową oblicza się stosownie do rodzaju czynności prawnej, którą stwierdza pismo; nazwa niezgodna z treścią nie ma znaczenia.

Jeżeli według części drugiej niniejszej ustawy należy wziąć za podstawę wymiaru wartość rzeczy, to wartość tę ma podać podatnik. Opłatę wymierza się od wartości podanej; wyjątki są przewidziane w art. 7—12 oraz w ustępie trzecim art. 70.

Za podstawę wymiaru opłaty od pisma, stwierdzającego umowę, bierze się wartość całego przedmiotu umowy, choćby z treści pisma wynikało, że umowa została już częściowo albo całkowicie wykonana przed sporządzeniem pisma.

Art. 7.

Jeżeli według treści pisma dłużnik ma wykonać jedno z dwu lub więcej świadczeń różnej wartości, to za podstawę wymiaru służy wartość najwyższa.

Jeżeli strona, otrzymująca rzecz, obowiązana jest do świadczeń wzajemnych, to wartość rzeczy (art. 6) nie można przyjąć w sumie niższej, niż łączna wartość wszystkich świadczeń wzajemnych. Za świadczenia wzajemne uważa się: przyjęcie długu do zapłaty, ustanowienie użytkowania, potrącenie wierzytelności z ceny sprzedaży, zrzeczenie się prawa majątkowego itp.

Wartość świadczeń wzajemnych ma być podana przez podatnika. Minister Skarbu może zarządzić co do poszczególnych rodzajów świadczeń wzajemnych, że wartości nie można przyjąć w sumie niższej, niż cena giełdowa lub rynkowa; rozporządzenie określi sposób stwierdzenia tych cen.

Art. 8.

Papiery wartościowe ocenia się poza przypadkami sprzedaży (art. 78, punkt a) — jeżeli kwota, podana przez podatnika (art. 6), nie jest wyższa — według najniższego kursu giełdowego z dnia poprzedzającego sporządzenie czynności prawnej, jeżeli w miejscowości, w której sporządzono czynność prawną, względnie w której obowiązanie ma być wykonane (art. 5), znajduje się giełda; jeżeli w owej miejscowości giełdy nie ma, jak również, gdy dany papier wartościowy nie był w dniu poprzedzającym notowany na giełdzie miejscowej, bierze się za podstawę wymiaru najniższy kurs, notowany na najbliższej terytorialnie giełdzie polskiej w ostatnich trzech dniach, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej. Wartość papierów, nienotowanych w sposób powyższy, może być ustalona zgodnie z opinią izby przemysłowo-handlowej lub innej organizacji gospodarczej, którą wskaże rozporządzenie.

Aż do czasu rozpoczęcia przez Bank Polski wymiany banknotów na złoto, złote w złocie ocenia się według równowartości, ostatnio ogłoszonej w Monitorze Polskim przed sporządzeniem czynności prawnej (art. 16 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 855 oraz art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509).

Przepisy powyższe stosuje się również do walut zagranicznych wyjątek jest przewidziany co do ubezpieczeń w art. 99.

Art. 9.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, to ustalenie podstawy wymiaru następuje w miarę wykonywania zobowiązania (art. 22, 28, ustęp piąty; 30, punkt 3; 31 ustęp przedostatni; 32).

Jeżeli jednak znana jest najniższa ilość świadczenia, albo zostaje wypłacona zaliczka, to za podstawę wymiaru należy przyjąć na razie tę ilość najniższą lub zaliczkę, zależnie od tego, która z nich jest wyższa. Kwotę opłaty, uiszczoną na tej podstawie, potrąca się następnie od sumy kwot, obliczonych w miarę wykonywania zobowiązania.

Za wzajemną zgodą urzędu skarbowego i podatnika ustalenie podstawy wymiaru może nastąpić niezwłocznie, przez obliczenie prawdopodobnej sumy wszystkich świadczeń za cały czas trwania zobowiązania.

Art. 10.

Jeżeli pismo zawiera zobowiązanie do świadczeń periodycznych, to celem ustalenia podstawy wymiaru należy roczną wartość świadczeń pomnożyć:

a) w razie ustanowienia świadczeń na wieczne czasy — przez 17;

b) w razie ustanowienia świadczeń na czas, ściśle ograniczony co do ilości lat lub ich części, najwyżej jednak przez 17;

c) przy ustanowieniu świadczeń na czas życia jednej osoby w wieku do lat 50 włącznie — przez 10, w wieku ponad lat 50 — przez 5; ;

d) w razie uzależnienia terminu trwania świadczeń od czasu życia dwu lub więcej osób — przez mnożnik (punkt c) odpowiedni do wieku osoby najstarszej lub najmłodszej, stosownie do tego, czy świadczenia mają trwać do śmierci osoby, która umrze pierwsza, czy do śmierci osoby, która umrze ostatnia;

e) w razie ustanowienia świadczeń na czas, nieokreślony w sposób wyżej podany — przez 5.

W razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony (punkt e), z oznaczeniem jednak pewnego terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, podstawę wymiaru opłaty za czas ściśle określony ustala się w sposób, przewidziany w punkcie b), a za czas dalszy — w sposób, przewidziany w punkcie e); łączna podstawa wymiaru nie może jednak być wyższa, niż suma świadczeń za lat 17.

Przepisy artykułu niniejszego stosuje się również do służebności, do użytkowania, prawa używania lub mieszkania, ciężarów rzeczowych oraz do długu rentowego (§§ 1199—1203 kodeksu cywilnego niemieckiego).

Przepisy artykułu niniejszego stosuje się również do służebności, do użytkowania, prawa używania lub mieszkania, ciężarów rzeczowych oraz do długu rentowego (§§ 1199—1203 kodeksu cywilnego niemieckiego).

Roczna wartość użytkowania bierze się w sumie, wynoszącej 6% wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu,, chyba że wartość wyższa lub niższa jest niewątpliwa.

Art. 11.

W przypadkach, wymienionych w ustępie drugim art. 9 — jeżeli zobowiązanie ma trwać dłużej, niż przez pięć lat — bierze się na żądanie podatnika za podstawę wymiaru sumę, obliczoną za pierwszy okres pięcioletni; po upływie tego okresu ustala się podstawę wymiaru na drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dalszym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania.

Art. 12.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz

Spraw Wewnętrznych władny jest wydawać normy o najniższym szacunku („szacunku prawnym") rzeczy nieruchomych, który ma być wzięty za podstawę wymiaru, jeżeli jest wyższy od sum, ustalonych według postanowień art. 6—11.

Szacunek prawny może być oparty na podatkach: gruntowym i budynkowym, na ostatniej cenie sprzedaży, ostatniem oszacowaniu, dokonanem przez instytucję kredytową celem udzielenia długoterminowej pożyczki hipotecznej oraz na ostatnim oszacowaniu, dokonanym celem ustalenia sumy ubezpieczenia. Mnożnik, przez który ma być pomnożona kwota podatku gruntowego, względnie budynkowego, ma być ustalony na każdy rok kalendarzowy. W razie oparcia szacunku prawnego na cenie sprzedaży, na oszacowaniu, dokonanem przez instytucję kredytową, na sumie ubezpieczenia lub na oszacowaniu, dokonanem celem ustalenia sumy ubezpieczenia, należy za każdy rok kalendarzowy ustalać — oddzielnie dla poszczególnych grup przedmiotów majątkowych i poszczególnych okręgów gospodarczych — o jaką kwotę mają być podwyższone lub obniżone powyższe szacunki, pochodzące z poszczególnych lat poprzednich — ze względu na stwierdzone zmiany wartości.

Jeżeli przedmiotem przeniesienia własności jest nieruchomość, stanowiąca gospodarstwo rolne, wraz z przynależnościami, to szacunek prawny nieruchomości ma być wzięty w kwocie, równającej się dziewięciu dziesiątym częściom podanych przez podatnika wartości: rzeczy nieruchomej i przynależności razem wziętych (art. 6, ustęp drugi i art. 13, ustęp pierwszy). Jeżeli jednak, wartość takiej nieruchomości ustalono na podstawie prawnego szacunku, przewidzianego w ustępie pierwszym i drugim niniejszego artykułu, to szacunek prawny przynależności ma być wzięty w kwocie, równającej się jednej dziewiątej części wartości nieruchomości. Jeżeli co do nieruchomości, stanowiącej gospodarstwo rolne, sporządzono dwa pisma, z których jedno tyczy się przeniesienia własności tej nieruchomości bez przynależności, drugie zaś przeniesienia własności przynależności na tę samą osobę, a okres, który upłynął między sporządzeniem pisma pierwszego a sporządzeniem pisma drugiego, nie przekracza jednego roku, to stosuje się postanowienia dwóch zdań poprzednich, jak gdyby przeniesienie nieruchomości wraz z przynależnościami zostało stwierdzone jednem pismem; nie stanowi różnicy, które z wymienionych dwóch pism sporządzono wcześniej.

Przepisy niniejszej ustawy o rzeczach nieruchomych (nieruchomościach) stosuje się jedynie do:

1) gruntu oraz przedmiotów, z nim złączonych (budynków, roślin, od gruntu nieoddzielonych itp.);

2) prawa wieczystej dzierżawy;

3) prawa zabudowy;

4) prawa żądania, aby rzecz nieruchoma (punkty 1, 2, 3, 5, została oddana na własność;

5) prawa do majątku spadkowego — o tyle, o ile składa się z rzeczy nieruchomych.

Art. 13.

Jeżeli pismo, podlegające opłacie, dotyczy dwu lub więcej przedmiotów, które według przepisów części drugiej ustawy niniejszej podlegają różnym pod względem stopy opłatom stemplowym, to podatnik jest obowiązany podać wartość każdego przedmiotu oddzielnie: bądź w treści pisma, bądź przy przedstawieniu go organowi, powołanemu do wymierzenia opłaty, bądź w podaniu o zwrot nadpłaty (art. 45), lub w odwołaniu (art. 46).

Gdy tego nie uczyniono i podano tylko wartość w sumie ogólnej, to tę sumę bierze się jako podstawę wymiaru i stosuje się do niej stopę, przypadającą od tego przedmiotu, który podlega opłacie najwyższej.

Art. 14.

Nie pobiera się opłaty stemplowej, wynoszącej mniej niż 10 groszy.

Groszową końcówkę opłaty, obliczonej według właściwej stopy, przewidzianej w części drugiej ustawy niniejszej, jeżeli przewyższa 10 groszy, a jest niepodzielna przez 10, zaokrągla się wzwyż do kwoty w ten sposób podzielnej.

ROZDZIAŁ TRZECI

Osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty

Art. 15.

O ile w części drugiej ustawy niniejszej nie postanowiono, na kim ciąży obowiązek uiszczenia opłaty stemplowej, są wobec Skarbu Państwa solidarnie obowiązani:

1) co do pism, stwierdzających umowę:

a) osoby, będące stronami w umowie,

b) osoba, która zawarła umowę, prowadząc interes cudzy bez zlecenia (negotorium gestor),

c) każdy posiadacz pisma (art. 3), albo urzędownie uwierzytelnionego odpisu lub tłumaczenia, jeżeli jest prawonabywcą osoby, która zawarła umowę;

2) co do orzeczeń — wszystkie osoby, które na mocy orzeczenia nabywają prawo.

Art. 16.

Wolne są od obowiązku uiszczenia procentowej opłaty stemplowej od pisma, stwierdzającego umowę, obustronnie obowiązującą: fundacje, zakłady i zrzeszenia, prawnie istniejące i posiadające siedzibę w Polsce, których zadanie stanowi wyłącznie wykonywanie kultu religijnego albo działalność naukowa, oświatowa, dobroczynna lub mająca na celu prowadzenie szpitali (art. 3 lit. „a" rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382) lub nieobliczonych na zysk przychodni (art. 1 lit. „b" oraz art. 63 powołanego rozporządzenia).

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może przyznać powyższe uwolnienie również fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, tego rodzaju, mającym siedzibę za granicą.

Kontrahent, zawierający umowę z osobą wolną od obowiązku uiszczenia opłaty, ma uiścić połowę opłaty, jeżeli sam nie jest zwolniony od obowiązku uiszczenia.

ROZDZIAŁ CZWARTY

Uiszczenia opłaty stemplowej

A. Postanowienia ogólne

Art. 17.

Uiszczenie opłaty stemplowej następuje bądź według obliczenia podatnika — bez wymiaru urzędowego — bądź na zasadzie wymiaru, dokonanego przez właściwy organ urzędowy. Organami urzędowymi, właściwymi do wymierzania opłat stemplowych są: notariusze (art. 27), organa sądowe (art. 30), urzędy skarbowe (art. 23, 24, 33, 60, 102, 110, 124) i inne urzędy państwowe (art. 32, 61, 71, 190).

Opłatę stemplową uiszcza się bądź przez użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych bądź przez wpłacenie gotówką do kasy urzędu skarbowego lub do rąk innego organu, uprawnionego do poboru (specjalnego poborcy).

Wybór sposobu uiszczenia opłaty należy do podatnika, o ile przepisy art. 18, 22 oraz 25—33, jako też właściwych rozdziałów części drugiej ustawy niniejszej nie wskazują, jaki z powyższych sposobów uiszczenia ma być zastosowany w przypadku poszczególnym.

Art. 18.

Minister Skarbu określa rodzaje papieru stemplowego i znaczków stemplowych, sposób ich wyrobu, sprzedaży, użycia i urzędowego kasowania; określa

również najwyższą kwotę opłaty, która może być uiszczona przez użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych, tudzież najniższą kwotę, do której użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych jest obowiązujące.

Art. 19.

O ile w części drugiej ustawy niniejszej, ani też w art. 25, 28, 30, 32 i 33 nie wskazano, w jakim terminie należy uiścić opłatę stemplową, obowiązują postanowienia ogólne, zawarte w art. 20—22.

Art. 20.

Opłatę od pisma, sporządzonego w Polsce, należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia, w którym pismo sporządzono.

Posiadacz takiego pisma, albo urzędownie uwierzytelnionego odpisu lub tłumaczenia, będący prawonabywcą osoby, która zawarła umowę (art. 15 punkt 1 lit c), ma uiścić opłatę, przez poprzednich posiadaczy nieuiszczoną, w ciągu trzech tygodni od dnia otrzymania pisma (odpisu, tłumaczenia).

Jeżeli jednak przed upływem terminu, przewidzianego w ustępie pierwszym lub w drugim, ma być wykonana umowa, którą stwierdza pismo, lub jeżeli przed tym terminem pismo zostaje złożone sądowi lub innemu urzędowi publicznemu celem dokonania jakiejkolwiek czynności urzędowej, to opłatę należy uiścić przed rozpoczęciem wykonania umowy lub przed złożeniem pisma. Wyjątek co do sądowego uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego jest przewidziany w art. 31 (zdanie drugie ustępu przedostatniego).

Wrazie złożenia pisma notariuszowi stosuje się art. 28.

Art. 21.

Opłatę od pisma, sporządzonego za granicą (art. 5), należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia, w którym osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty (art. 15), albo jej ustawowy zastępca lub pełnomocnik, pismo lub urzędownie uwierzytelniony odpis bądź zza granicy do Polski wprowadzili, bądź w Polsce otrzymali. Opłatę od pisma, którego nieuwierzytelniony odpis został przez te osoby złożony sądowi lub innemu urzędowi publicznemu, należy uiścić przed złożeniem odpisu. Przepisy powyższe, o ile dotyczą odpisów, stosuje się również do tłumaczeń.

W razie wprowadzenia do Polski pisma, sporządzonego za granicą, które podlega opłacie dopiero na skutek wykonywania zobowiązania w Polsce (albo urzędownie uwierzytelnionego odpisu lub tłumaczenia), należy uiścić opłatę zanim rozpoczęło się wykonywanie zobowiązania.

Ustawowy zastępca lub pełnomocnik w razie nieuiszczenia w przepisanym terminie opłaty od pisma, sporządzonego za granicą, winien w ciągu tygodnia po upływie terminu złożyć urzędowi skarbowemu odpis pisma, podlegającego opłacie, podając adres osób, obowiązanych do jej uiszczenia (art. 15).

Ustępy drugi i następne art. 20 stosuje się odpowiednio do pism, sporządzonych za granicą.

Art. 22.

W przypadkach, przewidzianych w art. 9 i 11, terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty opłaty stemplowej, oznacza urząd skarbowy. W tym celu osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty stemplowej, winny zgłosić urzędowi skarbowemu pismo, podlegające opłacie, a mianowicie złożyć mu pierwopis albo odpis (poświadczony lub niepoświadczony) w terminie, przewidzianym w art. 20, względnie 21.

Na żądanie podatnika w razie złożenia bądź pierwopisu i odpisu, bądź dwóch odpisów, urząd skarbowy zaświadcza zgłoszenie na pierwopisie lub na jednym z odpisów.

W razie sporządzenia pisma przed notariuszem lub sądem odpis przesyła notariusz lub sąd (art. 28, względnie 31). Jeżeli zaś jedna ze stron umawiających się jest urząd państwowy, to stosuje się art. 32.

Poszczególne raty (ustęp pierwszy niniejszego artykułu) należy uiszczać gotówką bez wymiaru urzędowego (art. 24 pkt. a).

B. Uiszczenie opłaty z inicjatywy podatnika

Art. 23.

Celem uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych lub papieru stemplowego winien podatnik — o ile w części drugiej ustawy niniejszej nie postanowiono inaczej —

a) bądź skasować znaczki stemplowe przez przepisanie ich początkowymi lub końcowemi wyrazami pisma lub stwierdzającymi zawarcie umowy podpisami stron, względnie użyć papieru stemplowego;
b) bądź przedstawić pismo w oryginale lub w odpisie urzędowi skarbowemu celem urzędowego skasowania.

Art. 24.

Celem uiszczenia opłaty gotówką podatnik:

a) może wnieść do kasy urzędu skarbowego sumę, którą sam obliczył i kwit kasowy załączyć do pisma, podlegającego opłacie;
b) może również przedstawić pismo, podlegające opłacie, w oryginale lub odpisie urzędowi skarbowemu, a ten określa sumę opłaty i wydaje polecenie jej przyjęcia przez kasę urzędu skarbowego.

Art. 25.

Przypadki, w których uiszczenie opłaty bez względu na jej sumę ma być dokonane gotówką, bez wymiaru urzędowego, są przewidziane w art. 71, 80, 89, 92, 94, 100, 103 i 114.

Osoby, obowiązane do uiszczenia opłat w sposób powyższy, winny przed rozpoczęciem działalności, obejmującej sporządzanie pism, względnie czynności prawnych, które podlegają opłatom, unormowanym w powołanych artykułach, zawiadomić o tem urząd skarbowy.

Poza tymi przypadkami władza skarbowa może zezwolić poszczególnym osobom na uiszczanie opłat stemplowych gotówką, zezwolenie to jednak może w każdym czasie zrzec się udzielonego mu prawa.

Rozporządzenie postanowi, czy i w jakiej formie ma podatnik prowadzić rejestr opłat stemplowych, w jakich terminach ma nastąpić wpisanie opłat do rejestru i wniesienie ich do kasy urzędu skarbowego, oraz ustali formę poświadczeń na pismach, od których opłata została uiszczona w sposób przewidziany w niniejszym artykule.

Art. 26.

Minister Skarbu może zarządzić, że pewne rodzaje pism, podlegających opłacie stemplowej, winny być wydawane z ksiąg grzbietowych z postawieniem talonu lub kopii, oraz określić sposób uiszczania opłat stemplowych od pism, tak sporządzonych.

C. Współudział notariuszów

Art. 27.

Notariusz jest obowiązany wymierzyć opłatę stemplową:

1) od sporządzonych przed nim aktów notarialnych, z wyjątkiem uchwał o powiększeniu kapitału zakładowego spółek akcyjnych i komandytowo-akcyjnych (art. 102),

2) od przedstawionych mu celem dokonania czynności urzędowej pism oryginalnych, ich wtóropisów, odpisów lub tłumaczeń (art. 3);

3) od sprzedaży drogą licytacji, przed nim odbytej.

Notariusz wymierza opłatę o tyle, o ile nie została już poprzednio uiszczona w należnej kwocie, względnie nie podlega odroczeniu na mocy art. 9 lub 11. Notariusz nie bada jednak prawidłowości uiszczenia, gdy ono opiera się na wymiarze urzędowym (art. 17), lub gdy przedstawiono zaświadczenie urzędu skarbowego o uiszczeniu należnej opłaty.

Art. 28.

Opłatę stemplową, wymierzona przez notariusza, należy uiścić do jego rąk gotówką, o ile nie została odroczona na mocy art. 177.

W przypadkach, przewidzianych w punktach 1 i 2 art. 27, notariusz uzależnia dokonanie czynności urzędowej od uiszczenia opłaty.

Prócz tego w przypadku, przewidzianym w punkcie 2 art. 27—jeżeli już upłynął termin uiszczenia opłaty lub gdy opłatę uiszczono nieprawidłowo — ma notariusz wymierzyć podwyżkę stemplową (art. 42) i przed dokonaniem czynności urzędowej wezwać strony, by podwyżkę do jego rąk uiściły. Jeżeli strony tego nie uczynią, to notariusz na żądanie stron dokona czynności urzędowej, ale zawiadomi urząd skarbowy o nieuiszczeniu wymierzonej podwyżki.

Co do terminu uiszczenia opłaty od sprzedaży drogą licytaccji (art. 27 punkt 3) oraz skutków nieuiszczenia opłaty stosuje się postanowienia ustawy niniejszej, dotyczące opłaty od sądowej sprzedaży drogą licytacji (art. 59 i 71).

W przypadkach, przewidzianych w art. 9, 11 i 177, notariusz przesyła urzędowi skarbowemu w terminie, który oznaczy, rozporządzenie, uwierzytelniony odpis i zaświadcza to na pierwopisie.

Notariusz zaświadcza na akcie, względnie na dokumencie, przedstawionym mu celem dokonania czynności urzędowej, uiszczenia opłaty wraz z ewentualną podwyżką, ich sumę i sposób obliczenia lub powód niepobrania opłaty.

Opłaty stemplowe, wpłacone do rąk notariusza wnosi notariusz do kasy państwowej w terminie i w trybie, które oznacza rozporządzenie.

Rozporządzenie ustali również wzór ksiąg poborowych, które mają być prowadzone przez notariuszów, jako też treść sprawozdań okresowych z czynności notariuszów w zakresie opłat stemplowych.

Art. 29. (uchylony)

D. Współudział sądów i komorników

Art. 30.

Sekretariat sądowy wymierza opłaty stemplowe:

1) od postanowień sądu o przybiciu na rzecz licytanta lub nadlicytanta; na obszarze jednak, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, sekretariat sądowy nie wymierza opłaty od licytacji celem zniesienia wspólności, przewidzianej w punkcie 2 art. 131;

2) od orzeczeń sądowych, wydawanych w toku postępowania egzekucyjnego, na mocy których przedmioty majątkowe, będące własnością dłużnika, przechodzą na własność wierzyciela; ponadto na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki:

3) od przewłaszczenia (powzdania) i innych oświadczeń zgody;

4) od wniosków o wpis w księdze wieczystej lub w rejestrze okrętowym (art. 66, ustęp ostatni i art. 87).

Sekretariat sądowy wymierza opłaty, wymienione w punktach 1 i 2, za pomocą nakazu płatniczego, który doręcza podatnikowi.

Sporządzenie pism, wymienionych w punktach 3 i 4, jest uzależnione od uprzedniego uiszczenia opłaty stemplowej, wymierzonej przez sekretariat sądowy — o ile opłata nie została odroczona na mocy art. 177.

Od pisma, stwierdzającego sprzedaż, dokonaną przez komornika, lub przyznanie wierzycielowi na własność ruchomości, z których egzekucja jest prowadzona, wymierza opłatę komornik.

Art. 31.

Opłatę, wymierzoną przez sekretariat sądowy, należy wnieść do kasy sądowej.

Sekretariat zaświadcza uiszczenie opłaty na właściwym akcie sądowym.

Opłaty od pism, stwierdzających czynności, dokonane przez komornika (art. 30, ustęp ostatni), pobiera komornik i wnosi do kasy urzędu skarbowego. Drogą rozporządzenia może być zarządzone uiszczenie opłat takich za pomocą znaczków stemplowych.

Odwołanie (art. 46) nie odracza terminu płatności.

O ile wymiar opłaty od pism, sporządzonych w sądzie, nie jest poruczony sekretariatowi sądowemu, względnie komornikowi, sekretariat przesyła odpowiedni wyciąg z pisma urzędowi skarbowemu (art. 33) i czyni o tym zaświadczenie na właściwym akcie sądowym.

Jeśli sądowi przedstawiono celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego pismo, podlegające opłacie stemplowej, to sąd dokona uwierzytelnienia tylko w razie dostarczenia dowodu uiszczenia opłaty lub odroczenia płatności (art. 22 i 177).

Drogą rozporządzenia zostanie określony sposób przymusowego ściągnięcia opłaty stemplowej, wymierzonej za pomocą nakazu płatniczego (art. 30, ustęp drugi), a nieuiszczonej w przepisanym terminie, oraz zostaną wydane szczegółowe przepisy o dowodzie uiszczenia lub odroczenia w przypadku uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego (ustępu poprzedni).

E. Współudział innych urzędów państwowych

Art. 32.

Od pisma, stwierdzającego umowę, zawartą przez urząd państwowy bez udziału notariusza lub sądu, wymierza opłatę tenże urząd.

Opłata winna być uiszczona przy odpisaniu umowy: bądź przez użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych, bądź przez wpłacenie gotówką (art. 18); w razie uiszczenia gotówką urząd zatrzymuje kwit kasowy i stwierdza uiszczenie na egzemplarzu umowy, wydanym współkontrahentowi. W przypadkach, przewidzianych w art. 9 i 11, urząd ustala wysokość rat opłaty i czuwa nad ich uiszczeniem. Kwoty nieuiszczone w terminie oznaczonym przez urząd, ulegają przymusowemu ściągnięciu według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich przez organa urzędowe, w przepisach tych wymienione.

Jeżeli urząd, który zawarł umowę, jest obowiązany na jej podstawie do wypłacenia kontrahentowi sum pieniężnych, to uzależnia wypłatę od uprzedniego uiszczenia odpowiedniej części opłaty stemplowej lub potrąca ratę opłaty od należności kontrahenta.

F. Wymierzenie opłaty przez urząd skarbowy

Art. 33.

Urząd skarbowy wymierza opłatę stemplową:

1) w przypadku przedstawienia mu pisma, celem urzędowego skasowania znaczków stemplowych (art. 23, punkt b);

2) w przypadku otrzymania od sekretariatu sądowego wyciągu pisma, sporządzonego w sądzie (art. 31);

3) w przypadku ustalenia drogą nadzoru (art. 35 i 38), że opłaty nie uiszczono mimo upływu terminu płatności lub uiszczono mniej, niż się należy.

Podwyższenie kwoty, wymierzonej w przypadkach, przewidzianych w punktach 1), 2) i 3) (wymiar dodatkowy), może nastąpić tylko na skutek późniejszego ujawnienia nowych okoliczności faktycznych lub błędu rachunkowego. W przypadkach, przewidzianych w punktach 2 i 3, urząd skarbowy zawiadamia podatnika o wymiarze przez nakaz płatniczy; opłatę należy uiścić w ciągu trzech tygodni od doręczenia nakazu płatniczego. Kwoty, nieuiszczone w tym terminie, będą ściągnięte przymusowo według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich. Odwołanie (art. 46) nie odracza terminu płatności.

ROZDZIAŁ PIĄTY

Przedawnienie

Art. 34.

Prawo Państwa do żądania opłaty stemplowej przedawnia się z upływem lat pięciu. Termin pięcioletni biegnie od dnia, w którym opłata winna być uiszczona. Przedawnienie nie biegnie w czasie wykonywania umowy.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia opłaty, o ile podatnik został o tych czynnościach urzędownie zawiadomiony. Od dnia zawiadomienia liczy się nowy okres pięcioletni.

ROZDZIAŁ SZÓSTY

Przepisy o nadzorze

Art. 35.

Jeżeli sąd lub inny urząd państwowy spostrzeże, że od pisma, przedstawionego mu celem dokonania czynności urzędowej, nie uiszczono należnej opłaty, albo, że ją uiszczono w niedostatecznej kwocie, lub po upływie przepisanego terminu, lub w sposób nieprawidłowy, to zawiadamia o tym urząd skarbowy.

Przepis powyższy stosuje się również do wtóropisu, odpisu lub tłumaczenia (art. 3), jeżeli nie dostarczono dowodu prawidłowego uiszczenia opłaty.

Artykułu niniejszego nie stosuje się do notariuszów (art. 27 zdanie ostatnie, oraz art. 28, ustępy: drugi i trzeci).

Art. 36.

Jeżeli urzędowi skarbowemu przedstawiono pismo, celem wymierzenia opłaty stemplowej (art. 33, punkt 1), i zachodzi różnica zdań między urzędem a stroną, co do wysokości opłaty, to urząd obowiązany jest przyjąć na razie kwotę, przez stronę obliczoną, a na przedstawionym pismie wymienić wysokość należnej opłaty. Jeżeli termin uiszczenia już upłynął, względnie w razie nieuiszczenia żądanej przez rząd dopłaty przed upływem terminu, urząd wymierza nadto podwyżkę stemplową (art. 42).

Art. 37.

Przy urzędowym zaświadczeniu zgodności odpisu lub tłumaczenia z pierwopisem, jako też przy wydawaniu wypisu, względnie wtóropisu z akt notarialnych lub sądowych albo z innych akt urzędowych organ, dokonywujący zaświadczenia lub wydający wypis (wtóropis) ma zaświadczyć również, że opłata stemplowa została uiszczona, oraz w jakiej wysokości i w jaki sposób, lub że jej nie uiszczono, względnie, że opłata została odroczona (art. 22 i 177).

Art. 38.

Władze skarbowe, celem wykonania nadzoru nad zachowaniem przepisów o opłatach stemplowych, mają prawo i obowiązek badać:

1) te akta i księgi sądów, notariuszów oraz innych urzędów państwowych, jako też związków samorządowych, które wymieni rozporządzenie;

2) pisma i księgi, znajdujące się u osób, obowiązanych do płacenia państwowego podatku przemysłowego lub ustawowo zwolnionych od tego podatku, a tyczące się ich przedsiębiorstwa; przepisu tego nie stosuje się do osób, wymienionych w art. 9 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 550), z wyjątkiem notariuszów (punkt 1).

Akta i księgi sądów, notariuszów oraz innych urzędów państwowych, jak również Banku Polskiego bada izba skarbowa.

Władze skarbowe mają prawo zabierania tych pism, znalezionych przy wykonywaniu nadzoru, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie użycia nieprawdziwych znaków stemplowych (art. 39), celem użycia tych pism jako dowodów rzeczowych. Przepis ten nie tyczy się pism, przechowywanych u notariusza, w archiwum notarialnym lub w zbiorze dokumentów księgi wieczystej.

Szczegółowe przepisy o wykonaniu nadzoru poda rozporządzenie.

Osoby, obowiązane do uiszczenia opłaty, są na żądanie władzy skarbowej obowiązane wyjaśnić okoliczności. których znajomość jest niezbędna do wymierzenia opłaty.

ROZDZIAŁ SIÓDMY

Naruszenie przepisów o opłatach stemplowych

Art. 39.

Winny sprzedawania papieru stemplowego lub znaczków stemplowych po cenie wyższej niż oznaczona przez władze skarbowe, ulega karze pieniężnej w wysokości do 100 zł. Karę wymierza urząd skarbowy.

Osoba, która z niedbalstwa:

a) sporządza pismo, podlegające opłacie stemplowej, na papierze stemplowym, podrobionym bądź całkowicie, bądź przez przerobienie sumy na wyższą, albo na papierze, który już był użyty do uiszczenia opłaty stemplowej, po wywabieniu poprzedniego tekstu;

b) używa znaczka stemplowego podrobionego, przerobionego albo już skasowanego, celem uiszczenia opłaty od innego pisma;

c) ofiarowuje na sprzedaż papier stemplowy lub znaczki stemplowe podrobione, przerobione albo już poprzednio użyte, celem uiszczenia opłaty stemplowej — ulega karze pieniężnej w wysokości od 5 do 10-krotnej kwoty niuiszczonej (punkty a, b,), względnie sumy znaków stemplowych, na sprzedaż ofiarowanych (punkt c). Karę wymierza urząd skarbowy.

Winny świadomego spełnienia czynów, wymienionych w ustępie drugim — o ile czyn taki nie stanowi przestępstwa surowiej karanego — ulega karze pieniężnej w wysokości wyżej określonej — a nadto karze aresztu do sześciu miesięcy. Orzecznictwo należy do sądów okręgowych.

Art. 40.

Osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej. albo jej ustawowy zastępca lub pełnomocnik, jeżeli — bądź w pismie podlegającym opłacie stemplowej, bądź przy udzielaniu wyjaśnień (art. 38 ustęp ostatni) — poda świadomie stan faktyczny, niezgodny z rzeczywistością, przez to spowoduje niedobranie opłaty lub za niski jej wymiar, ulega karze pieniężnej w wysokości do piętnastokrotnej kwoty nieuiszczonej. Orzecznictwo należy do sądów okręgowych.

Art. 41.

Kara pieniężna, wymierzona przez sąd (art. 39, ustęp ostatni oraz art. 40), ulega zamianie na karę pozbawienia wolności według ogólnych przepisów, jednak nie wyżej sześciu miesięcy.

Zastosowanie punktów a), b), art. 39, względnie ustępu ostatniego tegoż artykułu, oraz art. 40 nie uchyla obowiązku uiszczenia opłaty stemplowej, względnie części niedopłaconej.

Art. 42.

Osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej, jeżeli poza przypadkami, przewidzianymi w art. 39 i 40, nie uiściła opłaty w należnej sumie, we właściwym terminie i w prawidłowy sposób, ma zapłacić podwyżkę stemplową w wysokości 5-krotnej kwoty nieuiszczonej, albo uiszczonej po upływie właściwego terminu lub w sposób nieprawidłowy.

W przypadkach przewidzianych w artykułach 71, 80, 125 i 129, podwyżkę stemplową oblicza się w wysokości 25-krotnej.

Izba skarbowa na skutek odwołania (art. 46) obniży podwyżkę lub zarządzi wymierzenie podwyżki w kwocie zmniejszonej jeżeli nieuiszczenie opłaty stemplowej albo uiszczenie niedostateczne lub po upływie właściwego terminu lub w sposób nieprawidłowy widocznie nie zostało spowodowane zamiarem uchylenia się od uiszczenia opłaty. Ministerstwo Skarbu może, co do ściśle określonych przypadków, przekazać to uprawnienie urzędom skarbowym.

Jeżeli dwie lub więcej osób dopuściły się, co do jednej i tej samej opłaty naruszenia ustawy, przewidzianego w niniejszym artykule, to wymierza się jed-

ną podwyżkę stemplową, do której uiszczenia osoby te obowiązane są solidarnie.

Przepisy art. 34 o przedawnieniu mają zastosowanie również do podwyżek stemplowych.

Podwyżka stemplowa nie może być wymierzona w razie nieuiszczenia w przepisanym terminie opłaty stemplowej, wymierzonej za pomocą nakazu płatniczego (art. 30, ustęp drugi; art. 33 ustęp ostatni; art. 61), jak również w razie niedotrzymania terminu, wyznaczonego w przypadku poszczególnym przy odroczeniu płatności na mocy art. 177. Nie może też być wymierzona w razie uiszczenia opłaty w przepisanym terminie i w kwocie, ustalonej przez właściwy organ urzędowy (art. 17), jeżeliby się okazało, że należy się więcej.

Podwyżkę stemplową wymierza urząd skarbowy (art. 33, punkty 1, 3; art. 36), względnie notariusz (art. 28, ustęp trzeci).

Przymusowe ściągnięcie podwyżki stemplowej może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się wymiaru podwyżki w administracyjnym toku instancji.

Zastosowanie artykułu niniejszego w przypadkach, w których opłaty nie uiszczono wcale lub uiszczono ją tylko w części, nie uchyla obowiązku uiszczenia opłaty, względnie części niedopłaconej.

Art. 43.

Winni innego rodzaju naruszeń ustawy lub przepisów wykonawczych, wydanych na tej podstawie i w jej granicach, ulegają karze pieniężnej w wysokości od 5 do 300 zł, którą wymierza urząd skarbowy. Kara ta może być powtarzana.

Przepisy art. 34 o przedawnieniu mają zastosowanie również do kary, przewidzianej w artykule niniejszym.

Przymusowe ściągnięcie kary może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia o wymierzeniu kary.

Artykuł niniejszy nie tyczy się organów urzędowych, powołanych do wymierzania opłat stemplowych (art. 17). Organa te w razie niespełnienia obowiązku, nałożonego na nie przez ustawę niniejszą lub przepisy wykonawcze, podlegają odpowiedzialności według przepisów ogólnych.

Art. 44.

Za przyczynienie się do wykrycia naruszeń ustawy o opłatach stemplowych Minister Skarbu może ustanowić nagrody, oznaczyć ich wysokość i warunki przyznawania nagród.

ROZDZIAŁ ÓSMY

Środki odwoławcze

Art. 45.

Kwoty, uiszczone tytułem opłaty stemplowej nienależnie, a bez wymiaru urzędowego, zostaną zwrócone na wniosek, złożony urzędowi skarbowemu; wniosek ten winien być przedstawiony w ciągu roku od dnia zapłacenia.

Przepisy o wymianie znaczków stemplowych i papieru stemplowego, uszkodzonych lub nieodpowiednio użytych, wydane będą rozporządzeniem.

Art. 46.

W przypadkach wymierzenia opłaty stemplowej lub podwyżki stemplowej przez właściwy organ urzędowy (art. 17, ustęp pierwszy; art. 42, ustęp pierwszy), można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od dnia wykonania wymiaru; w razie zawiadomienia o wymiarze drogą nakazu płatniczego (art. 30, ustęp drugi; art. 33, ustęp ostatni; art. 61) terminy liczy się od dnia doręczenia nakazu.

Również można wnieść w ciągu miesiąca odwołanie od każdej innej decyzji, wydanej w zakresie ustawy niniejszej przez władzę skarbową w instancji pierwszej; termin miesięczny liczy się od dnia doręczenia decyzji.

Prawo odwołania się służy każdej osobie, która jest obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej (art. 15); związek rewizyjny (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495) może wnieść odwołanie w imieniu spółdzielni, należącej do związku rewizyjnego.

Art. 47.

Odwołanie należy złożyć temu organowi, który wymierzył opłatę lub podwyżkę albo wydał decyzję; organ ten przedstawia odwołanie wraz ze swoją opinią właściwej władzy skarbowej. Odwołujący się ma do odwołania załączyć pismo, podlegające opłacie, lub jego odpis uwierzytelniony, jeżeli owo pismo lub odpis uwierzytelniony nie znajduje się już w urzędzie skarbowym lub w izbie skarbowej.

Odwołanie rozstrzyga izba skarbowa. Jeżeli jednak decyzję wydała izba skarbowa w pierwszej instancji, rozstrzyga Minister Skarbu.

Gdy decyzję zaskarżoną wydała władza skarbowa, to może załatwić odwołanie we własnym zakresie działania, jeżeli uzna, że odwołanie jest całkowicie uzasadnione.

Instancja odwoławcza nie rozpoznaje odwołania, wniesionego po upływie przepisanego terminu (art. 46). W przypadkach jednak, zasługujących na uwzględnienie, Minister Skarbu może, mimo uchybienia terminu zezwolić na rozpoznanie odwołania i może przekazać to uprawnienie izbom skarbowym.

Od decyzji, wydanej na skutek odwołania, nie ma dalszego środka odwoławczego w administracyjnym toku instancji.

Art. 48 (uchylony)

Art. 49.

Izba skarbowa na wniosek podatnika zarządzi zwrot opłaty stemplowej lub uchyli wymiar opłaty, jeżeli czynność prawna stwierdzona pismem, od którego opłatę uiszczono lub wymierzono, była od początku nieważna lub na skutek zdarzenia późniejszego ma być uważana za nieważną od początku, jak również gdy stało się pewnym, że nie ziści się warunek zawieszający, od którego uzależniono czynność prawną. Przepis powyższy stosuje się również do opłaty stemplowej od orzeczenia, uchylonego lub zmienionego późniejszym prawomocnym orzeczeniem.

Izba skarbowa może orzec według swego uznania, że opłata stemplowa nie należy się lub ma być pobrana tylko w części, w przypadkach następujących:

a) jeżeli czynność prawna została w całości lub częściowo odwołana bądź za wzajemną zgodą stron, bądź na żądanie jednej strony z mocy służącego jej prawa;

b) gdy ziścił się warunek rozwiązujący.

Wniosek o zwrot opłaty, względnie o uchylenie wymiaru, należy złożyć do izby skarbowej w ciągu pięciu dni od dnia, w którym opłatę urzędowo wymierzono (art. 46, ustęp pierwszy) lub uiszczono bez wymiaru urzędowego. Jeżeli wniosek opiera się na orzeczeniu sądowym, wydanym w postępowaniu, rozpoczętym przed upływem powyższego pięcioletniego terminu, to należy go złożyć w ciągu trzech miesięcy.

Od decyzji izby skarbowej w sprawach, objętych artykułem niniejszym, służy odwołanie, do którego stosuje się postanowienia art. 46 i 47.

ROZDZIAŁ DZIEWIĄTY

Doręczenia i czasokresy

Art. 50.

Doręczenie nakazów płatniczych, jak też innych decyzji, wydanych przez władzę skarbową w zakresie ustawy niniejszej, następuje w sposób przepisany w art. 151 — 156 i 158 ordynacji podatkowej.

Sekretariat sądowy doręcza pisma, tyczące się opłat stemplowych, w sposób, przepisany ustawą postępowania cywilnego dla doręczenia pism sądowych.

Art. 51.

Koniec czasokresu oznaczonego w ustawie niniejszej według tygodni, miesięcy lub lat, przypada w ostatnim tygodniu, względnie w ostatnim miesiącu czasokresu na ten dzień, który swą nazwą, względnie swą datą, odpowiada dacie rozpoczęcia czasokresu jeżeli w ostatnim miesiącu takiego dnia nie ma, to koniec czasokresu przypada na ostatni dzień tego miesiąca.

Koniec czasokresu, przypadający na dzień wolny od zajęć urzędowych, przesuwa się na najbliższy dzień powszedni.

CZĘŚĆ II.

Postanowienia szczegółowe

ROZDZIAŁ DZIESIĄTY

Pisma, tyczące się przejścia własności rzeczy nieruchomych

Art. 52.

Opłacie stemplowej według rozdziału niniejszego podlegają:

1) pisma, stwierdzające umowę o nabycie nieruchomości (art. 12);

2) pisma, stwierdzające sprzedaż nieruchomości drogą licytacji;

3) orzeczenia sądowe, na mocy których w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomość dłużnika przechodzi na własność wierzyciela lub nadlicytanta;

4) wyroki, zastępujące umowę o przejście własności rzeczy nieruchomej, wymienione w art. 62 (§ 3) kodeksu zobowiązań z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 598), w art. XLV Przepisów, wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 804) i w art. LIV tychże Przepisów, o ile on wymienia art. XLV, oraz wyroki, uznające własność nieruchomości na podstawie zasiedzenia;

5) wyroki sądów polubownych, skutkujące przejście własności rzeczy nieruchomej;

6) akty wywłaszczenia rzeczy nieruchomej ze względów publicznych oraz inne orzeczenia władz administracyjnych, przenoszące własność rzeczy nieruchomej lub stanowiące tytuł prawny takiego przeniesienia;

7) pisma, stwierdzające wykonanie prawa odkupu, odprzedaży lub pierwokupu nieruchomości.

W razie stwierdzenia tego, wyżej wymienionymi, stosuje się art. 3.

Jeżeli osoba, która zawarła umowę o nabycie nieruchomości w imieniu własnym lub zaofiarowała za nieruchomość najwyższą cenę na licytacji, oświadczy następnie, iż działała na rzecz innej osoby, to pismo, zawierające takie oświadczenie, uważa się za stwierdzenie przelewu prawa, nabytego drogą umowy, względnie licytacji i podlega opłacie w myśl rozdziału niniejszego.

W razie zawarcia umowy, na mocy której jeden z kontrahentów zbywa swoje prawo, żądania, aby nieruchomość, położona na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego austriackiego, została mu oddana na własność (art. 12, punkt 4) uważa się za pisemne stwierdzenie tej umowy również dokument, którym właściciel tabularny zezwala na wpis w księdze wieczystej, celem przeniesienia własności na ostatniego nabywcę.

Pisma, wyżej wymienione, podlegają opłacie według rozdziału niniejszego również wówczas, gdy tyczą się niewydzielonej (idealnej) części rzeczy nieruchomej.

O ile pisma, wyżej wymienione, mają za przedmiot nieruchomość (art. 12) wraz z przynależnościami, to postanowienia rozdziału niniejszego tyczą się również przynależności — z tym wyjątkiem, że do przynależności zamiast stopy 4% (art. 58, ustęp pierwszy) stosuje się stopę 1% (art. 66).

Art. 53.

Nie podlegają opłacie według rozdziału niniejszego pisma stwierdzające:

1) wniesienie do spółki nieruchomości, znajdujące się w Polsce, jako wkładu rzeczowego (art. 106);

2) dział majątku wspólnego (art. 131 i 132);

3) umowę przygotowawczą (art. 134), tyczącą się nieruchomości, jak również przelew prawa, wynikającego z takiej umowy albo z oferty (art. 66).

Art. 54.

Wolne są od opłaty stemplowej pisma:

1) stanowiące tytuł przejścia własności, który według przepisów o podatkach spadkowych i od darowizn bądź podlega jednemu z tych podatków, bądź jest od nich zwolniony;

2) tyczące się nabycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub przez Państwowy Bank Rolny na zasadzie przepisów o reformie rolnej;

3) mające na celu regulację struktury gospodarstw rolnych, jako to: scalenie gruntów, likwidację serwitutów, zamianę gruntów, jeżeli podlegają zatwierdzeniu przez władze ziemskie;

4) tyczące się przejścia własności nieruchomości, dającego na celu regulację wód płynących lub ochronę od powodzi;

5) tyczące się nabycia przez gminę — drogą kupna, zamiany lub wywłaszczenia — nieruchomości, niezbędnych do wykonania planu regulacji ulic, zatwierdzonego przez właściwą władzę albo do odbudowy lub umieszczenia szkół lub domów ludowych, jak również tyczące się nabycia przez Państwo, związek komunalny lub inną osobę prawną nieruchomości na budowę lub umieszczenie szpitala (art. 3 lit. a rozp. P. R. P. z dnia 22 marca 1928 r.; Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382) albo nieobliczonej na zysk przychodni (art. 1 lit. b oraz art. 63 powołanego rozporządzenia).

Art. 55.

Państwa obce są — z zastrzeżeniem wzajemności — wolne od obowiązku uiszczenia opłaty, przewidzianej w rozdziale niniejszym, w przypadku nabycia nieruchomości, znajdującej się w Polsce dla celów urzędowania przedstawicielstwa dyplomatycznego lub konsularnego.

Kontrahent, zawierający z państwem obcym umowę, przewidzianą w artykule niniejszym ma uiścić połowę opłaty, jeżeli sam nie jest zwolniony od obowiązku uiszczenia.

Art. 56.

Za podstawę wymiaru opłaty procentowej (art. 58, ustępy pierwszy do czwartego) bierze się wartość rzeczy nieruchomej (art. 6 — 10 oraz 12).

Przy zamianie nieruchomości na inną nieruchomość przyjmuje się za podstawę wymiaru:

a) gdy zamieniane nieruchomości znajdują się w Polsce — wartość jednej z nich; jeżeli wartości nie są równe — kwotę wyższą;

b) w razie zamiany nieruchomości, znajdującej się w Polsce, na nieruchomość zagraniczną — wartość rzeczy nieruchomej, znajdującej się w Polsce (art. 6 — 10 oraz 12).

Art. 57.

Jeżeli w przypadku nadlicytacji przybicie ostateczne zostało udzielone licytantowi, który uzyskał przybicie, to za świadczenie wzajemne (art. 7) uważa się kwotę, do której cenę pierwotną podwyższono (cena zwiększona).

Jeżeli szacunek prawny (art. 12) nie przewyższa ceny zwiększonej, to prócz opłaty, obliczonej pierwotnie, należy uiścić opłatę dodatkową według kwoty, o którą cena zwiększona przewyższa pierwotną podstawę wymiaru; do tej opłaty dodatkowej stosuje się art 30 i 31, o ile dotyczą sprzedaży licytacyjnej.

Art. 58.

Opłata od pism, wyszczególnionych w art. 52, wynosi 4%.

Jeżeli jednak pismo stwierdza, sprzedaż niewydzielonej (idealnej) części nieruchomości, nabytej przez sprzedawcę drogą dziedziczności, zapisu lub darowizny — osobie, mającej udział w tejże nierucho-

mości z tych samych tytułów, to opłata wynosi 0,5%. Takiej samej opłacie podlega pismo, stwierdzające oddanie na własność nieruchomości celem spłacenia długu pieniężnego z tytułu zapisu lub z tytułu obowiązku, przyjętego w akcie darowizny przez obdarowanego.

Pisma, stanowiące tytuł przejścia własności przy parcelacji, przeprowadzonej na zasadzie przepisów o reformie rolnej, podlegają opłacie w wysokości 1%.

Przelew prawa, nabytego przez zaofiarowanie najwyższej ceny na licytacji, sporządzony w ciągu trzech tygodni po licytacji, podlega opłacie w wysokości 0,2%. Takiejże opłacie podlega pismo, stwierdzające kupno nieruchomości przez instytucję, upoważnioną do parcelacji, zawarte pod warunkami, które określi rozporządzenie.

Pisma, tyczące się nieruchomości, położonej za granicą, podlegają opłacie w wysokości 5 zł.

Art. 59.

Opłatę od sprzedaży nieruchomości drogą licytacji (art. 52, punkt 2) należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia licytacji.

Opłatę od orzeczenia sądowego, wymienionego w punkcie 3 art. 52, jak również opłatę dodatkową, przewidzianą w art. 57, należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia zawiadomienia nabywcy o decyzji sądu, zawierającej przyjęcie jego wniosku.

Przepisy prawne o skutkach nieuiszczenia ceny nabycia nieruchomości, ustalonej przy licytacji bądź nadlicytacji lub w przypadku objęcia na własność przez wierzyciela nieruchomości, będącej przedmiotem licytacji, stosuje się również w razie nieuiszczenia w przepisanym terminie opłaty stemplowej, przewidzianej w punkcie 2 bądź 3 art. 52.

W razie stwierdzenia, że przysądzenie własności nie nastąpiło na rzecz osoby, obowiązanej w myśl art. 15 punktu 2 do uiszczenia opłaty stemplowej, przewidzianej w punkcie 2 bądź 3 art. 52, izba skarbowa zarządzi zwrot opłaty lub uchyli jej wymiar; stosuje się przy tym art. 49.

Art. 60.

Opłatę od wyroku sądu polubownego (art. 52, punkt 5) należy uiścić w ciągu miesiąca od wydania wyroku. Jeśli jednak przed upływem tego terminu wniesiono skargę o uchylenie wyroku, termin płatności odracza się do upływu trzech tygodni od daty uprawomocnienia się wyroku, oddalającego skargę o uchylenie. W razie zawieszenia postępowania należy uiścić opłatę w ciągu 4 miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu, jeżeli przed upływem tego terminu ani nie zapadło postanowienie o podjęciu dalszego postępowania, ani nie został złożony wniosek o podjęcie postępowania. Celem uiszczenia opłaty mają osoby obowiązane do jej uiszczenia (art. 15 punkt 2) przedstawić urzędowi skarbowemu oryginał lub odpis wyroku (art. 23 punkt b i art. 24 punkt b). Postanowienie o wykonalności wyroku sądu polubownego może być wydane tylko w razie dostarczenia sądowi dowodu uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie wymierzonej przez urząd skarbowy, albo zezwolenia na odroczenie terminu płatności (art. 177).

Art. 61.

Opłatę od aktu wywłaszczenia (art. 52, punkt 6) należy uiścić po ustaleniu sumy odszkodowania. Jeżeli to ustalenie następuje drogą umowy, to co do terminu i sposobu uiszczenia opłaty stosuje się przepisy o opłatach od pism, stwierdzających umowę o nabycie nieruchomości. W razie ustalenia sumy odszkodowania orzeczeniem sądu lub władzy administracyjnej ma osoba, na której rzecz następuje wywłaszczenie (art. 15, punkt 2) uiścić opłatę gotówką ,bez wymiaru urzędowego (art. 24, punkt a), w ciągu trzech tygodni od dnia, w którym orzeczenie o wysokości odszkodowania uprawomocniło się, na skutek niewniesienia środka odwoławczego lub w którym osoba ta została zawiadomiona o decyzji, niepodlegającej zaskarżeniu.

Opłatę od innego rodzaju orzeczeń, wymienionych w punkcie 6 art. 52, wymierza władza, która wydała orzeczenie, za pomocą nakazu płatniczego, który doręcza płatnikowi; opłata ma być uiszczona gotówką w kasie urzędu skarbowego przed wydaniem stronie orzeczenia.

Art. 62.

Do uiszczenia opłaty pisma, stwierdzającego wykonanie prawa odkupu, odprzedaży lub pierwokupu (art. 52, punkt 7), jest obowiązana osoba, która pismo sporządza. Opłata ma być uiszczona w ciągu trzech tygodni od sporządzenia pisma, o ile nie zachodzą wypadki współdziałania notariusza albo sądu (przewidziane w art. 27, 28, 30 i 31) lub sporządzenia pisma za granicą (art. 21).

Na poczet opłaty od pisma, stwierdzającego wykonanie prawa pierwokupu, zalicza się opłatę, uiszczoną od pisma, stwierdzającego umowę, która stała się bezskuteczna przez wykonanie prawa pierwokupu.

Art. 63.

Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki:

a) nie podlega opłacie stemplowej przewłaszczenie (powzdanie; § 925 kodeksu cywilnego) ani też wyrok, wymieniony w art. LIV przepisów, wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym — Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 93, poz. 804 (o ile wymienia art. XLV), mający za przedmiot przewłaszczenie, jeżeli nie uiszczono należnej opłaty od pisma, uzasadniającego obowiązek przewłaszczenia; nie podlega również opłacie przewłaszczenie na mocy darowizny lub zapisu (§ 2174 kodeksu cywilnego);

b) Jeżeli po uprzednio dokonanym przewłaszczeniu sporządza się pismo, stwierdzające czynność prawną, z której wynikł obowiązek przewłaszczenia, to opłatę, uiszczoną od przewłaszczenia zalicza się na poczet opłaty od owego późniejszego pisma;

c) jeżeli nabywca nie zawarł umowy, zobowiązującej zbywcę do przewłaszczenia, ale jest prawonabywcą osoby, która taką umowę zawarła, to opłaty od przewłaszczenia nie pobiera się (punkt a), zalicza się na poczet opłaty od pisma późniejszego (punkt b) tylko w tym wypadku, gdy zarówno pierwotna umowa, jako też wszystkie umowy późniejsze, są stwierdzone pismami i od tych uiszczono należne opłaty;

d) jeżeli po przewłaszczeniu nie zostanie dozwolony wpis do księgi wieczystej, to izba skarbowa zarządzi zwrot opłaty uiszczonej od przewłaszczenia; stosuje się przy tym przepisy art. 49;

e) art. 40 stosuje się do podatnika, który celem wymiaru opłaty od przewłaszczenia, opartego na umowie sprzedaży, podał wartość rzeczy nieruchomej (art. 6, ustęp drugi), względnie wartości rzeczy nieruchomej i przynależności (art. 52, ustęp ostatni) w sumie niższej od umówionej ceny sprzedaży, albo przy określaniu wartości nie uwzględnił świadczeń wzajemnych, do których zobowiązał się kupujący oprócz ceny sprzedaży.

Przepisy niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do oświadczeń zgody (§ 873 kodeksu cywilnego), mających na celu przeniesienie własności nieruchomości.

ROZDZIAŁ JEDENASTY

Pisma, tyczące się praw do ciał kopalnych

Art. 64.

Opłacie stemplowej w myśl rozdziału niniejszego podlegają pisma, stwierdzające umowę:

1) o ustanowienie lub przelew prawa wydobywania ciał kopalnych, a to zarówno minerałów, będących przedmiotem badań górniczych, jak i wszystkich innych ciał górniczych, jak i wszelkich innych ciał kopalnych, (np. żywic ziemnych, kamieni, piasku, gliny, wapna, marglu, gipsu, żwiru, torfu itp.), w szczególności także o przeniesienie kuksów dawnego typu (art. 228 i 229 powszechnej ustawy górniczej pruskiej);

2) o ustalenie wysokości odszkodowania należnego właścicielowi gruntu, jeżeli nadanie prawa wydobywania ciał kopalnych z tego gruntu nastąpiło drogą orzeczenia władzy;

3) o przelew prawa do liczbowo lub procentowo oznaczonej części wydobytych ciał kopalnych albo do ich pieniężnej równowartości (do olbory, procentów brutto itp.);

4) pisma wymienione w punktach 2, 3, 4, 5 i 7 art. 52, o ile tyczą się praw do ciał kopalnych (punkty 1 i 3 artykułu niniejszego).

Do pism wymienionych w punkcie 1, względnie 3, zalicza się również pisma stwierdzające ustanowienie lub przeniesienie prawa wydobywania ciał kopalnych drogą dzierżawy lub przelewu tego rodzaju praw dzierżawnych, względnie zezwolenie na wykreślenie w księdze wieczystej prawa, wymienionego w punkcie 3.

Art. 65.

Podstawę wymiaru opłaty od pism, wymienionych w punktach 1, 3 i 4 art. 64, stanowi wartość prawa wydobywania ciał kopalnych, względnie prawa do części wydobytych ciał kopalnych (art. 6 — 10 oraz 12); od pism, wymienionych w punkcie 2 art. 64, wymierza się opłatę według wartości odszkodowania. W przypadkach wymienionych w punktach 1 i 2 art. 64, oraz co do tych pism, wymienionych w punkcie 4 tegoż artykułu, które mają za przedmiot prawo do wydobywania ciał kopalnych (punkt 1), nie zalicza się do podstawy wymiaru wynagrodzenia, które nabywca zobowiązał się zapłacić w stosunku do ilości wydobytych ciał kopalnych (olbory, procentów brutto) jako też wynagrodzenia, uzależnionego od otwarcia ruchu kopalni lub jego rozmiarów (placowego, szybowego itp.).

Przy zamianie nieruchomości w Polsce na prawo do ciał kopalnych, wydobywanych w Polsce, którego wartość jest wyższa, należy uiścić oprócz opłaty, przewidzianej w rozdziale dziesiątym, nadto opłatę od różnicy wartości według rozdziału niniejszego.

Opłata wynosi: od pism, mających za przedmiot prawa, wymienione w punktach 1 i 2 art. 64 — 2%; od pism, mających za przedmiot prawa, wymienione w punkcie 3 art. 64 — 1%.

O ile jednak zachodzą warunki, przewidziane w ustępie drugim art. 58, pobiera się opłatę w wysokości 0,5%, o ile zaś chodzi o pisma, wymienione w ustępie czwartym tegoż artykułu, w wysokości 0,2%, a przy pismach, wymienionych w ustępie piątym tegoż artykułu w wysokości 5 zł.

Do opłaty, przewidzianej w rozdziale niniejszym, stosuje się odpowiednio przepisy o opłatach od pism, tyczących się przejścia własności rzeczy nieruchomych, zawarte w ustępach: drugim i następnych art. 52 oraz w art. 53, 54 (w punkcie 1), 56 (w ustępie drugim), 57, 59, 60, 62 i 63.

ROZDZIAŁ DWUNASTY

Sprzedaż i zamiana rzeczy ruchomych

Art. 66.

Opłacie stemplowej w wysokości 1% podlegają pisma, stwierdzające:

1) umowę sprzedaży lub zamianę rzeczy ruchomych, nie wyłączając dostawy oraz przelewu (cesji) wierzytelności i innych praw;

2) sprzedaż rzeczy ruchomych drogą licytacji;

3) że w toku postępowania egzekucyjnego rzecz ruchoma, będąca własnością dłużnika, przechodzi na własność wierzyciela albo zostaje sprzedana z wolnej ręki lub drogą nadlicytacji, albo że nastąpiła sprzedaż, przewidziana w art. 510, 547 lub 670 kodeksu handlowego;

4) oddanie rzeczy ruchomej na własność, celem spłacenia długu, jako też zrzeczenia się prawa do rzeczy ruchowej w zamian za sumę pieniężną lub za inną rzecz ruchomą.

Za stwierdzenie przelewu wierzytelności (w przypadkach, wymienionych w punktach 1 i 4) uważa się także pismo cedenta, zawiadamiające dłużnika o przelewie, lub pismo dłużnika, zawiadamiające o przyjęciu przelewu.

Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki za stwierdzenie przelewu uważa się również wniosek o wpis przelewu w księdze wieczystej lub w rejestrze okrętowym. Przepisu powyższego nie stosuje się, gdy wniosek opiera się na darowiźnie lub na zapisie (§ 2174 kod. cyw. niem.), albo gdy wnioskowi odmówiono. W razie stwierdzenia przelewu nie tylko przez wniosek, lecz także innego rodzaju pismem, stosuje się art. 3.

Art. 67.

Spośród pism, wymienionych w art. 66, wyjątek stanowią pisma, stwierdzające:

1) pismo stwierdzające umowę o sprzedaż części ułamkowej (idealnej) rzeczy ruchomej, nabytej przez sprzedawcę drogą dziedziczenia, zapisu lub darowizny, podlega jeśli kupujący ma udział w tejże rzeczy z tych samych tytułów, opłacie w wysokości 0,5%.

2) umowę o sprzedaż niewydzielonej (idealnej) części rzeczy ruchomej, nabytej przez sprzedawcę drodą dziedziczenia, zapisu lub darowizny — osobie, mającej udział w tejże rzeczy z tych samych tytułów; pisma takie podlegają opłacie w wysokości 0,5%.

Karty umowy, sporządzone przez maklera przysięgłego, a tyczące się transakcji giełdowych, zawartych na giełdzie towarowej (§ 29 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd — Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 23, poz. 209, w brzmieniu ustalonym w art. 1 w punkcie 19 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. Dz. U.R.P. Nr 24, poz. 163), podlegają opłacie w wysokości 50 gr.; Minister Skarbu może zwolnić od tej opłaty.

Art. 68.

Nie podlegają opłacie według rozdziału niniejszego pisma, wymienione w art. 66, jeżeli tyczą się:

1) prawa do ciał kopalnych (art. 64);

2) sprzedaży papierów wartościowych lub ich zamiany na inne papiery wartościowe (art. 75);

3) przelewu praw dzierżawcy lub biorącego w najem (art. 88);

4) działu majątku wspólnego (art. 131 i 132).

Art. 69.

Wolne są od opłaty stemplowej pisma, stwierdzające:

1) sprzedaż na ogólną sumę, nieprzewyższającą 20 zł.

2) sprzedaż gazet zagranicznych, jako też złota i srebra w sztabach;

3) umowę sprzedaży. którą bądź sprzedawca, bądź nabywca zawarł w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku;

4) Przelew wkładki w Pocztowej Kasie Oszczędności;

5) (tekst uchylony);

6) orzeczenia, wymienione w punkcie 3 art. 66, o ile mają za przedmiot gotówkę.

Wolne są od opłaty również indosy na wekslach, przekazach, czekach, na obligach na zlecenie, na dokumentach przewozowych, na składowym dowodzie posiadania oraz indos drugi i następne na składowym dowodzie zastawniczym (warrancie).

Art. 70.

Za podstawę wymiaru opłaty od pism, niniejszym rozdziałem objętych, bierze się wartość rzeczy ruchomej (art. 6 — 10).

Przy zamianie rzeczy ruchomej na nieruchomości przyjmuje się jako podstawę wymiaru wartość świadczenia tylko jednej strony, a gdy wartości nie są równe — kwotę wyższą. Przy zamianie nieruchomości w Polsce wydobywanych, na rzecz ruchomą, której wartość jest wyższa, należy uiścić oprócz opłaty, przewidzianej w rozdziale dziewiątym, względnie, jedenastym, nadto opłatę od różnicy wartości według postanowień rozdziału niniejszego. Jeżeli nieruchomość, względnie kopalnia, znajduje się zagranicą, to opłatę uiszcza się od całej wartości rzeczy ruchomej w myśl rozdziału niniejszego.

Przy sprzedaży wierzytelności pieniężnej bez wy-

mienienia ceny w piśmie, sprzedaż stwierdzającym, bierze się za podstawę wymiaru nominalną kwotę wierzytelności.

Art. 71.

Opłatę stemplową od pisma, stwierdzającego sprzedaż za pośrednictwem maklera (art. 66 pkt. 3 oraz art. 67, ust. ostatni), jest obowiązany uiścić makler; może jednak od każdej ze stron żądać zwrotu połowy opłaty.

Opłatę od sprzedaży drogą licytacji, dokonanej przez przedsiębiorcę, zawodowo zajmującego się licytacjami, ma uiścić przedsiębiorca i może ją potrącić z ceny sprzedaży; opłata należy się, choćby licytacji nie stwierdzono pisemnie.

W obu powyższych wypadkach należy uiścić opłatę gotówką bez urzędowego wymiaru (art. 25); podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w wysokości 25-krotnej.

Opłatę od sprzedaży ruchomości drogą licytacji, dokonanej przez komornika lub przez urząd administracyjny, wymierza komornik (art. 30 ustęp ostatni), bądź urząd administracyjny, który licytacji dokonał. Opłatę taką, jak również opłatę od pisma, stwierdzającego, że rzecz ruchoma została sprzedana z wolnej ręki (art. 66, punkt 3), należy uiścić niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży do rąk organu urzędowego, dokonywującego sprzedaży. Minister Skarbu może zarządzić uiszczenie opłat powyższych za pomocą znaczków stemplowych.

W razie nieuiszczenia opłaty od sprzedaży licytacyjnej lub opłaty od sprzedaży i z wolnej ręki uważa się sprzedaż za niedoszłą do skutku.

Oświadczenie wierzyciela, że chce przejąć na własność nieruchomości, z których jest prowadzona egzekucja, będzie uwzględnione tylko wtedy, gdy wierzyciel jednocześnie z wnioskiem złoży (oprócz całej ceny) kwotę, należną tytułem opłaty stemplowej, przewidzianej w punkcie 3 art. 66. Do opłaty należnej w myśl punktu 2 lub 3 art. 66 w przypadku egzekucji ze statku, wpisanego do polskiego rejestru statków lub ze statku zagranicznego, odpowiadającego warunkom pod którymi statek polski podlega wciągnięciu do rejestru, stosuje się zasady, podane w art. 57 i 59.

Art. 72 — uchylony

Art. 73 — uchylony

Art. 74 — uchylony

ROZDZIAŁ TRZYNASTY

Obrót papierów wartościowych

Art. 75.

Opłacie stemplowej, przewidzianej w rozdziale niniejszym, podlegają:

a) umowy o sprzedaż papierów wartościowych lub o ich zamianę na inne papiery wartościowe, nie wyłączając umów o dostawę takich papierów;

b) pisma, wymienione w punktach 2 i 3 art. 66 o ile tyczą się papierów wartościowych.

Za sprzedaż uważa się również oddanie papieru wartościowego wierzycielowi, celem spłacenia długu pieniężnego, a za zamianę — oddanie papierów wartościowych i otrzymanie w zamian za nie częściowo sumy pieniężnej, a częściowo innych papierów wartościowych.

Jeżeli umowę sprzedaży lub zamiany zawarł komisant na rachunek komitenta, to opłacie podlega również wykonanie umowy, zawartej między komisantem a komitentem.

Jeżeli choć jeden z kontrahentów, którzy zawarli umowę sprzedaży lub zamiany, względnie umowę komisową, wykonywa czynności bankowe, jak również jeżeli umowę zawarto za pośrednictwem maklera przysięgłego, opłata należy się bez względu na to, czy czynność prawna została stwierdzona pismem, czy sporządzona ustnie.

W innych przypadkach opłacie podlega pismo, stwierdzające czynność prawną. Za takie pismo uważa się również świadectwo, którym wystawca stwierdza, że papier wartościowy pochodzi od niego (świadectwo pochodzenia).

Przepisów rozdziału niniejszego nie stosuje się do kuksów dawnego typu (art. 64, punkt 1).

Art. 76.

Za pismo, stwierdzające umowę (art. 75, punkt a), uważa się również:

a) indos, umieszczony na imiennym papierze wartościowym;

b) pismo, którym bądź posiadacz imiennego papieru zawiadamia instytucję emitującą o przelewie, bądź instytucja ta przelew przyjmuje.

Do pism powyższych stosuje się art. 3.

Przepisanie własności papieru wartościowego w księdze instytucji emitującej może nastąpić tylko w razie uprzedniego uiszczenia opłaty. Instytucja emitująca, która dokonała przepisania własności mimo nieuiszczenia opłaty, jest obowiązana solidarnie z podatnikiem (art. 80) do uiszczenia opłaty i podwyżki (art. 42 i art. 80, ustęp ostatni).

Artykułu niniejszego nie stosuje się, jeżeli przejście własności imiennego papieru wartościowego nie następuje na skutek sprzedaży lub zamiany, lecz wynika z innego tytułu.

Art. 77.

Wolne są od opłaty stemplowej:

1) obrót obligów Państwa Polskiego, listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego, tymczasowych zobowiązań tego banku do dostarczenia listów zastawnych oraz obrót wylosowanych papierów wartościowych i płatnych kuponów od papierów wartościowych;

2) sprzedaż zagranicznych środków płatniczych lub ich zamiana na inne zagraniczne środki płatnicze;

3) zamiana papierów wartościowych na inne odcinki papierów tego samego rodzaju, jeżeli łączna wartość nominalna jednych i drugich jest ta sama;

4) zamiana świadectwa tymczasowego na dowód ostateczny;

5) zamiana papierów wartościowych wskutek ich konwersji;

6) wymiana akcyj z powodu powiększenia lub zmniejszenia kapitału zakładowego albo z powodu fuzji spółek akcyjnych;

7) kupno przez instytucję kredytową własnych listów zastawnych lub innych obligacyj własnych, wypłaconych tytułem pożyczki, jeżeli następuje bezpośrednio po ich wydaniu dłużnikowi;

8) spłata pożyczki, otrzymanej od instytucji kredytowej w jej własnych obligacjach (listach zastawnych itd.), obligacjami tego samego rodzaju;

9) zamiana listów Państwowej Renty Ziemskiej na listy zastawne, przewidziane w art. 33 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1).

Art. 78.

Za podstawę wymiaru przyjmuje się:

a) przy sprzedaży — łączną wartość wszystkich zobowiązań kupującego; nie dolicza się jednak wartości odsetek bieżących, ani też wartości kuponów już płatnych, ale jeszcze nie odciętych;

b) w razie stwierdzenia umowy za pomocą świadectwa pochodzenia (art. 75, ustęp przedostatni) — wartość papierów (art. 8); w braku daty na świadectwie pochodzenia i niemożności jej ustalenia przyjmuje się, iż świadectwo zostało sporządzone w dniu dojścia do rąk władzy skarbowej;

c) w innych przypadkach — wartość papierów (art. 8).

Przy zamianie należy uiścić opłatę dwukrotną, a mianowicie od nabycia papierów wartościowych przez każdego z kontrahentów.

Art. 79.

Opłata wynosi:

a) o ile chodzi o akcje, kuksy, lub inne pa-

piery wartościowe o niestałym oprocentowaniu — 0,2%;

b) o ile chodzi o papiery wartościowe o stałym oprocentowaniu — 0,5%.

Jeżeli jednak obaj kontrahenci wykonują czynności bankowe, to stopa wynosi w przypadkach, przewidzianych w punkcie a — 0,5%, w przypadkach, przewidzianych w punkcie b — 0,01%.

Jeżeli — poza przypadkami, wymienionymi w ustępie poprzednim — umowa, zawarta za pośrednictwem maklera przysięgłego, nie jest transakcją giełdową (§ 29 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd; Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 23, poz. 209), jak również, gdy kontrahenci, z których żaden nie wykonywa czynności bankowych, zawarli umowę bez pośrednictwa maklera przysięgłego, to opłata wynosi w przypadku przewidzianym w punkcie a — 0,5%, w przypadku zaś przewidzianym w punkcie b — 0,1%.

Minister Skarbu może obniżyć stawki opłat, wymienione w niniejszym artykule nie więcej jednak niż do połowy, w wypadkach:

a) gdy się to okaże potrzebne w celu ożywienia obrotu papierów wartościowych;

b) na zasadzie wzajemności, jeżeli jeden z kontrahentów ma mieszkanie lub siedzibę w kraju, a drugi zagranicą.

Art. 80.

Do uiszczenia opłaty, przewidzianej w niniejszym rozdziale, są obowiązani:

1) makler przysięgły, jeżeli pośredniczył przy sprzedaży lub zamianie;

2) w braku takiego pośrednictwa:

a) ten z kontrahentów, który ma mieszkanie lub siedzibę w Polsce ,jeżeli drugi z nich znajduje się zagranicą;

b) ten z kontrahentów, który wykonuje czynności bankowe, jeżeli drugi z nich czynności takich nie wykonuje, a obaj mają mieszkanie lub siedzibę w Polsce;

c) zbywca, gdy obie strony wykonują w Polsce czynności bankowe;

d) obaj kontrahenci solidarnie, jeżeli obaj znajdują się w Polsce, a żaden z nich nie wykonuje czynności bankowych;

e) nabywca — w przypadkach, wymienionych w punkcie b art. 75.

Makler (punkt 1) może od każdego z kontrahentów żądać zwrotu połowy opłaty.

Makler oraz osoby, wykonywujące czynności bankowe, uiszczają opłatę gotówką, bez wymiaru urzędowego (art. 25) i bez zastosowania art. 14; nabywca w przypadkach, wymienionych w punkcie b art. 75, uiszcza opłatę według zasad, podanych w art. 14 i 71, wszyscy inni według zasad ogólnych (art. 14, 20 — 24 oraz 27 — 32).

Minister Skarbu władny jest ustalić sposób stwierdzenia transakcyj, papierami wartościowymi, dokonywanych przez osoby, zajmujące się czynnościami bankowymi oraz przez maklerów.

Podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w przypadkach, przewidzianych w rozdziale niniejszym, w wysokości 25-krotnej.

ROZDZIAŁ CZTERNASTY

Pisma, tyczące się praw rzeczowych na rzeczy cudzej

Art. 81.

Pismo, stwierdzające umowę o ustanowienie, względnie o przeniesienie:

1) służebności gruntowej;

2) prawa użytkowania;

3) prawa używania lub mieszkania albo służebności ograniczonej;

4) ciężaru rzeczowego —

podlega opłacie stemplowej w wysokości 1% od wartości (art. 6 — 10) prawa na rzeczy cudzej, o ile nie mają zastosowania przepisy o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Pisma wyżej wymienione, tyczące się nieruchomości, położone zagranicą, podlegają opłacie w wysokości 5 zł.

Artykuł niniejszy nie dotyczy ciężarów rzeczowych, wymienionych w punkcie 3 art. 64.

Art. 82.

Pismo, stwierdzające umowę o ustanowieniu zastawu lub hipoteki tytułem kaucji, podlega zasadniczo opłacie w wysokości 0,1% od sumy kaucji.

Opłacie w wysokości 5 zł. podlega pismo, stwierdzające ustanowienie kaucji:

1) na zabezpieczenie kredytu wekslowego;

2) służbowej;

3) na zabezpieczenie prawidłowego wykonania obowiązków opiekuna lub kuratora;

4) kaucji, zapobiegającej uchyleniu się obwinionego od śledztwa i kary;

5) kaucji na zabezpieczenie należności ubocznej (odsetek za zwłokę, kosztów sądowych itp.) przy wierzytelności, wynikającej z pisma, podlegającego opłacie — jeżeli opłatę od tego pisma uiszczono;

6) kaucji na zabezpieczenie wierzytelności, mogących wyniknąć z otwartego kredytu — jeżeli uiszczono opłatę, przewidzianą w ustępie drugim art. 134.

Art. 83.

Pismo, stwierdzające umowę między wierzycielem a dłużnikiem o ustanowienie zastawu ruchomego dla wierzytelności, już istniejącej, podlega opłacie według zasad w art. 114 i 115.

Pismo, wyżej wymienione jest wolne od opłaty w przypadku ustanowienia zastawu ruchomego dla wierzytelności, już poprzednio stwierdzonej pismem, podlegającym opłacie, jeżeli opłatę od tego pisma uiszczono.

Art. 84.

Pismo, stwierdzające umowę między wierzycielem a dłużnikiem o ustanowieniu hipoteki albo zastawu nieruchomego (art. 2085 — 2091 kodeksu cywilnego francuskiego; art. 1627 i następne prawa cywilnego rosyjskiego) dla wierzytelności już istniejącej albo o ustanowieniu długu gruntowego lub rentowego (§§ 1191 — 1203 kodeksu cywilnego niemieckiego), podlega opłacie w wysokości 0,5% od kwoty wierzytelności.

Opłata nie może jednak przewyższać 5 zł. w przypadku ustanowienia hipoteki albo zastawu nieruchomego dla wierzytelności, już poprzednio stwierdzonej pismem, podlegającym opłacie, jeżeli opłatę do tego pisma uiszczono. Przepis ten tyczy się również obciążenia nieruchomości długiem gruntowym, który już obciążał inną nieruchomość, jeżeli uiszczono opłatę od ustanowienia długu gruntowego lub rentowego.

Art. 85.

Pismo, stwierdzające umowę, na mocy której nie dłużnik, lecz osoba trzecia ustanawia zastaw lub hipotekę dla wierzytelności już istniejącej, podlega opłacie, przewidzianej w art. 83, względnie 84.

Jeżeli jednak wierzytelność stwierdzono pismem, podlegającym opłacie i uiszczono opłatę od tego pisma, to opłata od ustanowienia zastawu lub hipoteki wynosi 0,1% od kwoty wierzytelności.

Art. 86.

Opłatom, przewidzianym w art. 82 — 84, nie podlegają pisma, podlegające opłacie w myśl innych rozdziałów części drugiej niniejszej ustawy, a zawierające też ustanowienie zastawu lub hipoteki na zabezpieczenie wierzytelności, stwierdzonej takim pismem, albo ustanowienie kaucji na zabezpieczenie należności ubocznych (odsetek za zwłokę kosztów sądowych itp.).

Pisma, stwierdzające umowy, wymienione w art. 82 — 85, nie nie podlegają opłacie, jeżeli tyczą się zabezpieczenia wierzytelności, co do których ustawa niniejsza (art. 120) zwalnia oblig od opłaty stemplowej.

Art. 87.

Za stwierdzenie umów, wymienionych w art. 82, 83 i 85, uważa się również pisma, którymi wierzyciel potwierdza odbiór rzeczy, oddanej mu w zastaw, z wyjątkiem pism tego rodzaju, wydawanych przez Bank Polski.

Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, za stwierdzenie umów, wymienionych w art. 81 — 85, uważa się również wniosek o wpis prawa rzeczowego w księdze wieczystej lub rejestrze okrętowym. Przepisu powyższego nie stosuje się, gdy wniosek opiera się na darowiźnie lub zapisie (§ 2174 kodeksu cywilnego niemieckiego), albo gdy wnioskowi odmówiono. W razie stwierdzenia umowy nie tylko przez wniosek, lecz także pismem innego rodzaju, stosuje się art. 3.

ROZDZIAŁ PIĘTNASTY

Dzierżawa i najem rzeczy

Art. 88.

Pisma, stwierdzające: umowę o dzierżawę lub najem rzeczy, przedłużenie takiej umowy albo przelew (cesje) praw dzierżawcy lub biorącego w najem, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 1% od wartości zobowiązań dzierżawcy lub biorącego w najem względnie cesjonariusza. Jeśli jednak chodzi o dzierżawę lub najem nieruchomości, położonej zagranicą, to opłata wynosi 5 zł.

Nie podlegają opłacie według rozdziału niniejszego pisma, stwierdzające dzierżawę prawa wydobywania ciał kopalnych lub przelew tego rodzaju praw dzierżawnych (art. 64, ustęp drugi).

Wolne są od opłaty umowy o dzierżawę, przewidziane w art. 4 ustawy z dnia 29 października 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 346).

Wolne są od opłaty — z zastrzeżeniem wzajemności — państwa obce co do najmu pomieszczeń, przeznaczonych do urzędowania przedstawicielstw dyplomatycznych lub konsularnych. Wolni są również — z zastrzeżeniem wzajemności — szefowie i funkcjonariusze przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, będący obywatelami państwa wysyłającego i należący do uznanego personelu eksterytorialnego, oraz szefowie zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będący obywatelami państwa wysyłającego — co do najmu pomieszczeń, przeznaczonych według treści umowy na mieszkania wyżej wymienionych osób, członków ich rodzin i służby osobistej. Takie zwolnienie może Minister Skarbu przyznać państwu obcemu, względnie jego funkcjonariuszom również, gdy chodzi o misje zagraniczne, czasowo czynne w Polsce.

W przypadkach, przewidzianych w ustępie poprzednim, wynajmujący ma uiścić połowę opłaty, jeżeli sam nie jest zwolniony od obowiązku uiszczenia.

Art. 89.

Umowa o najem skrzynki depozytowej (safes) lub o przedłużenie najmu podlega opłacie w wysokości 10% od umówionej ceny za cały czas trwania stosunku najmu — bez względu na to, czy została zawarta pisemnie, czy ustnie.

Opłatę ma uiścić osoba, wynajmująca skrzynkę depozytową, gotówką bez urzędowego wymiaru (art. 25).

ROZDZIAŁ SZESNASTY

Pisma, tyczące się umów o świadczenie usług

Art. 90.

Pisma, stwierdzające umowę o świadczenie usług — za wyjątkiem dokumentów przewozowych (art. 92 i 93) oraz pism stwierdzających umowę o przechowanie (art. 95) lub depozyt nieprawidłowy (art. 118) — podlegają opłacie stemplowej w wysokości 1% od umówionego wynagrodzenia.

Art. 91.

Wolne są od opłaty pisma, stwierdzające: 1) umowę między służbodawcą a pracownikiem, 2) umowę z majstrem o przyjęcie uczni, 3) umowę, którą choćby jeden z kontrahentów zawarł w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku.

Przez umowę w p. 1) wymienioną rozumie się umowę, na mocy której pracownik podlega w czasie wykonywania umowy stałemu nadzorowi i kierownictwu służbodawcy.

Art. 92.

Bilet lub inny dokumnet, uprawniający do jazdy statkiem morskim, wystawiony przez przedsiębiorcę okrętowego, mającego siedzibę w Polsce lub tu działającego przez swe przedstawicielstwo albo przez pełnomocnika lub komisanta, a wręczony w Polsce, bądź za granicą osobie, w Polsce zamieszkałej — podlega opłacie w wysokości 2% od sumy wynagrodzenia za przewóz statkiem, jako też ewentualnie za inne jeszcze usługi, do których przedsiębiorca okrętowy się zobowiązuje (przewóz koleją żelazną, żywienie podróżnego itp.).

Do uiszczania opłaty są zobowiązani solidarnie: przedsiębiorca okrętowy i jego pełnomocnik lub komisant. Opłatę należy uiścić gotówką, bez wymiaru urzędowego (art. 25).

Nie podlegają opłacie bilety, uprawniające do jazdy statkami żeglugi przybrzeżnej.

Art. 93.

List przewozowy lub inny tego rodzaju dokument, sporządzony przez wysyłającego, a wręczony przewoźnikowi, (przedsiębiorcy przewozowemu), podlega opłacie stemplowej:

a) w wysokości 10 gr. od każdego arkusza, o ile chodzi o przesyłki kolejowe, należące do kategorii przesyłek drobnych oraz wszelkiego rodzaju przesyłki niekolejowe;
b) w wysokości 1 zł. o ile chodzi o przesyłki kolejowe, nienależące do kategorii przesyłek drobnych.

W razie niewystawienia dokumentu, wymienionego w ustępie pierwszym, takiej samej opłacie podlega pismo, którym przewoźnik stwierdza, że otrzymał rzecz do przewozu (dowód ładunkowy, recepis, kwit bagażowy itp.).

Dokument przewozowy, sporządzony za granicą, podlega opłacie, jeżeli odbiór przesyłki następuje w Polsce.

Wolne są od opłaty dokumenty przewozowe, o ile chodzi o przesyłki pocztowe i o abonamentowe przesyłki mleka.

Art. 94.

Jeżeli miejsce nadania rzeczy do przewozu i miejsce jej odbioru leżą na obszarze Polski, to do uiszczenia opłaty są obowiązani solidarnie wysyłający i odbiorca; opłata ma być uiszczona przed odebraniem przesyłki. Przy wysyłce rzeczy za granicę opłatę ma uiścić wysyłający przed wręczeniem listu przewozowego przewoźnikowi, względnie przed otrzymaniem dokumentu, wystawionego przez przewoznika. Opłatę od dokumentu przewozowego, wystawionego za granicą, ma uiścić odbiorca przed odebraniem przesyłki.

W każdym wypadku do uiszczenia opłaty — solidarnie z osobami, wymienionymi w ustępie poprzednim — jest obowiązany przewoźnik, który może uzależnić przyjęcie rzeczy do przewozu lub jej wydanie od uprzedniego uiszczenia opłaty.

Rozporządzenie może unormować sposób uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych oraz postanowić, że opłatę ma uiścić przewoźnik gotówką bez urzędowego wymiaru (art. 25); w takim razie wysyłający i odbiorca nie są — wobec Skarbu Państwa — obowiązani do uiszczenia opłaty. Przewoźnik może w tym wypadku uzależnić przyjęcie lub wydanie przesyłki od uiszczenia opłaty do jego rąk.

ROZDZIAŁ SIEDEMNASTY

Pisma, stwierdzające umowę o przechowanie

Art. 95.

Pismo, stwierdzające umowę o przechowanie rzeczy ruchomych przez osobę, trudniącą się zawodowo przechowywaniem rzeczy cudzych (świadectwo depozytowe, składowy dowód posiadania itp.) podlega opłacie:

a) w wysokości 0,02‰ od nominalnej wartości papierów wartościowych, przyjętych na przechowanie;

b) w wysokości 1 zł w razie przyjęcia na przechowanie innych rzeczy ruchomych.

Pisma, wyżej wymienione, wystawione przez Bank Polski oraz przez kolejowe przechowalnie bagażu są wolne od opłaty.

ROZDZIAŁ OSIEMNASTY

Ubezpieczenia i umowy o rentę dożywotnią

Art. 96.

Wpłaty, przyjęte przez zakłady ubezpieczeń (art. 98) z tytułu stosunków ubezpieczeniowych, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 2%; wypłaty zaś dokonane przez te zakłady i z tegoż tytułu, podlegają opłacie w wysokości 1%.

Za podstawę wymiaru przyjmuje się roczną sumę wpłat, względnie wypłat.

Do wpłat zalicza się wszelkie świadczenia, które zakład ubezpieczeń otrzymał w ciągu roku operacyjnego od ubezpieczających.

Z ogólnej kwoty wpłat potrąca się jednakże:

a) sumy, zwrócone wskutek niedojścia do skutku ubezpieczeń albo wskutek rozwiązania lub zmiany stosunku ubezpieczeniowego (stornowania całkowitego lub częściowego);

b) kwoty wypłacone członkom zakładu ubezpieczeń wzajemnych (nieakcyjnego) tytułem udziału w zysku (bonusu);

c) kwoty, wpłacone przez ubezpieczających na pokrycie danin publicznych, obciążających zakład ubezpieczeń, w szczególności też składek na rzecz straży ogniowych;

d) zapłacone przez ubezpieczajjących odsetki za zwłokę lub za rozłożenie składek na raty, kary umowne oraz koszty ustalenia szkód i postępowania przed sądem rozjemczym.

Do wypłat zalicza się wszelkie wydatkowania w ciągu roku operacyjnego z tytułu stosunków ubezpieczeniowych, z wyjątkiem kwot, wymienionych w punktach a), b) ustępu poprzedniego.

Jeżeli wpłaty dokonywa się przez oddanie zakładowi ubezpieczeń nieruchomości na własność, to opłatę stemplową uiszcza się według przepisów rozdziału dziesiątego.

Opłatom stemplowym, przewidzianym w artykule niniejszym, podlegają wypłaty i wpłaty niezależnie od tego, czy są, czy nie są stwierdzone pismem.

Art. 97.

Wpłaty i wypłaty, wymienione w art. 96, są wolne od opłaty stemplowej, jeżeli są dokonywane z tytułu:

1) ubezpieczenia przymusowego lub nawet dobrowolnego, zawartego z instytucją ubezpieczeń przymusowych, powołaną do życia przez ustawę. Podlegają jednak opłacie wpłaty i wypłaty w zakresie wszelkich czy to przymusowych czy dobrowolnych ubezpieczeń (od ognia, gradu, ubezpieczeń transportowych itd.), zawieranych z zakładami ubezpieczeń przymusowych od ognia, oraz w zakresie ubezpieczeń, przewidzianych w §§ 843, 1029 i 1198 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 509);

2) takiego ubezpieczenia dobrowolnego, które zwalnia od ubezpieczenia przymusowego;

3) umowy między pracodawcą a pracownikiem, zapewniającej pracownikowi lub jego rodzinie emeryturę, pensję wdowią lub sierocą;

4) umowy między pracodawcą lub pracownikiem a osobą trzecią, która zapewnia pracownikowi lub jego rodzinie emeryturę, pensję wdowią lub sierocą, jeżeli umowa taka stanowi wykonanie obowiązku przewidzianego w kontrakcie służbowym;

5) ubezpieczenia w „zarejestrowanej kasie zapomogowej" (ustawa austriacka z dnia 16 lipca 1892 r. Dz. P. P. Nr 202), w „kasie majsterskiej" (§ 115-b i nast. austriackiej ustawy przemysłowej Dz. P. P. Nr 199 z 1907 r.) albo w kasie zapomogowej, zorganizowanej przez cech lub związek cechów (§§ 81-b lub 104-i niemieckiej ustawy przemysłowej);

6) reasekuracji;

7) ubezpieczenia, zawartego poza granicami Polski przez zagraniczny oddział polskiego zakładu ubezpieczeń;

8) ubezpieczenia obligacji Państwa Polskiego od strat na kursie i od wylosowania.

Art. 98.

Za zakłady ubezpieczeń w rozumieniu art. 96 — 100 uważa się:

1) przedsiębiorstwa ,mające siedzibę lub przedstawicielstwo w Polsce, a prowadzące czynności ubezpieczeniowe jako zajęcie główne lub nawet uboczne;

2) zrzeszenia, obowiązane do wypłacenia członkom, względnie ich rodzinom, emerytur lub zapomóg na wypadek niezdolności do pracy, starości lub śmierci albo zapomóg posagowych, w szczególności — na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki — wspólny zakład zaopatrzenia (§ 1287 powołanego kodeksu);

3) zrzeszenia oparte na wzajemnym zobowiązaniu się członków do ponoszenia wspólnie pewnych określonych strat, dotykających poszczególnych członków.

Art. 99.

Wpłaty, względnie wypłaty, przewidziane w art. 96, podlegają opłacie stemplowej nie tylko wówczas, gdy są uiszczone kasowo, ale także w tych wypadkach, gdy są uiszczone rachunkowo (przez potrącenie). Jeżeli jednak przy zawarciu nowej umowy zabezpieczenia rozwiązuje się stosunek ubezpieczeniowy, poprzednio istniejący, a uiszczone składki (rezerwę premiową) zalicza się na poczet należności, wynikającej z nowej umowy, to tego rodzaju wpłaty przez zaliczenie nie podlegają opłacie stemplowej.

Wpłaty i wypłaty, dokonywane w walucie zagranicznej, powinny być zapisane do ksiąg zakładu ubezpieczeń w tejże walucie, z przeliczeniem co miesiąc na walutę polską — według najniższego kursu giełdy warszawskiej w ostatnim dniu miesiąca, a w braku notowania w tym dniu — według kursu, ostatnio notowanego.

Izba skarbowa może zezwolić, aby za podstawę do obliczenia opłaty zamiast rachunku kasy (wpłat i wypłat zrealizowanych) były przyjmowane rachunki wierzycieli i dłużników (wpłat i wypłat należnych).

Art. 100.

Obowiązek uiszczenia opłat, przewidzianych w art. 96 — 99, ciąży na zakładzie ubezpieczeń, który może żądać od ubezpieczającego, względnie od uposażonego, zwrotu uiszczonej opłaty, albo wpłacenia z góry zakładowi odpowiedniej kwoty.

Przypadające opłaty uiszcza się gotówką bez wymiaru urzędowego (art. 25), a mianowicie:

a) tytułem zaliczki na każdy miesiąc: w ciągu pierwszego tygodnia miesiąca następnego — jedną dwunastą część całkowitej należności za poprzedni rok operacyjny;

b) resztę należności za każdy rok operacyjny: w ciągu tygodnia po zatwierdzeniu rachunków rocznych.

Nowopowstałe zakłady ubezpieczeń do czasu zatwierdzenia pierwszego zamknięcia rachunków obliczają zaliczki według faktycznych obrotów miesięcznych.

Art. 101.

Umowa ubezpieczenia, zawarta z zagranicznym zakładem ubezpieczeń, nie mającym zezwolenia na działalność w Polsce, podlega — choćby jej pisemne stwierdzenie nie zostało udowodnione — opłacie w wysokości 2% od sumy ubezpieczenia, jeżeli tyczy się przedmiotu, znajdującego się w Polsce, albo jeżeli w Polsce ma mieszkanie lub siedzibę bądź ubezpieczający, bądź osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Osoby te oraz właściciel przedmiotu ubezpieczenia, znajdującego się w Polsce, są solidarnie obowiązani do uiszczenia opłaty. Opłata ma być — uiszczona przed pierwszym uiszczeniem zakładowi ubezpieczeń należności z tytułu umowy ubezpieczenia; uiszczenie opłaty ma nastąpić w trybie art. 24 (punktu b); w tym celu należy urzędowi skarbowemu bądź złożyć — w oryginale lub w odpisie — pismo, stwierdzające zawarcie umowy, bądź podać pisemnie istotną treść umowy. Nie podlega opłacie umowa o ubezpieczenie przewozowe, jeżeli ani ubezpieczający ani osoba, na której rzecz umowa została zawarta, nie mają w Polsce mieszkania lub siedziby.

Pismo, stwierdzające umowę o rentę dożywotnią, podlega opłacie w wysokości 2% od wartości tej rzeczy, którą otrzymuje osoba, zobowiązująca się do wpłacenia renty.

Jeżeli jednak w zamian za rentę daje się na własność nieruchomość (art. 12), znajdującą się w Polsce, to opłatę uiszcza się według przepisów rozdziału dziesiątego, choćby była niższa od wskazanej w ustępie poprzedzającym. Jeżeli oprócz dania nieruchomości umówione zostało inne jeszcze wynagrodzenie, to od wartości tego dodatkowego wynagrodzenia należy nadto uiścić opłatę, w ustępie drugim przewidzianą.

Gdy do płacenia renty dożywotniej zobowiązuje się zakład ubezpieczeń, wymieniony w art. 98, to zamiast artykułu niniejszego stosuje się art. 96 — 100.

ROZDZIAŁ DZIEWIĘTNASTY

Spółki i inne zrzeszenia

Art. 102.

Opłacie stemplowej w wysokości 2%, podlegają:
a) pismo, stwierdzające umowę o zawiązanie spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej, mającej siedzibę w Polsce;
b) uchwała o powiększenie kapitału zakładowego spółek tego rodzaju — bądź drogą emisji nowych akcji, bądź drogą zwiększenia wkładów spólników osobiście odpowiedzialnych (firmowych) w spółce komandytowo-akcyjnej, bądź drogą dopłat innego rodzaju.

Za podstawę wymiaru opłaty bierze się: przy zawiązaniu spółki kapitał zakładowy, tj. wartość nominalną wszystkich akcyj, z doliczeniem sum, które pierwsi nabywcy akcyj, wydanych za gotówkę, wpłacają ponad wartość nominalną, względnie z doliczeniem czystej wartości wkładów spólników osobiście odpowiedzialnych (firmowych) oraz dopłat innego rodzaju.

Przy powiększeniu kapitału za podstawę wymiaru bierze się wartość nowych akcji, względnie też wartość nowych wkładów spólników osobiście odpowiedzialnych, obliczone w sposób wyżej wskazany, oraz wartość dopłat innego rodzaju.

Opłatę stemplową od pisma, stwierdzającego umowę o zawiązanie spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej, uiszcza się według zasad ogólnych (art. 24, punkt b; art. 27, 28); w razie nieuiszczenia należnej opłaty w przepisanym terminie obowiązana jest do uiszczenia tylko spółka, a nie spólnicy. Opłatę od uchwały o powiększeniu kapitału zakładowego winna uiścić spółka gotówką na podstawie wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24. punkt b) w ciągu miesiąca od dnia, rozpoczynającego okres, wyznaczony do przyjmowania wpłat. Jeżeli powiększenie kapitału zakładowego nie doszło do skutku, izba skarbowa zarządzi zwrot opłaty; stosuje się przy tym art. 49.

Zapisanie powiększenia kapitału zakładowego do rejestru handlowego może nastąpić dopiero po przedstawieniu zaświadczenia urzędu skarbowego o uiszczeniu opłaty albo zezwolenia na odroczenie terminu płatności (art. 177).

Art. 103

Opłacie stemplowej w wysokości 2% podlegają wpłaty na udziały, dokonane przez członków spółdzielni (ustawa z dnia 29 października 1920 r. — Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495), bez względu na to, czy zostały stwierdzone pokwitowaniem, czy przyjęte bez pokwitowania.

Opłatę ma uiścić spółdzielnia gotówką bez wymiaru urzędowego (art. 25) od ogólnej sumy wpłat, dokonanych w ciągu roku obrachunkowego. Za wpłaty uważa się też sumy, przypadające członkowi z tytułu podziału zysków, a zaliczone na poczet jego udziałów. Opłata winna być uiszczona w ciągu dwóch miesięcy po zatwierdzeniu sprawozdania rocznego przez walne zgromadzenie lub przez zebranie przedstawicieli, a jeżeli one się nie odbyły w przepisanym terminie, to w ciągu dwóch miesięcy po upływie terminu statutowego.

Wolne są od opłaty stemplowej wpłaty na udziały w tych spółdzielniach, które według swych statutów mogą zawierać umowy, wchodzące w zakres ich podstawowej działalności i tylko ze swymi członkami albo nawet nie z członkami, jeżeli nadpłaty i zwroty, przypadające na osoby, nie będące członkami, są przelewane w całości do funduszu zasobowego lub do innych funduszów, nie podlegających podziałowi między członków. Nie uchyla uwolnienia od opłaty: a) zawieranie umów z osobami, które nie są członkami, jeżeli bez tych umów nie dałoby się spełnić podstawowego zadania spółdzielni; b) wykonywanie przez spółdzielnię takich czynności, w których ona występuje w charakterze pełnomocnika innej osoby.

Uwolnienie od opłaty, przewidziane w ustępie poprzednim, ustaje z dniem zarejestrowania zmiany statutu, na skutek której spółdzielnia traci warunki uwolnienia, jak również z dniem rozpoczęcia czynności, przekraczających zakres wyżej przewidziany.

Art. 104

Izba Skarbowa może na wniosek związku rewizyjnego zezwolić, aby spółdzielnie, należące do związku, uiszczały opłaty, przewidziane w art. 103, za pośrednictwem tegoż związku; zezwolenie jednak może być każdego czasu odwołane.

Minister Skarbu określi terminy uiszczania opłat przez związek rewizyjny, sposób sprawdzania prawidłowości obliczeń oraz odpowiedzialność związku i poszczególnych spółdzielni związkowych za nieuiszczanie opłat.

Sądy są obowiązane przesyłać izbom skarbowym, właściwym według siedziby spółdzielni, odpisy wyroków, orzekających kary za przekroczenia przepisów ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495).

Art. 105

Pisma, stwierdzające umowę o zawiązanie spółki, niewymienionej w poprzednich artykułach niniejszego rozdziału lub o powiększenie kapitału zakładowego takiej spółki, podlegają opłacie w wysokości 2% od sumy kapitału zakładowego, względnie od sumy, o którą kapitał ten się powiększa. Za kapitał zakładowy w rozumieniu artykułu niniejszego uważa się wkłady spólników, z wyjątkiem polegających na wykonywaniu pracy, a co do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością również dopłaty.

Do pism, wyżej wymienionych zalicza się też: protokół ogólnego zebrania wspólników ,zapisanie do księgi uchwał tudzież podanie o wpis umowy lub uchwały do rejestru handlowego.

Zapisanie zawiązania spółki lub powiększenia kapitału zakładowego do rejestru handlowego może nastąpić tylko w razie dostarczenia sądowi dowodu uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie ustalonej drogą wymiaru urzędowego (art. 17) albo zaświadczenia urzędu skarbowego z uiszczenia należnej opłaty albo zezwolenia na odroczenie terminu płatności (art. 177).

Pismo, stwierdzające umowę o przedłużenie pierwotnego terminu trwania spółki ,jest wolne od opłaty,

o ile przy zawiązaniu spółki oraz przy powiększeniach kapitału zakładowego uiszczono opłatę, przewidzianą w niniejszym artykule.

Do uiszczenia opłat, przewidzianych w niniejszym artykule, jest obowiązana spółka solidarnie z osobami, tworzącymi zarząd spółki w dniu, w którym opłatę należy uiścić.

Art. 106

Pismo, stwierdzające umowę o wniesienie nieruchomości (art. 12), znajdującej się w Polsce, tytułem wkładu rzeczowego do spółki, wymienionej w art. 102 lub 105, podlega opłacie w wysokości 2% od wartości nieruchomości. W razie wniesienia tytułem wkładu rzeczowego prawa wydobywania ciał kopalnych w Polsce (art. 64, punkt 1), opłata od pisma, stwierdzającego wniesienie, wynosi 1%, w razie zaś wniesienia prawa do części ciał kopalnych, w Polsce wydobywanych (art. 64, punkt 3) — 0,5% od wartości wniesionego prawa.

Opłaty powyższe należy uiścić niezależnie od opłat, przewidzianych w art. 102 i 105.

Art. 107

Od pisma, stwierdzającego umowę lub uchwałę o przekształceniu spółki, już istniejącej, na spółkę innego rodzaju, ma spółka uiścić opłatę, stanowiącą połowę opłat, obliczonych według art. 102 — 106; tyczy się to w szczególności przekształcenia drogą likwidacji spółki dotychczasowej i wniesienia jej majątku tytułem wkładu rzeczowego do spółki nowoutworzonej. Przekształcenie gwarectwa dawnego typu na gwarectwo nowego typu (art. 235-a powszechnej ustawy górniczej pruskiej) nie podlega opłacie.

Jeżeli przy przekształcaniu (ustęp pierwszy niniejszego artykułu) zostają wniesione do spółki nowej — prócz majątku spółki dotychczasowej — innej jeszcze wkłady (gotówkowe lub rzeczowe) ,to do tych wkładów stosuje się ogólne postanowienia artykułów 102—106.

Pismo ,stwierdzające powiększenie kapitału spółki (art. 102, punkt b, lub art. 105), spowodowane przejęciem majątków jednej, lub kilku już istniejących spółek (fuzja), podlega opłacie w wysokości połowy opłat, obliczonych według art. 102 względnie 105 oraz 106.

W razie utworzenia nowej spółki, celem przejęcia majątków spółek, już istniejących, wymierza się opłatę (art. 102, punkt a, względnie art. 105, oraz art. 106) od tej części kapitału, której użyto do przejęcia w takiej kwocie, jaka by się należała w myśl ustępu trzeciego artykułu niniejszego od przejęcia przez spółkę, posiadającą kapitał największy.

W razie połączenia spółek bez powiększenia kapitału zakładowego spółki przejmującej wymierza się opłatę w myśl ustępu trzeciego niniejszego artykułu w takiej kwocie, jaka by się należała, gdyby nastąpiło powiększenie kapitału zakładowego spółki przejmującej o czystą wartość majątku spółki przejmowanej, wynikająca z bilansu, na którego podstawie fuzja ma być dokonana. Od kwoty obliczonej w te sposób, potrąca się opłatę, którą spółka przejmująca uiściła od podwyższenia kapitału zakładowego, uchwalonego w ciągu jednego roku przed powzięciem uchwały o fuzji, celem nabycia akcyj względnie udziałów spółki przejmowanej; jeżeli ta opłata przewyższa opłatę od połączenia spółek, zwrot nadwyżki nie nastąpi.

Ustępy drugi i trzeci art. 105 stosuje się również do przypadków, wymienionych w poprzednich ustępach niniejszego artykułu.

W razie połączenia spółdzielni (art. 107 — 114 ustawy z dnia 29 października 1920 r. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495)nie będzie pobrana opłata ani od tej części kapitału, której użyto do przejęcia, ani z powodu przeniesienia majątku spółdzielni przejętej na spółdzielnię przejmującą.

Art. 108

Art. 105 — 107, stosuje się nie tylko do spółek, lecz i do innych zrzeszeń, których członkowie dzielą się osiągniętym zyskiem.

Przystąpienie w charakterze członka do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych (Dz. P. P. P. z 1919 r. Nr 15, poz. 212 i 213) nie podlega opłacie.

Art. 109

Spółki oraz inne zrzeszenia (art. 108), mające siedzibę za granicą, winny przed rozpoczęciem działalności w Polsce, jako też przed każdym faktycznym powiększeniem kapitału, przeznaczonego do owej działalności, uiścić opłatę w wysokości, przewidzianej w art. 102, względnie 105, dla spółek i zrzeszeń polskich. Za podstawę wymiaru bierze się kapitał, przeznaczony do działalności w Polsce, względnie każdorazowe powiększenie tegoż kapitału.

Opłatę ewentualnie podwyżkę (art. 42) wymierza Minister Skarbu, któremu spółka (zrzeszenie) ma dostarczyć danych, niezbędnych do obliczenia opłaty; od tego wymiaru nie ma środka odwoławczego w administracyjnym toku instancyj.

O ile do rozpoczęcia działalności lub powiększenia kapitału wymagane jest zezwolenie rządu, uzależnia się ogłoszenie zezwolenia od uiszczenia opłaty.

W razie nieuiszczenia opłaty w przepisanym terminie lub uiszczenia tylko w części, są obowiązane do uiszczenia opłaty i podwyżki solidarnie ze spółką (zrzeszeniem): osoby, stanowiące jej przedstawicielstwo, przewidziane w przepisach prawnych polskich, a w braku takiego przedstawicielstwa osoby, które przy rozpoczęciu działalności lub powiększeniu kapitału sprawują w imieniu spółki (zrzeszenia) czynności, należące do jej zakresu działania.

Art. 110

Papiery obiegowe, stanowiące dowód uczestnictwa w spółce akcyjnej (akcje, świadectwa tymczasowe itp.), wypuszczone za granicą, a przeniesione do Polski, podlegają opłacie w wysokości 2% od wartości nominalnej, niezależnie od tego, czy należność za nie została wpłacona całkowicie, czy częściowo.

Kwota uiszczona tytułem opłaty od świadectwa tymczasowego, podlega zaliczeniu na opłatę, należną od właściwego papieru obiegowego.

Opłatę uiszcza się od każdego odcinka raz jeden — przez urzędowe skasowanie znaczków stemplowych (art. 23, punkt b) lub wniesienie opłaty w gotówce według obliczenia urzędu skarbowego (art. 24, punkt b). Opłatę ma uiścić posiadacz papieru w ciągu trzech tygodni po otrzymaniu papieru; jeżeli jednak wręcza go przedsiębiorstwu bankowemu przed upływem trzech tygodni, to ma uiścić przed wręczeniem.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY

Pełnomocnictwa

Art. 111

Opłacie stemplowej w zasadniczej wysokości 5 zł podlega:

1) pismo stwierdzające umowę pełnomocnictwa, podpisane przez obie strony;

2) pełnomocnictwo, podpisane tylko przez mocodawcę, bądź sporządzone lub uwierzytelnione sądownie albo notarialnie, bądź wręczone pełnomocnikowi lub osobie trzeciej, wobec której pełnomocnik ma zastępować mocodawcę;

3) protokół, stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, spisany na skutek oświadczenia mocodawcy przez sąd lub inny urząd publiczny, wobec którego pełnomocnik ma zastępować mocodawcę.

Pełnomocnictwo (punkty 1, 2, 3), upoważniające wyłącznie do zastępstwa przed sądem lub innym urzędem publicznym, podlega, (z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w zdaniu drugim niniejszego ustępu) opłacie w wysokości 3 zł. Pełnomocnictwo, upoważniające wyłącznie do zastępstwa w sprawie , należącej w pierwszej instancji do sądu grodzkiego lub sędziego pokoju, albo do sądu przemysłowego, lub kupieckiego, do sądu pracy lub urzędu rozjemczego do spraw najmu, jak również upoważnienie do odbioru sumy pieniężnej, przewyższającej 500 zł, podlegają opłacie w wysokości 1 zł.

Opłatom powyższym podlega każdy egzemplarz pełnomocnictwa oraz każdy odpis, zaświadczony bądź urzędownie, bądź przez mocodawcę lub przez pełnomocnika.

Odpisy pełnomocnictw, składane w postępowaniu, należącym w pierwszej instancji do sądu grodzkiego lub

do sędziego pokoju albo do sądu przemysłowego lub kupieckiego, do sądu pracy lub urzędu rozjemczego do spraw najmu, podlegają — bez względu na swą treść— opłacie w wysokości 1 zł.

Do uiszczenia opłaty jest obowiązany mocodawca; pełnomocnik zaś — solidarnie z mocodawcą — jeżeli pełnomocnictwo przyjął.

Skasowanie znaczków stemplowych na pełnomocnictwie może nastąpić nie tylko przez przepisanie początkowymi lub końcowymi wyrazami tekstu (art. 23), lecz także przez przepisanie datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą mocodawcy albo pełnomocnika.

Pełnomocnictwo, udzielone w jednym piśmie, dotyczącym jednej sprawy, przez dwie lub więcej osób albo dwu lub więcej upełnomocnionych, uważa się za jedno pełnomocnictwo.

O ile pełnomocnictwo jest przekazem (art. 126), to rozdział niniejszy nie ma zastosowania i stosuje się art. 126, 127 i 129.

Art. 112

Wolne są od opłaty stemplowej:

1) pełnomocnictwo, udzielone przez pełnomocnika dalszemu pełnomocnikowi (substytucja);

2) pełnomocnictwo, upoważniające do działania w sprawie sądowo-karnej lub w postępowaniu, przewidzianym w przepisach karno-administracyjnych lub karnych skarbowych;

3) pełnomocnictwa, udzielone przez Skarb Rzeczypospolitej, przez Bank Polski lub przez osoby, wymienione w art. 16;

4) pełnomocnictwo, upoważniające do uczestnictwa w walnym zebraniu akcjonariuszów Banku Polskiego;

5) pełnomocnictwo, upoważniające do zastępstwa przed komisjami polubownymi i rozjemczymi dla załatwienia zatargów zbiorowych i indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami tudzież przed sądami w sprawach o uzyskanie nakazu wykonawczego od orzeczeń wymienionych komisyj lub do układów pojednawczych, przed nimi zawieranych, jak również w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym na zasadzie takich orzeczeń lub zakładów pojednawczych;

6) pełnomocnictwo, udzielone pracowniczemu związkowi zawodowemu lub jego funkcjonariuszom (dekret z dnia 8 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. Nr 15, poz. 209) albo przez taki związek, a upoważniające do zastępowania członków związku;

7) odpisy pełnomocnictw (art. 111, ustęp trzeci), składane sądowi, o ile są przeznaczone dla uczestniczących w sprawie osób;

8) pełnomocnictwa oraz odpisy pełnomocnictw (art. 111, ustęp trzeci), składane w postępowaniu, należącym w pierwszej instancji do sądów grodzkich lub do sędziów pokoju albo sądów przemysłowych lub kupieckich lub sądów pracy, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 100 złotych;

9) pełnomocnictwo, uprawniające do zastępstwa w postępowaniu sądowym, jeżeli mocodawcy służy w tym postępowaniu prawo ubogich ;

10) upoważnienie do odbioru sumy pieniężnej, nie przewyższającej 500 zł lub do odbioru rzeczy ruchomej innego rodzaju, bez względu na kwotę — upoważnienie do odbioru sum, wypłacanych z tytułu stosunku służbowego albo wkładki w Pocztowej Kasie Oszczędności;

11) pełnomocnictwa pocztowe;

12) pełnomocnictwa, wystawiane w postępowaniu, tyczącym się ubezpieczeń przymusowych niemajątkowych — przez ubezpieczonych lub członków ich rodzin.

Art. 113

Jeżeli pełnomocnictwo zawiera umowę o wynagrodzenie pełnomocnika, to opłatę należy uiścić stosownie do przepisów o opłatach od umów o świadczenie usług (rozdział szesnasty), jeżeli opłata w myśl rozdziału niniejszego nie jest wyższa.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY PIERWSZY

Obligi

Art. 114

Opłacie stemplowej w zasadniczej wysokości 0,5% od sumy zobowiązania podlegają obligacje (listy zastawne, obligacje fundowane, obligacje spółek akcyjnych itp.) i inne pisma, stwierdzające przyjęcie nowego lub uznanie dawnego długu (obligi, skrypty dłużne, rewersy), o ile nie są wymienione w innych artykułach części drugiej niniejszej ustawy i o ile nie mają zastosowania przepisy o opodatkowaniu spadkowym darowizn. Jeżeli takie pismo stwierdza umowę, na mocy której strona, przyjmująca dług nowy lub uznająca dawny, jest uprawniona do żądania świadczenia wzajemnego, to za podstawę wymiaru należy wziąć wartość świadczenia jednej strony; jeżeli wartość świadczeń jednej i drugiej strony nie są równe, to za podstawę wymiaru należy wziąć wartość wyższą.

Opłatę od obligacyj, wypuszczonych w Polsce, obowiązana jest uiścić instytucja emitująca gotówką bez urzędowego wymiaru (art. 25) —przed wręczeniem obligacyj pierwszemu nabywcy, względnie przed wypłaceniem ceny kupna w tym wypadku, gdy instytucja kredytowa udzieliwszy pożyczki we własnych obligacjach, kupuje te obligacje od dłużnika bezpośrednio po ich wydaniu.

Opłatę w wysokości 0,5% od obligacyj, wypuszczonych za granicą uiszcza się według zasad, przewidzianych co do akcyj zagranicznych w art. 110.

Do uiszczenia opłaty od obligów, niewymienionych w ustępie drugim i trzecim, są obowiązani solidarnie wierzyciel i dłużnik.

Art. 115

Opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy zobowiązania, podlegają obligi ,stwierdzające pożyczkę pod zastaw towarów osobie, wykonywującej sprzedaż towarów tegoż rodzaju i z tego powodu podlegającej podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionej od tego podatku.

Opłata od obligu, stwierdzającego pożyczkę pod zastaw papierów wartościowych, nie może przewyższać kwoty, obliczonej według wartości zastawionych papierów (art. 8) i według stopy, którą w myśl rozdziału trzynastego należałoby zastosować, gdyby dłużnik sprzedał owe papiery wierzycielowi.

Obligi na zlecenie podlegają opłacie stemplowej według zasad, przewidzianych dla opłat od weksli w rozdziale dwudziestym drugim. Pierwszy indos na składowym dowodzie zastawniczym (warrancie) podlega opłacie w wysokości 0,1% od kwoty pieniężnej, na której zabezpieczenie ustanawia się na towarze prawo zastawu.

Art. 116

Opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy zobowiązania podlegają obligi, stwierdzające pożyczkę, jeżeli daje ją gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa lub instytucja drobnego kredytu. Za instytucję taką uważa się spółdzielnię, należącą do związku rewizyjnego (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r., Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495), której podstawowym zadaniem statutowym jest udzielanie członkom pożyczek oraz przyjmowanie wkładów pieniężnych, dopóki wysokość kredytu, jaki może być udzielony jednemu członkowi (art. 46, punkt 2 powołanej ustawy) nie przewyższa kwoty, którą określi rozporządzenie.

Izba Skarbowa może na wniosek związku rewizyjnego zezwolić, aby spółdzielnie, należące do związku i mogące udzielać pożyczek tylko swym członkom, uiszczały opłaty (w wysokości 0,5% lub 0,3%) gotówką za pośrednictwem związku rewizyjnego. Do opłat, w ten sposób uiszczanych ,stosuje się przepisy art. 104 o opłatach stemplowych od wpłat na udziały.

Minister Skarbu może zezwolić, aby spółdzielnie kasowały znaczki stemplowe na obligach przez przepisanie datą skasowania oraz odciskiem swej pieczęci..

Art. 117

Pismo, stwierdzające udzielenie poręczenia (porękę), podlega opłacie w kwocie 5 zł.; opłata od poręczenia względnie suma opłat od wszelkich poręczeń, tyczących się tego samego zobowiązania, nie może przewyższać połowy opłaty od pisma, stwierdzającego zobowiązania, dla którego udzielono poręczeń.

Wolne są od opłaty: poręka wekslowa i poręka na

czeku; poręka przy pożyczce, udzielonej przez spółdzielnię członkowi; poręka za zobowiązanie, stwierdzone obligiem, który ustawa niniejsza (art. 120) zwalnia od opłaty stemplowej.

Art. 118

Pisma, stwierdzające przyjęcie pieniędzy na oprocentowanie przez przedsiębiorstwa, trudniące się czynnościami bankowymi, jako to: wpisy w książeczkach wkładkowych, dowody przyjęcia wkładu na rachunek bieżący, asygnaty kasowe itp., podlegają opłacie 20 gr. Opłatę winien uiścić wystawca — przed wydaniem pisma odbiorcy — za pomocą znaczków stemplowych, które należy skasować przez przepisanie początkowymi lub końcowymi wyrazami tekstu albo datą skasowania i nazwiskiem lub firmą kasującego.

Wolne są od opłaty :

a) pisma, stwierdzające przyjęcie kwoty, nie przewyższającej 100 zł. jako też

b) bez względu na wysokość kwoty — pisma, wystawione przez Pocztową Kasę Oszczędności, Bank Polski, Centralną Kasę Spółek Rolniczych, gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe oraz spółdzielnie, należące do związku rewizyjnego art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach, Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495), jako też stwierdzające, przyjęcie pieniędzy od przedsiębiorstwa, wykonywującego czynności bankowe.

Art. 119 — uchylony

Art. 120

Wolne są od opłaty stemplowej:

1) obligacje oraz innego rodzaju obligi Skarbu Rzeczypospolitej, polskich państwowych zakładów i przedsiębiorstw, będącymi odrębnymi osobami prawnymi, związków komunalnych i innych związków przymusowych, Banku Polskiego, oraz fundacyj, zakładów i zrzeszeń, wymienionych w art. 16;

2) obligacje (art. 114), wydane tytułem pożyczki osobom, wymienionym w punkcie 1 niniejszego artykułu przez instytucję emitującą;

3) obligi, stwierdzające pożyczkę w listach zastawnych lub obligacjach fundowanych, jeżeli pożyczkę daje instytucja emitująca te listy lub obligacje;

4) obligacje oraz innego rodzaju obligi, tyczące się pomocy kredytowej, przewidzianej w ustawach: o scalaniu gruntów, o państwowym funduszu kredytu na melioracje rolne, o wykonaniu reformy rolnej, o nadaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego, o rozbudowie miast, o pomocy państwowej na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych;

5) listy zastawne Państwowego Banku Rolnego;

6) obligi, zawierające zobowiązanie do zwrotu stypendium zwrotnego lub pożyczki bezprocentowej w myśl ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendiach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 207);

7) kupony, załączone do papierów wartościowych;

8) uznanie prawidłowości salda przez odbiorcę wyciągu z rachunku bieżącego.

Minister Skarbu może zwolnić od opłat obligi, stwierdzające pożyczkę pod zastaw przedmiotów już używanych, jeżeli pożyczkę daje zakład zastawniczy, na zysk nieobliczony, jak również stwierdzające pożyczkę nieoprocentowaną, jeżeli ją daje zrzeszenie, którego działalność nie jest obliczona na zysk.

Art. 121

Obligacje oraz innego rodzaju obligi, stwierdzające zaciągnięcie nowej pożyczki na umorzenie poprzedniej wierzytelności tego samego wierzyciela (konwersja), są wolne od opłaty, jeżeli poprzednia wierzytelność była stwierdzona pismem, od którego należną opłatę uiszczono i jeżeli kwota nowej pożyczki nie przewyższa kwoty wierzytelności poprzedniej według stanu z dnia zaciągnięcia nowej pożyczki.

Jeżeli kwota nowej pożyczki przewyższa kwotę poprzedniej wierzytelności, to należy uiścić opłatę od nadwyżki.

Zasady powyższe stosuje się również: 1) do pisma, stwierdzającego umowę o uiszczenie długu pieniężnego w innej walucie; 2) do obligacyj, wydanych przez wierzyciela dłużnikowi tytułem pożyczki, wymienionej w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY DRUGI

Weksle

Art. 122

Weksle podlegają opłacie:

a) w wysokości 20 gr. przy sumie wekslowej do 50 zł.,

b) w wysokości 30 gr. od każdych pełnych lub zaczętych stu złotych sumy wekslowej, przewyższającej 50 zł.

Przepis powyższy tyczy się również pism, zawierających prócz nazwy „weksel" jedynie podpis wystawcy lub akceptanta albo indos. Jeżeli w piśmie takim albo w piśmie, posiadającym jeszcze inne cechy wekslu, lecz nie wymieniającym sumy wekslowej, wpisano następnie sumę wyższą od tej, która odpowiada uiszczonej opłacie, to zostanie wymierzona podwyżka stemplowa (art. 42 oraz art. 125, ustęp ostatni); podwyżka nie zostanie wymierzona, jeżeli we właściwym terminie (art. 123) uiszczono tytułem opłaty stemplowej 30 zł. (lub więcej), a przed wpisaniem sumy wekslowej dopłacono (art. 124) kwotę, która jest potrzebna celem uzupełnienia opłaty do wysokości, odpowiadającej sumie wekslowej.

Opłacie według zasad powyższych podlega również każdy wtóropis wekslu; takiej samej opłacie podlega każdy opis wekslu, zaopatrzony bądź w indos, bądź w porękę wekslową. Nie podlega jednak opłacie wtóropis, na którego stronie przedniej zaznaczono, że został sporządzony celem przesłania do przyjęcia, a którego stronę odwrotną przekreślono.

Wolne są od opłaty: a) weksel płatny za granicą, jeżeli trasat lub wystawca wekslu własnego ma mieszkanie lub siedzibę za granicą, a trasat wykonywa w Polsce czynności bankowe. Weksle, wymienione pod a), podlegają jednak opłacie, gdy w Polsce nastąpiła zapłata całkowita lub częściowa, lub gdy przed sąd polski wytoczono skargę o pretensje z wekslu. Miejsca, wymienionego obok nazwiska trasata lub wystawcy, jeżeli on w tym miejscu nie mieszka (nie ma siędziby), nie uważa się —celem zastosowania niniejszego artykułu— za miejsce zamieszkania (siedzibę).

Art. 123

Opłatę od weksla, wystawionego w Polsce, należy uiścić przed umieszczeniem pierwszego podpisu; o ile jednak chodzi o weksel trasowany, płatny na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz, opłata winna być uiszczona przed przyjęciem lub przed umieszczeniem pierwszego indosu.

Opłatę od weksla, wystawionego za granicą, należy uiścić, zanim na obszarze Polski została dokonana którakolwiek z czynności następujących: przyjęcie, umieszczenie indosu, wypełnienie indosu in blanco, wręczenie weksla, zaopatrzonego w indos in blanco, innej osobie, przyjęcie zapłaty całkowitej lub częściowej, wytoczenie skargi o pretensje z wekslu. Jeżeli weksel, wystawiony za granicą, wprowadziła do Polski lub otrzymała w Polsce osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty (art. 125), to ma uiścić opłatę w ciągu tygodnia od wprowadzenia wekslu lub otrzymania go, o ile przedtem nie została dokonana żadna z czynności, wymienionych w zdaniu poprzednim.

Art. 124

Opłatę od weksla uiszcza się zasadniczo przez napisanie go na urzędowym blankiecie wekslowym. Jeżeli nie użyto blankietu urzędowego albo gdy chodzi o uzupełnienie blankietu urzędowego niedostatecznej wartości, uiszcza się opłatę przez skasowanie znaczków stemplowych lub gotówką na podstawie wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24, punkt b). Skasowania znaczków dokonywają urzędy skarbowe (art. 2, punkt b); poza przypadkami dopłaty, przewidzianej w ustępie drugim art. 122, mogą też kasować znaczki stemplowe na wekslach: notariusze, banki państwowe, Bank Polski oraz

te urzędy państwowe i banki prywatne oraz spółdzielnie, którym Minister Skarbu udzieli odpowiedniego zezwolenia; notariusz nie może żądać wynagrodzenia za kasowanie znaczków stemplowych na wekslach.

Art. 125

Do uiszczenia opłaty od weksla są obowiązani solidarnie: wystawca, remitent (art. 1, punkt 6 oraz art. 99, punkt 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowym Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 926), wszyscy dłużnicy wekslowi oraz posiadacz wekslu (art. 15 i 101 powołanego rozporządzenia) — każda jednak z tych osób tylko wówczas, jeżeli weksel znajdował się w jej ręku na obszarze Polski.

Jeżeli osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty w myśl ustępu poprzedniego, otrzymała weksel nieopłacony lub niedostatecznie opłacony, to ma uiścić opłatę, zanim umieściła na wekslu swój podpis albo wypełniła indos in blanco; remitent zaś i posiadacz weksla w każdym razie w ciągu tygodnia od dnia, w którym weksel otrzymał.

Osoba, która przedstawia do zapłaty weksel nieopłacony lub niedostatecznie opłacony lub wytacza przez sąd polski skargę o pretensje z takiego weksla, ma — jeżeli nie należy do osób, wymienionych w ustępie pierwszym niniejszego artykułu — uiścić opłatę przed przyjęciem zapłaty (całkowitej lub częściowej), względnie przed wytoczeniem skargi.

Podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w przypadkach, przewidzianych w rozdziale niniejszym w wysokości 25-krotnej.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY TRZECI

Przekazy, czeki i zlecenia wypłaty.

Art. 126

Przekaz, tj. pismo, którym wystawca zleca komuś, aby odbiorcy pisma wypłacił sumę pieniężną lub wydał mu papiery wartościowe albo inne rzeczy zamienne, podlega opłacie stemplowej;

1) w wysokości 0,3% od przekazanej sumy, względnie od wartości przekazanych papierów wartościowych lub innych rzeczy zamiennych, jeżeli: a) jest przenośny za pomocą indosu lub b) został pisemnie przyjęty przez osobę, której przekaz wykonać zlecono lub c) jest płatny okazicielowi;

2) w kwocie 1 zł — w innych przypadkach.

Przekaz, wymieniony pod 1), jest wolny od opłaty:

a) gdy osoba, której przekaz wykonać zlecono, wykonywa czynności bankowe,

b) gdy przekaz został wystawiony za granicą i jeżeli tamże znajdują się: miejsce płatności oraz miejsce zamieszkania lub siedziba osoby, której przekaz wykonać zlecono; przekaz taki podlega jednak opłacie, gdy w Polsce nastąpiła zapłata całkowita lub częściowa lub gdy przed sąd polski wytoczono skargę o pretensje z przekazu.

Przekaz, wymieniony pod 2), jest wolny od opłaty:

a) gdy kwota przekazana nie przewyższa 500 zł.,

b) gdy przekazującym jest Skarb Państwa lub osoba wymieniona w art. 16.

Przekaz (wymieniony pod 1 lub 2) jest wolny od opłaty, gdy przekazującym jest Bank Polski.

Artykuł niniejszy nie ma zastosowania do czeków (art. 128).

Art. 127

Opłatę w wysokości 0,3% (art. 126, pkt. 1) od przekazu, wystawionego w Polsce, przeniesionego za pomocą indosu lub płatnemu okazicielowi, należy uiścić przed umieszczeniem pierwszego podpisu; o ile jednak chodzi o przekaz płatny na własne zlecenie przekazującego, opłata winna być uiszczona przed przyjęciem lub przed umieszczeniem pierwszego indosu. Opłatę w wysokości 0,3% od wystawionego w Polsce przekazu, który nie jest płatny okazicielowi, należy uiścić przed przyjęciem.

Co do terminu uiszczenia opłaty w wysokości 0,3% od przekazu wystawionego za granicą stosuje się zasady, podane w ustępie drugim art. 123.

Uiszczenie opłaty w wysokości 0,3% następuje w sposób przepisany dla weksli w art. 124.

Do uiszczenia opłaty w wysokości 0,3% od przekazu, wystawionego w Polsce, a przenośnego za pomocą indosu lub płatnego okazicielowi, są obowiązani solidarnie :wystawca przekazu, wszyscy indosanci, osoba, która przyjęła przekaz oraz posiadacz przekazu; opłatę od wystawionego w Polsce przekazu, który nie jest przenośny za pomocą indosu, ani też nie jest płatny okazicielowi, winni uiścić solidarnie: osoba, która przekaz przyjęła, oraz każdy, kto posiada przekaz.

Do uiszczenia opłaty w wysokości 0,3% od przekazu, wystawionego za granicą, są obowiązane osoby, wymienione w ustępie poprzednim, z tym ograniczeniem, że każda z tych osób ma uiścić opłatę tylko wówczas, jeżeli przekaz znajdował się w jej ręku na obszarze Polski.

Nadto stosuje się do przekazów, podlegających opłacie w wysokości 0,3%, ustępy: drugi i trzeci art. 125.

Opłata w wysokości 1 zł. (art. 126, punkt 2) ma być uiszczona w terminie i w sposób, które wskazują przepisy ogólne (art. 20, 21, 23, 27, — 31), z tą zmianą, że znaczki stemplowe mogą być kasowane również datą kasowania oraz nazwiskiem albo firmą wystawcy lub osoby, upoważnionej do odbioru. Do uiszczenia tej opłaty jest obowiązany wystawca; osoba zaś upoważniona do odbioru — solidarnie z wystawcą — jeżeli przekaz został jej wręczony.

Art. 128

Czek (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 927) podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy czeku — według zasad, podanych w ustępie trzecim art. 122 oraz w art. 123—125 — tylko w przypadkach następujących:

1) Jeżeli wystawca czeku wręczył go innej osobie przed dniem, oznaczonym datą wystawienia;

2) jeżeli w czeku na rzecz określonej osoby lub na jej zlecenie wystawca jest zarazem trasatem; nie podlega jednak opłacie czek, w którym wystawcą i trasatem są dwa oddziały tego samego przedsiębiorstwa.

Zlecenie wypłaty (asygnacja), która ma być wykonana przez samego wystawcę lub przez inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy, podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy zlecenia, jeżeli odbiorca otrzymał zlecenie nie datowane albo data zlecenia jest późniejsza, niż dzień doręczenia zlecenia odbiorcy, lub jeżeli zlecenie ma być wykonane nie za okazaniem, lecz w oznaczonym terminie. Do uiszczenia opłaty są obowiązani solidarnie wystawca i odbiorca; należy ją uiścić przed podpisaniem zlecenia, kasując znaczki stemplowe bądź w sposób, podany w punkcie a) art. 23, bądź datą oraz nazwiskiem lub firmą kasującego.

Art. 129

Podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w przypadkach, przewidzianych w rozdziale niniejszym, w wysokości 25-krotnej.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY CZWARTY

Pisma, tyczące się umów majątkowych małżeńskich.

Art. 130

Pismo stwierdzające umowę o wspólność majątkową małżeńską—między żyjącymi lub na wypadek śmierci — podlega opłacie w wysokości 1% od wartości poddanego wspólności majątku, istniejącego w dniu zawarcia umowy, po potrąceniu długów majątek ten obciążających, jeżeli wartość ta przewyższa 10.000 zł. Od pism, stwierdzających umowę o wspólność majątkową, obejmującą majątek teraźniejszy, którego wartość nie przewyższa 10.000 zł. lub jedynie majątek przyszły (dorobkowy), albo inne umowy majątkowe małżeńskie na-

leży uiścić opłatę w wysokości 10 zł.; opłacie tej nie podlegają pisma, stwierdzające umowy, które bądź podlegają podatkowi spadkowemu, lub podatkowi od darowizn, bądź są od tych podatków zwolnione.

Ustępu poprzedniego nie stosuje się do umów o ponoszenie kosztów utrzymania współmałżonka lub dzieci (umów alimentacyjnych), które podlegają opłacie według art. 114.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY PIĄTY
Pisma, stwierdzające dział majątku wspólnego.

Art. 131

Opłacie stemplowej, ustanowionej w rozdziale niniejszym podlegają:

1) pisma, stwierdzające umowę o dział majątku wspólnego, na mocy której bądź każdy ze współwłaścicieli otrzymuje część majątku w naturze (część fizyczna), bądź też jeden lub kilku współwłaścicieli otrzymują cały majątek lub część majątku w naturze, a innych współwłaścicieli, spłacają;

2) sprzedaż drogą licytacji celem zniesienia wspólności, jeżeli majątek wspólny nabywają z licytacji: jeden ze współwłaścicieli lub niektórzy z nich;

3) orzeczenie sądowe, dokonywające działu majątku wspólnego.

Pisma powyższe nie podlegają opłacie, jeżeli mają za przedmiot:

a) dział wspólności, która wynikła wyłącznie z dziedziczenia, zapisu lub darowizny;

b) podział wspólnoty gruntowej, podlegający zatwierdzeniu przez władze ziemskie.

Rozdział niniejszy nie ma zastosowania w razie przejęcia całego majątku spółki przez inną spółkę; wtedy ma zastosowanie art. 107 (ustęp piąty).

Art. 132

Opłatę oblicza się co do każdego uczestnika działów, otrzymującego część fizyczną, której wartość jest wyższa niż wartość części idealnej, należącej do niego przed działem przy obliczeniu wartości nie potrąca się długów. Obliczenia tego dokonywa się oddzielnie co do rzeczy nieruchomych (art. 12), a oddzielnie co do przedmiotów innego rodzaju; nieruchomości znajdujące się za granicą nie wchodzą w rachubę.

Opłata wynosi:

a) 4% od nadwyżki w wartości rzeczy nieruchomych;

b) 1% od nadwyżki w wartości przedmiotów innego rodzaju. Gdy wspólność wynikła częściowo z dziedziczenia, zapisu lub darowizny, a częściowo z innych tytułów, to ustala się nadwyżkę w sposób wskazany w ustępie poprzednim. Opłatę wymierza się tylko od tej części nadwyżki, która odpowiada stosunkowi w jakim wartość udziałów nie wynikłych z dziedziczenia zapisu, lub darowizny (lecz opierających się na innych tytułach) pozostaje do wartości całego majątku podlegającego działowi.

Nie oblicza się opłaty co do nabywcy należącego do osób wymienionych w art. 16. Osoby te są wolne od solidarnego obowiązku uiszczenia opłat obliczonych co do innych nabywców.

Postanowienia artykułu niniejszego stosuje się odpowiednio w razie przyznania całego majątku wspólnego jednemu z uczestników działu lub niepodzielnie niektórym uczestnikom.

Do orzeczenia sądu polubownego, którym dokonano działu majątku wspólnego (art. 131, punkt 3) stosuje się art. 60.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY SZÓSTY
pisma stwierdzające ugodę (układ pojednawczy)

Art. 133

Ugoda zawierająca uznanie zobowiązania, które wynikło z uprzednio sporządzonej czynności prawnej pismem nie stwierdzonej, podlega takiej opłacie stemplowej jaka się należy, od pisma, stwierdzającego ową uprzednio sporządzoną czynność prawną. Jeżeli uprzednio sporządzona czynność była już stwierdzona pismem od którego uiszczono należną opłatę stemplową, to ugodę uważa się tylko za ponowne stwierdzenie owej czynności i stosuje się art. 3.

Ugoda, powodująca powstanie nowego zobowiązania, podlega takiej opłacie, jaka winna być umieszczona od pisma, stwierdzającego powstanie tego nowego zobowiązania.

Ugoda, zawierająca uznanie zobowiązania, które wynikło nie z czynności prawnej, lecz z innego tytułu, podlega opłacie, która należy się od obligu, według przepisów art. 114.

Wolne są od opłaty stemplowej ugody, zawarte w sądowym postępowaniu spornym, o ile dotyczą przedmiotu sporu, oraz układu w postępowaniu upadłościowym i układowym z wyjątkiem ugód i układów, powodujących przejście własności nieruchomości lub prawa do ciał kopalnych. Te ostatnie podlegają opłatom wg. przepisów rozdziału 10, względnie 11 ustawy niniejszej.

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY SIÓDMY
Pisma, stwierdzające umowy przygotowawcze oraz punktacje.

Art. 134

Pismo stwierdzające umowę przygotowawczą zobowiązującą do zawarcia w przyszłości umowy ostatecznej ,podlega opłacie w wysokości 0,2% od sumy, która ma być podstawą wymiaru opłaty od umowy ostatecznej. Jeżeli jednak opłata od umowy ostatecznej jest niższa aniżeli 0,2% to do umowy przygotowawczej należy uiścić tą niższą opłatę.

Pismo stwierdzające umowę w przedmiocie otwarcia kredytu podlega — o ile chodzi o kredyt wekslowy — opłacie w wysokości 5 zł. w innych przypadkach — opłacie w wysokości 0,1% od sumy kredytu. Nie podlega opłacie pismo, stwierdzające przyrzeczenie udzielenia pożyczki w kwocie ściśle określonej.

Za pismo, stwierdzające umowę przygotowawczą, uważa się również pokwitowanie z otrzymania zadatku.

Art. 135

Punktację tj. pisma, tymczasowo stwierdzające istotne punkty umowy, a wiążące kontrahentów tak, jak umowa ostateczna, podlegają opłacie, ustanowionej dla tego rodzaju umowy, jak stwierdzają punktacje.

Opłatę, uiszczoną przy spisaniu punktacyj, potrąca się od opłaty, należnej od umowy ostatecznej w razie jej spisania.

Art. 136 — uchylony

Art. 137 — uchylony

Art. 138 — uchylony

ROZDZIAŁ DWUDZIESTY DZIEWIĄTY
Pisma, niewymienione w rozdziałach poprzednich.

Art. 139

Pisma, stwierdzające czynności prawne, unormowane przez prawo prywatne, a niewymienione w rozdziałach: dziesiątym do dwudziestego siódmego, jak również pisma, wymienione w punkcie b) art. 4, podlegają opłacie według artykułu niniejszego, jeżeli je sporządzono lub uwierzytelniono sądownie lub notarialnie albo zgło-

szono do rejestracji (na obszarze, na którym obowiązuje prawo cywilne rosyjskie).

Opłata wynosi zasadniczo 5 zł. O ile jednak wartość przedmiotu może być określona i jest w treści pisma wyrażona sumą pieniężną, nie przenoszącą 1.000 zł., ale wyższą niż 100 zł., to opłata wynosi 2 zł., o ile zaś suma ta nie przenosi 100 zł. —opłata nie należy się.

Wolne są od opłaty:

1) zezwolenia na wykreślenie wpisu w księdze wieczystej w przypadkach, wymienionych w art. 137;

2) wszelkie pisma, wymienione w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, jeżeli wystawcą pisma jest wyłącznie Bank Polski.

ROZDZIAŁ TRZYDZIESTY

Podania.

Art. 140

Opłacie stemplowej podlegają podania, wnoszone do urzędów państwowych oraz protokóły, spisane przez te urzędy ,a zastępujące podania.

Podania, wnoszone do urzędów samorządowych w sprawach należących do ich zakresu działania, nie podlegają opłatom w myśl niniejszej ustawy nawet w tych wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy jest niezbędny udział władzy państwowej.

Z postanowień części pierwszej ustawy niniejszej stosuje się do opłat od podań jedynie art. 18, 33, 34, 38, 39, 50 i 51.

Art. 141

Ustawy niniejszej nie stosuje się do podań, wnoszonych:

1) do sądów (powszechnych i szczególnych) w tych rodzajach postępowania, których tyczą się postanowienia o opłatach sądowych;

2) do polskich przedstawicielstw dyplomatycznych i konsulatów;

3) do urzędów państwowych w Polsce za pośrednictwem konsulatów polskich; podania takie podlegają przepisom o opłatach konsularnych (art. 25 ustawy z dnia 11 listopada 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 944);

4) do państwowych urzędów miar o dokonanie czynności legalizacyjnych lub rzeczoznawczych;

5) do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach tyczących się ochrony wynalazków, wzorów lub znaków towarowych;

6) do archiwów państwowych;

7) do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie oraz do podwładnych mu organów;

8) w postępowaniu przed urzędami rozjemczymi do spraw najmu (art. 14—22 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 406);

9) w postępowaniu, tyczącym się aparatów pomiarowych (katastralnych);

10) w postępowaniu, tyczącym się uregulowania struktury drobnych gospodarstw rolnych (scalania gruntów, podziału wspólnot, likwidacji lub ścisłego określenia rozmiaru serwitutów, zamiany gruntów) oraz w postępowaniu urzędów ziemskich, przewidzianym w art. 31 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 706);

11) w postępowaniu, przewidzianym w ustawie elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 17, poz. 98);

12) w sprawie zezwolenia na publiczne wyświetlanie obrazów i reklam;

13) w gospodarczych sprawach urzędów państwowych ,a w szczególności podań, tyczących się:

a) stosunku do kolei żelaznych, poczty, telegrafu, telefonu, pocztowej kasy oszczędności i innych urządzeń użyteczności publicznej, o ile te przedsiębiorstwa i urządzenia są własnością Państwa lub pozostają pod jego zarządem;

b) zezwolenia na produkcję lub sprzedaż przedmiotów monopolowych,

c) wynagrodzenia szkody lub zwrotu wydatków, poniesionych celem zapobieżenia szkodzie;

d) majątków prywatnych, pozostających pod zarządem Państwa.

Art. 142

Wolne są od opłat stemplowych podania:

1) zawierające wnioski w sprawach publicznych albo wiadomości, udzielone w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu lub na żądanie władzy, w szczególności wolne są od opłat stemplowych podania w sprawach budowy szkół, regulacji rzek, zabudowania górskich potoków, melioracyj rolnych, budowy mostów itp.;

2) tyczące się wyborów do Sejmu i Senatu, do ciał reprezentacyjnych samorządowych i do komisyj podatkowych;

3) w sprawach służby wojskowej, osobistych świadczeń wojennych i obowiązku odstępowania na rzecz Państwa zwierząt pociągowych i wozów;

4) osób, odznaczonych za zasługi publiczne, jeżeli podanie tyczy się odznaczenia;

5) osób, które pozostają lub pozostawały w służbie Państwa, związków komunalnych lub innych związków przymusowych oraz członków rodzin tych osób — w sprawach, tyczących się stosunku służbowego, jak również podania o posady w urzędach państwowych;

6) w sprawach nauki, szkolnictwa i oświaty pozaszkolnej;

7) tyczące się ustawowo nakazanych zwolnień, obniżeń lub odroczeń w zakresie danin publicznych;

8) o zwrot daniny publicznej, nienależnie pobranej, jeżeli ją uiszczono bez wymiaru urzędowego, lub w kwocie wyższej niż ustalona urzędowo;

9) w sprawie nadania ziemi na mocy ustawy o wykonaniu reformy rolnej, nadania ziemi żołnierzom wojska polskiego lub inwalidom wojennym, jako też w sprawach, tyczących się pomocy kredytowej oraz ulg kolejowych dla osadników i reemigrantów;

10) w sprawie przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, jak również w sprawie przejęcia przez Skarb Państwa nieruchomości na cele parcelacji i osadnictwa, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu lub przejęciu;

11) tyczące się ubezpieczeń przymusowych;

12) w sprawach, należących do zakresu działania Ministerstwa Opieki Społecznej i podwładnych temuż Ministerstwu urzędów, o ile zawierają prośbę o pracę, ochronę lub opiekę albo zgłoszenie zapotrzebowania pracowników, lub o ile tyczą się rejestracji związków zawodowych i pracowniczych kas przezorności, jak również w sprawach, tyczących się umów zbiorowych;

13) wnoszone przez spółdzielnie i przez związki rewizyjne do Rady Spółdzielczej w zakresie jej właściwości, jako też wnoszone przez związki rewizyjne do innych władz państwowych w sprawach spółdzielni;

14) tyczące się spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;

15) tyczące się czynów, za które grozi kara, przewidziana w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych, w szczególności też występków i wykroczeń służbowych;

16) tyczące się nabycia i utraty obywatelstwa drogą opcji, opartej na traktacie międzypaństwowym;

17) osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany urzędowi, mającemu załatwić podanie, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego;

18) osób, dotkniętych klęską żywiołową, o zapomogi lub ulgi;

19) w sprawach pomocy państwowej na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych na skutek działań wojennych;

20) wnoszone na mocy ustawy o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr 24 poz. 143): w sprawie świadczeń przymusowych, wywłaszczenia lub regulacji działek budowlanych;

21) w sprawach publicznych zgromadzeń i wykładów;

22) o wydanie świadectw, upoważniających do przekraczania granicy, przewidzianych w umowach mię-

dzypaństwowych o ułatwieniach w małym ruchu granicznym;

23) o wydanie świadectw, których posiadanie jest nakazane przez obowiązujące przepisy ze względów publicznych, świadectw szczepienia ospy oraz świadectw ubóstwa;

24) o zezwolenie na przekazanie waluty obcej zagranicę, jeżeli kwota, która ma być przekazana, nie przewyższa 200.— zł.;

25) o wydanie wyciągów i innych świadectw z aktu stanu cywilnego;

26) o zaświadczenie na wtóropisie, odpisie lub tłumaczeniu (art. 3), iż opłatę od pisma pierwszego uiszczono;

27) o zezwolenia, przewidziane w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr 117 poz. 996) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 32 poz. 306) oraz o zezwolenia, wydawane na podstawie art. 8— powołanego rozporządzenia 1927 r.;

28) wnoszone w zakresie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 roku o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. R. P. Nr 96 poz. 864) oraz przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia.

Art. 143

Podanie, od którego opłatę uiszczono, wniesione do urzędu niewłaściwego, a następnie skierowane dokąd należy, nie podlega ponownej opłacie.

Art. 144

Uwolnienie osobiste od opłat, przewidzianych w rozdziale niniejszym, służy:

1) Skarbowi Rzeczypospolitej oraz osobom, wymienionym w art. 16;

2) związkom komunalnym i innym związkom przymusowym na obszarze Rzeczypospolitej;

3) kościołom i gminom wyznaniowym, przez Państwo Polskie uznanym;

4) Bankowi Polskiemu;

5) gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym,

6) z zastrzeżeniem wzajemności: a) państwom obcym, b) szefom oraz funkcjonariuszom uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych tudzież misyj zagranicznych, przebywających w Polsce za zgodą Rządu Polskiego, oraz prowadzącym z nimi wspólne gospodarstwo członkom ich rodzin, o ile wymienione osoby są obywatelami państwa wysyłającego i należą do uznanego personelu eksterytorialnego, c) szefom zawodowych przedstawicielstw konsularnych, dopuszczonych do urzędowania w Polsce, będącym obywatelami państwa wysyłającego.

Uwolnienie, służące fundacjom, zakładom i zrzeszeniom (punkt 1), tyczy się również podania o zatwierdzenie statutu.

Art. 145

Tytułem opłaty od podania należy uiścić zasadniczo:

1) w każdym przypadku 5 zł;

2) po 50 gr od każdego załącznika, jako też od każdego dalszego egzemplarza lub odpisu podania, wraz z nim złożonych. Opłata od załącznika należy się bez względu na to, czy jest nim oryginał, czy odpis i czy od niego uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę, czy nie uiszczono. Jeżeli jednak załącznikami do podania są papiery wartościowe, to nie podlegają opłacie jako załączniki.

Podanie ponowne, przy którym jedynie zostają złożone załączniki, potrzebne do załatwienia pierwszego podania, nie podlega opłacie, od załączników opłaca się jednak po 50 gr od sztuki.

Art. 146

Opłacie w wysokości 10 złotych w każdym przypadku oraz w wysokości 50 gr. od każdego załącznika, dalszego egzemplarza i odpisu (według zasad, podanych w art. 145) podlegają:

1) podania o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, albo na urządzenie lub zmianę instalacji w zakładzie takiego przedsiębiorstwa, jeżeli załatwienie podania według obowiązujących przepisów wymaga oględzin na miejscu,

2) podania o nadania uprawnień górniczych,

3) podania o wpis do księgi wodnej.

Art. 147

Podanie, w którym petent żąda zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty ,cła) podlega opłacie w wysokości 2 złotych. Jeżeli jednak suma sporna nie przewyższa 100 zł., to opłata przy sumie spornej, przewyższającej 50 zł, wynosi 50 gr., przy sumie zaś nie przekraczającej 50 zł., podanie jest wolne od opłaty.

Od załączników do podania, wymienionego w ustępie poprzednim, od egzemplarza drugiego i następnych oraz odpisów opłata nie należy się.

Podania innej treści, tyczące się danin publicznych podlegają opłacie w wysokości 3 zł. oraz w wysokości 50 gr od każdego załącznika, dalszego egzemplarza i odpisu (według zasad podanych w art. 145).

Art. 148

Podanie wniesione do urzędu państwowego przez jedną osobę choćby dotyczyło dwóch lub więcej przedmiotów podlega jednokrotnej opłacie według stopy najwyższej.

Podanie wniesione przez dwie lub więcej osób albo ustawowego zastępcę lub pełnomocnika dwu lub więcej osób podlega opłacie jednokrotnej wtedy tylko gdy pochodzi od współwłaścicieli i dotyczy ich majątku wspólnego lub jeżeli wyrażone w podaniu żądanie opiera się na tych samych tytułach prawnych. W braku powyższych warunków opłatę należy uiścić tyle razy ile osób wymieniono w podaniu w charakterze petentów.

Art. 149

Na żądanie osoby, składającej podanie, będzie wydane pokwitowanie przyjęcia podania wymieniające: imię i nazwisko, lub firmę petenta, krótka treść podania oraz kwotę uiszczonej opłaty stemplowej. Pokwitowanie takie podlega opłacie 20 groszy.

Art. 150

Za załatwienie podań, wniesionych do urzędów państwowych, a nie wymienionych w art. 141, nie mogą być pobierane żadne opłaty nie przewidziane w niniejszej ustawie (w szczególności opłaty tytułem zwrotu kosztów papieru lub druku).

Postanowienie powyższe nie zmienia jednak obowiązujących przepisów w przedmiocie zwrotu kosztów podróży ,oględzin (w szczególności też badań lekarskich, chemicznych i tym podobnych), oraz ogłoszeń.

Art. 151

Opłatę uiszcza się przez naklejanie znaczków stemplowych na pierwszej stronicy podania. Można ją uiścić także gotówką w kasie Urzędu Skarbowego i dołączyć do podania kwit kasowy lub uzyskać pokwitowanie kasy na samym podaniu.

Przy wniesieniu podania drogą telegraficzną umieszcza się znaczki stemplowe lub kwit kasowy na blankiecie telegramu. Urząd przyjmujący telegram, wymienia kwotę, uiszczonej opłaty w tekście telegramu lub zaznacza, że opłaty nie uiszczono. Przy ustaleniu należności za telegram liczy się również wyrazy, tyczące się opłaty stemplowej.

Art. 152

Podaniu, podlegającemu opłacie, jeżeli jej wcale nie uiszczono, lub uiszczono niedostatecznie, urząd nadaje bieg właściwy dopiero po uiszczeniu należnej opłaty. Urząd wzywa petenta, względnie jednego z petentów, do uiszczenia kwoty, której brakuje. Przeciw temu wezwaniu nie ma środka odwoławczego.

Urząd ma jednak załatwić podanie mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty;

a) jeżeli za niezwłocznym załatwieniem przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny interes petenta;

b) jeżeli wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin prekluzyjny;

c) jeżeli podanie wniosła osoba, zamieszkała za granicą, bez pośrednictwa Konsulatu Polskiego.

W przypadkach, przewidzianych w pkt. a) i b) urząd wzywa petenta, względnie jednego z petentów, aby w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia wysłania uiścił opłatę stemplową wraz z kosztami doręcze-

nia; w razie bezskutecznego upływu tego terminu, urząd zarządza przymusowe ściągnięcie kwot, wymienionych w wezwaniu wraz z kosztami egzekucyjnymi; sposób ściągnięcia określi rozporządzenie.

W przypadku, przewidzianym w pkt. c), urząd przesyła odpowiedź na podanie właściwemu konsulatowi polskiemu, który ją doręcza petentowi za uprzednim pobraniem opłaty konsularnej.

Art. 153

Opłata, niezależnie od podania uiszczona, zostanie zwrócona na wniosek petenta, złożony — nie później niż w ciągu miesiąca od dnia uiszczenia — temu urzędowi, do którego wniesiono podanie, względnie temu, od którego otrzymano wezwanie do uiszczenia opłaty (art. 152).

Urząd przesyła wniosek wraz ze swą opinią tej Izbie Skarbowej, w której okręgu ma siedzibę, celem wydania decyzji, co do zwrotu opłaty. Zwrot opłat, niezależnie uiszczony od podań, skierowanych do Ministerstwa Skarbu, zarządza to Ministerstwo.

ROZDZIAŁ TRZYDZIESTY PIERWSZY

Świadectwa

Art. 154

Świadectwa, wydawane przez Urzędy Państwowe, nie wyłączając notariuszów, podlegają zasadniczo opłacie w wysokości 5 złotych. Świadectwa szkolne, dowody osobiste, zawierające zezwolenie na wyjazd za granicę, protesty weksli, czeków i innych dokumentów, sporządzone przez Urzędy Pocztowe, jako też świadectwa, wydawane w postępowaniach wymienionych art. 141, nie podlegają opłatom stemplowym, przewidzianym w ustawie niniejszej.

Poza przypadkami, przewidzianymi w ustępie poprzednim za wydanie świadectwa przez urząd państwowy nie ma być pobrana żadna opłata, nie przewidziana w niniejszej ustawie (w szczególności też tytułem zwrotu kosztów papieru lub druku). Postanowienie to nie dotyczy kosztów ogłoszeń.

Z postanowień części I ustawy niniejszej stosuje się do opłat od świadectw — poza przypadkami, wymienionymi w art. 161 jedynie artykuł 18, 33, 38, 39, 50 i 51.

Art. 155

Wyciągi i inne świadectwa z akt stanu cywilnego (z ksiąg metrykalnych) podlegają od każdego zaświadczonego faktu urodzin, za śluby lub śmierci;

a) opłacie w wysokości 3 zł., jeżeli są wydawane poza obszarem na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, o ile koszty utrzymania urzędu stanu cywilnego ponosi Państwo;

b) opłacie w wysokości 1 zł — w innych przypadkach.

Wolne są od opłaty — pod warunkiem wzajemności —wyciągi i inne świadectwa z akt stanu cywilnego, tyczące się wymienionych w art. 88 osób urzędowych, wchodzących w skład przedstawicielstw dyplomatycznych i konsularnych oraz członków ich rodzin.

Art. 156

Opłatom wyższym ponad zasadniczą (art. 154) podlegają:

1) akt nadania obywatelstwa polskiego 50.— zł.
2) akt zezwolenia na zmianę nazwiska 200.— zł.
Władza, nadająca obywatelstwo lub zezwalająca na zmianę nazwiska, może zwolnić petenta od opłaty całkowicie lub częściowo ze względu na jego stan majątkowy lub ze względów natury publicznej.
3) zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca. 1% od minimalnej sumy nabycia (art. 3 z ustawy z dnia 24 marca 1920 r. Dz. U. R. P. nr 31 poz. 178), nie więcej jednak jak 500 zł.
4) zatwierdzenie statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej albo zmian w statucie, jak również zezwolenie spółki zagranicznej na działalności w Państwie Polskim, lub na powiększenie kapitału 100.— zł.
5) zezwolenie na stałe prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, wymagające koncesji 40.— zł.
Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może obniżyć opłatę dla niektórych kat. przedsiębiorstw do zł 3.—
6) Zezwolenie na przedłużenie godzin wstępu do lokalu publicznego (restauracji itp) ponad czas, przewidziany w przepisach policyjnych udzielone na czas dłuższy niż trzy doby 50.— zł.
7) Akt nadania górniczego 25.— zł.
8) Karty łowieckie, wydane na okres dłuższy niż 14 dni 10.— zł.
Wolne są od opłaty karty łowieckie, wydawane funkcjonariuszom zarządów Lasów Państwowych, oraz straży łowieckiej prywatnej zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władzę państwową.
9) Zezwolenie na urządzanie wystaw i targów gospodarczych 10.— zł.

Art. 157

Opłacie w wysokości trzech złotych podlegają świadectwa wydawane przez sądy. Opłacie w wysokości 2 zł. od każdej stronicy pełnej lub zaczętej podlegają: wypisy z aktów notarialnych oraz sporządzone przez urzędy państwowe drugie i dalsze egzemplarze dokumentów urzędowych, równobrzmiące z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzone w podpis równorzędny. Takiej samej opłacie podlegają odpisy i wyciągi, sporządzone i poświadczone przez urzędy państwowe z wyjątkiem tych, które sporządza i poświadcza notariusz. Te ostatnie podlegają opłacie po 50 groszy od każdej pełnej stronicy.

Poświadczenie zgodności z pierwopisem wtóropisów, odpisów i wyciągów, sporządzonych nieurzędownie (przez same strony) podlegają: a) w razie poświadczenia przez notariusza opłacić 50 gr. od każdej pełnej lub zaczętej stronicy;

b) w razie poświadczenia zgodności przez inny urząd państwowy —opłacie w wysokości 1 zł. od każdej pełnej lub zaczętej stronicy.

Jeżeli pierwopis podlega opłacie stemplowej w myśl niniejszej ustawy, to kwota opłaty, przewidzianej w niniejszym art., nie może przewyższać opłaty, należnej od pierwopisu.

Art. 158

Poświadczenie własnoręczności podpisu lub znaku ręcznego przez urząd państwowy — z wyjątkiem poświadczenia, dokonanego przez notariusza — podlega opłacie w wysokości 1 zł 50 gr. Opłatę pobiera się od każdego poświadczonego podpisu; suma opłat za poświadczenie podpisów, umieszczonych na tym samym dokumencie nie może jednak przewyższać 5 zł. Poświadczenie własnoręczności przez notariusza nie podlega opłacie stemplowej. Poświadczenie zdolności osobistej, dokonanej jednocześnie z poświadczeniem własnoręczności podpisu (znaku ręcznego) nie podlega opłacie.

Art. 159

Protesty weksli, czeków i innych dokumentów, sporządzone przez notariusza, podlegają opłacie, gdy suma dokumentu przewyższa 250 zł., a mianowicie: przy sumie wyższej niż 250 zł, a nie przewyższającej 500 zł.— w wysokości 50 gr., przy sumie ponad 500.— zł., a nie przewyższającej 1000 złotych — w wysokości 1 zł.; przy sumie ponad 1000 złotych do dwóch tysięcy zł. w wysokości 2 zł, a przy sumie wyższej niż 2.000 zł. w wysokości 3 złotych.

Opłatę oblicza się od każdego zaprotestowanego dokumentu, choćby protest dwóch lub więcej dokumentów był objęty jednym aktem.

Art. 160

Wolne są od opłaty:

1) świadectwa, wydawane na skutek podań, wymienionych w pkt.: 1—21, 23, 24 i 27 art. 142;

2) zaświadczenie o dochowaniu zgłoszeń, przewidzianych w art. 21 (w ustępie przedostatnim) i w art. 22.

3) świadectwa, wydawane osobom, wymienionym w art. 144;

4) świadectwa, wydawane celem przedstawienia ich w instytucji ubezpieczeń przymusowych, niemajątkowych dla stwierdzenia uprawnień ubezpieczeniowych.

Świadectwa, wymienione w art. 157, są wolne od opłaty tylko w przypadkach, w których opłatę miałby ponieść Skarb Państwa, jak również w razie wydania świadectwa osobie, wymienionej w punkcie 17, art. 142.

Opłatę od świadectw uiszcza się za pomocą znaczków stemplowych albo gotówką w kasie urzędu skarbowego. Opłata od świadectwa, wydanego przez notariusza, może być też uiszczona do rąk notariusza (art. 28).

W razie uiszczenia opłaty gotówką w kasie urzędu skarbowego, urząd, wydający świadectwa, ma na nim wymienić kwotę opłaty, datę i miejsce jej uiszczenia oraz pozycję dziennika kasowego. Wydanie świadectwa lub umieszczenie w gazecie urzędowej ogłoszenia zastępującego świadectwo, jest uzależnione od uprzedniego uiszczenia opłaty; przeciw decyzji w tym przedmiocie nie ma środka odwoławczego. Świadectwo może być wydane mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty, jeżeli za wydaniem niezwłocznym przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny interes petenta; w tym wypadku stosuje się ustęp 3 art. 152.

Art. 161

Osobie, zamieszkałej za granicą, może być wydane świadectwo, mimo nieuiszczenia opłaty, za pośrednictwem właściwego konsulatu polskiego, który doręcza świadectwo za uprzednim pobraniem opłaty stemplowej. Rozporządzenie określi walutę, w której opłata ma być uiszczona i ewentualny kurs przerachowania.

Osoba posiadająca świadectwo wydane bez uiszczenia opłaty stemplowej ,na mocy punktu 4 art. 160— jeżeli by chciała przedstawić je instytucji ubezpieczeń społecznych, lecz innej osobie — ma uprzednio uiścić opłatę stemplową; w razie nieuiszczenia albo uiszczenia spóźnionego lub nieprawidłowego stosuje się punkt 3 art. 33 oraz art. 42.

Do zwrotu nienależnie uiszczonych opłat od świadectw stosuje się przepisy art. 153.

CZĘŚĆ TRZECIA

Przepisy końcowe

Art. 162 — uchylony.

Art. 163 — uchylony

Art. 164

Strony zawierające umowę mogą umówić się, która z nich ma uiścić opłatę stemplową od umowy, lub w jakiej mierze każda strona ma przyczynić się do uiszczenia opłaty. Z braku takiego postanowienia w umowie ma każda strona uiścić połowę opłaty. Jeżeli jednak w myśl. art. 16 i 55 lub 88 należy się Skarbowi Państwa tylko połowa opłaty, to w braku odmiennego postanowienia w umowie jest obowiązana do uiszczenia tylko ta strona na której ciąży obowiązek uiszczenia w myśl powołanych postanowień.

Posiadaczowi pisma albo odpisu lub tłumaczenia wymienionemu w punkcie c art. 15 względnie odbiorcy weksla (art. 125, ustęp 2 i 3) przekazu (art. 127 ustęp 6). lub czeku (art. 128 ustęp 1), służy prawo regresu przeciw osobom, które były obowiązane do uiszczenia opłaty, zanim pismo doszło do jego rąk. Prawo regresu obejmuje całą kwotę opłaty, uiszczonej przez posiadacza (odbiorcę) pisma w granicach należności.

Przepisy powyższe normują jedynie stosunek prywatno-prawny między stronami i nie mają znaczenia dla stosunku publiczno-prawnego między Skarbem Państwa, a obu stronami umawiającymi się, ten ostatni stosunek ocenia się wyłącznie według przepisu części pierwszej i drugiej ustawy niniejszej.

Art. 165

Ilekroć w ustawie niniejszej jest użyte wyrażenie „Księga Wieczysta", należy przez nie rozumieć również księgi: hipoteczną, gruntową, górniczą, naftową i kolejową.

Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące pism do księgi wieczystej, stosuje się na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego austriackiego również do złożenia dokumentów (§§ 434, 436, 451 powołanego kodeksu według noweli III).

Art. 166

Ustęp pierwszy art. 65 będzie stosowany również do tych umów w przedmiocie praw do ciał kopalnych (punkt 1 lub 2 art. 64), które zawarto przed wejściem niniejszej ustawy w życie.

Nie nastąpi zwrot opłat, które uiszczono od umów takich, zgodnie z przepisami dotychczasowymi, przed wejściem niniejszej ustawy w życie.

Art. 167

O ile od pism wymienionych w punkcie 4 art. 69 lub punkcie 4 art. 91 (listów handlowych itp.) a sporządzonych przed wejściem niniejszej ustawy w życie, nie uiszczono do tego terminu opłaty należącej się według przepisów dotychczasowych, ani nie wymierzono owej opłaty nakazem płatniczym, wydanym przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, to opłata ulega umorzeniu.

Art. 168

Opłacie, przewidzianej w art. 89, podlega również umowa o najem skrzynki depozytowej, zawarta przed dniem 1 stycznia 1927 r. a mająca jeszcze obowiązywać po tym terminie. Za podstawę wymiaru opłaty od takiej umowy przejmuje się tylko tę częć ceny najmu, która przypada za czas po dniu 30 grudnia 1926.

Art. 169

(wygasł na skutek upływu terminów nim wymienionych)

Art. 170

Opłata od papierów wartościowych zagranicznych przewidziana w art. 110 oraz w ustępie przedostatnim art. 114 nie należy się:

1) Jeżeli papier wartościowy wypuszczono przed dniem 1 listopada 1918 roku na obszarze Rosji lub monarchii austriacko-węgierskiej, albo

2) przed dniem 15 lipca 1922 roku na obszarze Rzeszy Niemieckiej;

3) Jeżeli papier wartościowy, wydany poza obszarami, wymienionymi w pkt. 1 i 2, zaopatrzono przed dniem 1 listopada 1918 roku w urzędowy dowód uiszczenia opłaty na rzecz Państwa Rosyjskiego lub państw, które wchodziły w skład monarchii austriacko-węgierskiej albo papier taki zaopatrzono przed dniem 15 lipca 1922 r. w urzędowy dowód uiszczenia opłaty na rzecz Rzeszy Niemieckiej.

Minister Skarbu władny wtedy jest pod warunkiem wzajemności zwolnić od opłaty stemplowej zagraniczne papiery wartościowe, które na skutek zmiany monetarnej wypuszczono:

a) zamiast zagranicznych papierów wartościowych wymienionych w ustępie poprzednim lub

b) zamiast zagranicznych papierów wartościowych, zaopatrzonych po wejściu ustawy niniejszej w życie w urzędowy dowód uiszczenia opłaty na rzecz Skarbu Państwa Polskiego.

Art. 171

Z dniem wejścia ustawy niniejszej w życie, przestają obowiązywać następujące przepisy:

1) austriacka ustawa o stemplach i taksa z dnia 27 stycznia 1840 roku (Zb. ust., sąd. nr. 404).

2) austriacka ustawa należytościowa z dnia 9 lutego 1850 r. (Dz. P. P. Nr 50) — o ile art. 172 i 173 nie zawierają postanowień odmiennych.

3) ustęp ostatni par. 149 austriackiej ustawy notarialnej z dnia 25 lipca 1871 r. (Dz. H. P. P. nr. 75);

4) rosyjski zbiór ustaw o opłatach !tom V Zb. Praw ces. ros. wyd. z 1903 r.);

5) pruska ustawa o podatku stemplowym w brzmie-

niu obwieszczenia z dnia 30 czerwca 1909 r. (Zb. pr. str. 35);

6) postanowienia pruskiej ustawy o kosztach sądowych (Zb. pr. z 1910 r. str. 183), jak również niemieckiej ustawy o kosztach sądowych (Dz. P. Rz. Niem. z 1878 r. str., 141 i 1881 r. str. 178. Z 1898 str. 659 z roku 1909 str. 475 z 1916 r. str. 1263) dotyczące podatku stemplowego;

7) postanowienia art. 1683 i 1684 ros. prawa cywilnego (tom. X, część I Zb. praw ces. ros. wyd. z 1914 r.), o ile dotyczą opłat stemplowych;

8) art. 462, 1162 i 1394[1] oraz uwaga do art. 1439 rosyjskie ustawy postępowania sądowego cywilnego (wyd. z 1914 r.), jak również te postanowienia art. 1170 i 1176 i 1573 tejże ustawy, które dotyczą opłat.

9) rozporządzenia b. G. Gubernatora warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 o poborze opłat stemplowych (Dz. Rozp. nr 40 pozycja 126 i 127).

10) niemiecka ustawa stemplowa w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Pr. str. 799);

11) dekret dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz świadectw urzędowych (Dz. P. P. P. nr 14, poz. 145).

12) ustawa z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (safes) (Dz. U. R. P. nr 50 poz. 305).

13) ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od ubezpieczeń (Dz. U. R. P. nr 75 poz. 509.

14) punkt 13 obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 czerwca 1921 r. (Monitor Polski nr 136 poz. 192);

15) ustawa z dnia 2 lipca 1921 o podatku giełdowym (Dz. U. R. P. nr 73 poz. 500);

16) ustawa z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 Nr 38 poz. 313);

17) ustawa z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbiorów pieniężnych sum lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. Nr 92 poz. 676),

18) dekret Nr 466 Prezesa Tymczasowej Komisji rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dziennik Urzędowy T. K. RZ. Nr 1 z 1922 r.),

19) ustawa z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i wyrównania przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr 38 poz. 315) oraz rozporządzenia wydane na mocy art. 6 tej ustawy);

20) ustawa z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie ustalenia wartości celem wymiaru opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 807);

21) ustawa z dnia 27 września 1922 r. w przedmiocie skutków prawnych zatajenia części ceny w umowach o sprzedaż lub zamianę. (Dz. U. R. P. Nr 90 poz. 827),

22) ustawa z dnia 11 grudnia 1924 r. w przedmiocie opłat stemplowych, które mają płacić spółdzielnie (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 1 poz. 2);

23) następujące przepisy, obowiązujące na obszarze górnośląskim województwa śląskiego;

a) niemiecka ustawa o opłatach stemplowych od weksli w brzmieniu obwieszczenia z dnia 21 lipca 1909 roku (Dz. Pr. str. 825).

b) niemiecka ustawa o podatku od nabycia nieruchomości z dnia 12 września 1919 (Dz. Pr. str. 1617);

c) niemiecka ustawa o podatku od ubezpieczeń z dnia 8 kwietnia 1922 r. (Dz. Pr. str. 400);

d) Rozporządzenie wydane na podstawie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 134 poz. 1109;

24) wszelkie nowele do przepisów wyżej przytoczonych, z wyjątkiem wymienionych w art. 172 i 173.

Nadto tracą moc obowiązującą z dniem wejścia ustawy niniejszej w życie wszelkie inne przepisy dotychczasowe w przedmiotach unormowanych ustawą niniejszą, z wyjątkiem postanowień o opłatach stemplowych, zawartych w umowach międzypaństwowych, zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz należytościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenia, tudzież, kosztów egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr 73 poz. 721), w § 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 107 poz. 967) i w ustawie z dnia 25 listopada 1925 r. o popieraniu Polskiej Żeglugi Morskiej (Dz. U. R. P. Nr 125 poz. 891).

Art. 172

Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego zachowuje moc obowiązującą austriacko-cesarskie rozporządzenie z dnia 15 września 1915 o należytościach od przeniesień majątku pod tytułem darmy (Dz. P. P. Nr 278) w brzmieniu ustalonym w art. 43 i 44 ust. z dnia 29 maja 1920 roku (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 299) wraz z §§ 12, 14—16, i 18 ustawy z dnia 18 czerwca 1921 r.) (Dz. U. R. P. Nr 74) w brzmieniu ustalonym w art. 45, pow. ust. z 1920 r. oraz w § 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r.)Dz. U. R. P. Nr 134, poz. 1114).

Do należytości od przeniesień majątku pod tytułem darmy stosuje się ogólne przepisy o należytościach stemplowych i bezpośrednich (§ 45 ustęp I pow. ces. rozp.).

W § 1 powołanego cesarskiego rozporządzenia otrzymuje punkt 3 ustępu pierwszego brzmienie następujące:

„Nabycie na podstawie kontraktu małżeńskiego, o ile przeniesienie majątku następuje w myśl kontraktu małżeńskiego dopiero na skutek śmierci jednego z małżonków, przepis nie tyczy się spólności majątku na wypadek śmierci.

§ 31 powołanego cesarskiego rozporządzenia uzupełnia się następującym punktem 5,

5) ustanowienie posagu przez żonę (narzeczoną) lub inną osobę nieobowiązaną do ustanowienia posagu".

Uchyla się ustęp 4 § 14 oraz § 18 powołanego cesarskiego rozporządzenia jak również w § 45 tegoż rozporządzenia.

a) w ustępie 2, w punkcie 1 — zdanie ostatnie (dotyczące pozycji taryfowej 42) w punkcie 6 zdanie ostatnie (dotyczące pozycji taryfowej z 1862 r.) punkt 9.

b) ustęp 3.

Art. 173

Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego wojew. śląskiego zachowuje moc obowiązującą austriacko-cesarskie zarządzenie z dnia 15 września 1915 r. o należytościach sądowych (Dz. P. P. Nr 279) w brzmieniu ustalonym w art. 1—4 oraz 8 i 10 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 562) ze zmianami, wynikającymi z przepisów o kosztach sądowych z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 837), tudzież z następującymi zmianami:

1) uchyla się

a) §§ 13, 19 i 45 powołanego cesarskiego rozporządzenia,

b) następujące postanowienia, taryfy załączonej do tego rozporządzenia, uwagę do poz. 20, uwagę 3 do poz. 24,

2) uwaga 1 do poz. 23 powołanej taryfy otrzymują następujące brzmienie:

„W razie sprzedaży licytacyjnej należy oprócz należytości w myśl pozycji niniejszej uiścić opłatę stemplową (roz. 10 do 13 o opłatach stemplowych)".

3 uwaga 1 do poz. 34 powołanej taryfy otrzymuje brzmienie następujące:

„Niezależnie od zastosowania niniejszej pozycji taryfowej stosuje się do ugody sądowej postanowienia art. 133 ustawy o opłatach stemplowych".

4 do należytości sądowych, unormowanych powołanym cesarskim rozporządzeniem, będą stosowane ogólne przepisy o należytościach stemplowych i bezpośrednich (§ 48 ces. roz.) oraz § 50 tegoż rozporządzenia — z wyjątkiem punktów 3, 10 i 16.

Z przepisów wymienionych w powołanym § 50 punkcie 1, będą stosowane do należytości sądowych tylko ustępy 1 i 2 § 13 oraz §§ 20, 33, 47, 92, 93 i 97 austriackiej ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r. (Dz. P. P. Nr 50) z wymienionych w punkcie 4 tylko § 14 ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Dz. P. P. Nr 89) oraz § 2 uwag wstępnych do postanowień ta-

ryfowych wraz z § 1 rozporządzenia dnia 26 maja 1875 (Dz. P. P. Nr. 83).

Uchyla się punkt 13 § 50 wraz z powołaniem w tym punkcie § 9 art. 1 ust. z dnia 27 lutego 1907 r. (Dz. P. P. Nr 59).

Art. 11 ust. z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 562) otrzymuje brzmienie następujące:

„Poświadczenie zgodności z pierwopisem odpisu przeznaczonego dla zbioru dokumentów księgi wieczystej, jest wolne od opłaty stemplowej".

Art. 174 — uchylony.

Art. 175

Powództwo, oparte na art. 1 ustawy z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie skutków prawnych zatajenia części ceny w umowach o sprzedaż lub zamianę (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 827) ulegają umożeniu z urzędu, o ile nie zostały rozstrzygnięte prawomocnym wyrokiem.

Art. 176

Wykonanie postanowień niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami. Minister Skarbu wyda również przepisy przejściowe, niezbędne celem usunięcia kolizji, które mogą powstać w sprawach poszczególnych na skutek wprowadzenia w życie ustawy niniejszej.

Art. 177

Minister Skarbu może zezwolić na odroczenie płatności opłaty, w szczególności na uiszczenie ratami.

Minister Skarbu może przekazać uprawnienia powyższe Izbom Skarbowym i Urzędom Skarbowym.

Artykuł niniejszy będzie stosowany również do opłat stemplowych, które stały się wymagalne przed wejściem ustawy niniejszej w życie.

Art. 178

Minister Skarbu władny będzie —o ile by poszczególne przepisy ustawy niniejszej uległy zmianie ogłosić w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej nowy tekst ustawy z kolejną numeracją artykułów, niezależną od użytej w niniejszej ustawie.

Art. 179

Postanowienie rozdziałów pierwszego do dwudziestegodziewiątego ustawy niniejszej będą stosowane (o ile w art. 166—168 nie postanowiono inaczej) w tych przypadkach, w których pismo lub czynność prawną sporządzono po wejściu tej ustawy w życie. Do pism, sporządzonych za granicą, będzie stosowana ustawa niniejsza, jeżeli po jej wejściu w życie zaszły okoliczności, przewidziane w art. 21, 110 i 114.

Rozdział trzydziesty stosuje się do podań otrzymanych po wejściu ustawy niniejszej w życie przez urząd państwowy ,do którego je adresowano; rozdział trzydziesty pierwszy — do świadectw, wystawionych po wejściu tej ustawy w życie.

Art. 180

Ustawa z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie ustalenia wartości celem wymiany opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 807) nie będzie stosowana do spraw wszczętych na mocy tej ustawy, a nie rozstrzygniętej prawomocnie do dnia ogłoszenia ustawy niniejszej. Minister Skarbu władny jest na prośbę podatników zezwalać na umorzenie opłat dodatkowych, wymierzonych na mocy powołanej ustawy, a nie uiszczonych do dnia ogłoszenia ustawy niniejszej.

Art. 181

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 1927 r. z wyjątkiem punktów 20, 21 art. 171 oraz 175, które wchodzą w życie z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy.

Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Przepisy niniejszej ustawy, tyczące się zagranicy stosuje się również do obszaru b. Wolnego Miasta Gdańska.

71

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o zmianie ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 100)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1.

W ustawie z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404), zmienionej art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 15) oraz art. 16 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 310) wprowadza się zmiany następujące:

1) Opłaty stemplowe, oznaczone stałą kwotą pieniężną, przewidziane w artykułach: 58 ustęp ostatni, 65 ustęp przedostatni, 67 ustęp ostatni, 81 ustęp przedostatni, 82 ustęp drugi, 84 ustęp drugi, 88 ustęp pierwszy, 93 punkty a) i b), 95 punkt b), 111 ustęp pierwszy, drugi i czwarty, 117 ustęp pierwszy, 118 ustęp pierwszy, 126 punkt 2), 130, 134 ustęp drugi, 139 ustęp drugi, 145, 146, 147, 149, 154, 155, 157, 158 i 159 podwyższa się dziesięciokrotnie.

2) W art. 127 ustęp ostatni wyrazy „1 zł" zastępuje się wyrazami „10 zł", 3) art. 156 otrzymuje brzmienie: „Opłatom wyższym ponad zasadniczą (art. 154) podlegają:

Opłata wynosi 1) akt nadania obywatelstwa polskiego..... 500 zł, 2) akt zezwolenia na zmianę: a) imion i nazwiska lub nazwiska 500 zł, b) imion .... 50 zł.

3) Zezwolenie na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca i procent od minimalnej sumy nabycia (art. 3 ustawy z dnia 24 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 24, poz. 202) nie więcej jednak jak..... 5.000 złotych.

4) Zatwierdzenie statutu spółki akcyjnej lub komandytowo - akcyjnej lub zmian w statucie, jak również zezwolenie spółce zagranicznej na działalność w Państwie Polskim lub na powiększenie kapitału .... 1.000 złotych.

5) Zezwolenie na stałe prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego wymagającego koncesji....... 400 zł.

6) Zezwolenie na przedłużenie godzin wstępu do lokalu publicznego (restauracji itp.) ponad czas, przewidziany w przepisach policyjnych, udzielone na czas dłuższy, niż trzy doby..... 500 złotych.

7) Akt nadania górniczego .... 250 złotych.

8) Karty łowieckie, wydane na okres dłuższy niż 14 dni......... 100 złotych.

9) Zezwolenia na urządzanie wystaw i targów gospodarczych .... 100 złotych.

Władza, nadająca obywatelstwo lub zezwalająca na zmianę imion lub nazwiska, może zwolnić petenta od opłaty, przewidzianej w ustawie 1 punkty 1 oraz 2 a) i b) całkowicie, lub częściowo ze względu na jego stan majątkowy, lub ze względu natury publicznej.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Ministrem Aprowizacji i Handlu może obniżyć opłatę przewidzianą w ustawie 1 punkt 5 dla niektórych kategorii przedsiębiorstw do 30 złotych.

Wolne są opłaty przewidziane w ust. 1 punkt 8 karty łowieckie, wydawane funkcjonariuszom zarządów Lasów Państwowych, oraz Straży Łowieckiej prywatnej, zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władze państwowe.

Art. 2.

Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. — Z dniem tym traci moc obowiązującą art. 16 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o zmianie i ustalaniu imion i nazwisk (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 310).

PREZYDENT KRAJOWEJ RADY NARODOWEJ
Bolesław Bierut

w z. PREZESA RADY MINISTRÓW
Władysław Gomułka

MINISTER SKARBU Konstanty Dąbrowski

II Okólniki Wojewody Gdańskiego

72

WOJEWODA GDAŃSKI
Pełnomocnik Okręgowy Rządu R. P.
Nr S. A. II-1-14/46

Gdańsk, dnia 8 czerwca 1946 r.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych, Pełnomocników Obwod. Rządu R. P., Prezydentów miast i Burmistrza m. Tczewa w woj. i okręgu gdańskim

OKÓLNIK Nr 43

Uposażenie urzędników stanu cywilnego i ich zastępców oraz personelu pomocniczego.

Zgodnie z § 8 rozporządzenia Ministerstwa Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 304) przełożeni gmin oraz pracownicy zarządu gminy, wykonywując czynności urzędników stanu cywilnego otrzymują z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie z funduszów gminy. To samo stosuje się również do osób, które sprawują czynności urzędników stanu cywilnego lub personelu pomocniczego obok sprawowania innego urzędu państwowego lub samorządowego w samorządzie gospodarczym albo w ubezpieczalniach społecznych.

W wypadkach, gdy stanowisko urzędnika stanu cywilnego lub wykonywanie czynności pomocniczych **nie jest** połączone ze sprawowaniem innego urzędu państwowego lub samorządu gospodarczego, wzgl. ubezpieczeń społecznych, **osoby te otrzymują uposażenia z funduszów gminy.**

Wysokość uposażenia lub dodatkowego wynagrodzenia urzędników stanu cywilnego czy też personelu pomocniczego normuje gminna (miejska) rada narodowa, której uchwały w tym przedmiocie podlegają zatwierdzeniu w trybie przewidzianym przy zatwierdzeniu budżetów gminy.

W związku z powyższym Urząd Wojewódzki Gdański prosi o dopilnowanie, aby rady narodowe (gmin miejskich wydzielonych i niewydzielonych oraz gmin wiejskich) unormowały omawianą sprawę w myśl obowiązujących przepisów w możliwie krótkim czasie.

WOJEWODA GDAŃSKI
Pełnomocnik Okręgowy Rządu R. P.
(—) w z. **Dr B. Podhorski-Piotrowski**
p. o. Wicewojewoda

73

WOJEWODA GDAŃSKI
P—AP/Ia/1/46

Gdańsk, dnia 17 sierpnia 1946 r.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast województwa gdańskiego

OKÓLNIK Nr 75

Pozwolenie na przywóz i wywóz

Urząd Wojewódzki zwraca uwagę na niektóre wytyczne odnośnie postępowania z pozwoleniem na przywóz i wywóz towarów, których udzielać będzie Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego:

1) Pozwolenie przywozu i wywozu wydawane od dnia 1.III br. przez Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego, jak również i kopie tych pozwoleń będą opatrzone podpisem (fascimile) Naczelnika Wydziału Reglamentacji — p. Rybickiego wzgl. jego zastępcy — T. Mirkowicza oraz pieczęcią okrągłą z godłem Państwa. Kopie wydanych pozwoleń będą urzędom celnym przesyłane każdorazowo przy oddzielnym piśmie. Po dokonaniu odprawy urzędy celne winny natychmiast zwrócić te kopie Ministerstwu Żeglugi i Handlu Zagranicznego bezpośrednio Wydziałowi Reglamentacji. Nie wszystkie pozwolenia przywozu, wzgl. wywozu będą miały wypełnione rubrykę „wartość towaru".

2) Przy eksporcie artykułów masowych Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego upoważniło Centralę Żelaza i Stali, Zjednoczenie Fabryk Cementu R. P. i Zjednoczenie Przemysłu Cynkowego do wydawania pozwoleń wywozu. Pozwolenia (oryginał i kopie) wydane przez te instytucje będą zaopatrzone na odwrocie w lewym rogu u dołu w podpis czytelny osoby odpowiedzialnej za pozwolenie i stempel instytucji wystawiającej pozwolenie.

3) Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego upoważnia urzędy celne na okres aż do odwołania do dokonywania odprawy celnej bez żądania pozwolenia wywozu transportów węgla i koksu, wywożonego przez Centralę Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego z tym, że Ministerstwu Żeglugi i Handlu Zagranicznego będą przesyłać przez urzędy celne dekadowe sprawozdania o ilości i kierunku wywożonego węgla i koksu wg. poniższego wzoru.

Nazwa towaru: ....

Ilość: ....

Kraj przeznaczenia: ....

Równocześnie Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego zwalnia od pozwoleń przywozu i wywozu:

1) książki, broszury, czasopisma, gazety w językach polskim i obcych, nadchodzących pod adresem: Spółdzielnia Wydawnicza „Czytelnik", „Książka", „Rossika", „Wolność", „Wiedza", „Nowa Epoka" i Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

2) Wszelkie reklamowe: plakaty, książki, broszury, cenniki, katalogi, prospekty itp. firm polskich i zagranicznych oraz podobne druki, dotyczące propagandy turystycznej.

4) Ze względu na mogące zajść opóźnienia w przesyłce przez pocztę i doręczeniu kopii pozwoleń przywozu i wywozu Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego upoważnia urzędy celne na okres 3-miesięczny tj. od 1. VI. br. do wykonywania odpraw celnych na podstawie okazanego oryginału, uwzględniając jedynie urzędy i instytucje dopuszczone do obrotu towarowego z zagranicą w myśl okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 11. 12. 45 r. L. D. IV. 66520/pf45, uzupełnionego okólnikami Nr 11 z dnia 12. I. 46 i Nr 55 z dnia 5. II. 46 r.

5) Równocześnie Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego komunikuje, że wszystkie odprawy celne, dokonane przez urzędy celne w okresie od 15. 12. 45 do 26. 2 46 dla Instytucji podanych w punkcie 4-ym zatwierdzi oddzielnymi pismami na podstawie nadsyłanych za ten okres przez urzędy celne danych o odprawach celnych.

Powyższe dane Urząd Wojewódzki podaje, do wiadomości z poleceniem ścisłego przestrzegania zasad postępowania z pozwoleniami przywozu i wywozu.

WOJEWODA
w/z (—) **mgr A. GADOMSKI**
Wicewojewoda

74

WOJEWODA GDAŃSKI
P—AP/Ia/3/46

Gdańsk, dnia 19 sierpnia 1946 r.

Do
Wszystkich Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych

OKÓLNIK Nr 77

Wyjaśnienie odnośnie usprawnień F. I. O. P. Z. O.

Dekret z dnia 8 marca 1946 r. (Dz. Ust. Nr 13, poz. 87) o mieniu opuszczonym i poniemieckim jest jedyną normą prawną, ustalającą zasady gospodarki tym mieniem oraz wskazującą organy powołane do inwentaryzacji, zabezpieczenia i zarządu tym mieniem.

Dekret z dnia 13 listopada 1945 r. (Dz. Ust. Nr 51, poz. 295) ustala zarząd mieniem poniemieckim na obszarze Ziem Odzyskanych.

Zarządzeniem Ministrów: Przemysłu i Skarbu z dnia 25 sierpnia 1945 r., a następnie zarządzeniem Ministrów Administracji Publicznej, Przemysłu i Skarbu z dnia 29

sierpnia 1945 r. utworzony został fundusz Inwestycyjno-Obrotowy Przemysłu Ziem Odzyskanych.

Fundusz ten w myśl wyżej cytowanych zarządzeń powstaje z wpływów, osiąganych z upłynniania **remanentów zakładów przemysłowych**, objętych przez organy podległe Ministerstwu Przemysłu oraz z upłynniania **składów artykułów przemysłowych** (fabrykatów, półfabrykatów, surowców i artykułów technicznych) bez względu na to przez kogo zostały zabezpieczone lub w czyim znajdują się posiadaniu.

Przepisy nie mają oparcia w postanowieniach cytowanych na wstępie dekretów, jeśli chodzi o władze powołane do likwidacji i upłynniania majątku poniemieckiego.

Ten stan rzeczy , a zwłaszcza płynność pojęcia artykułu przemysłowego, trudnego nawet teoretycznie do sprecyzowania, wywołał i wywołuje coraz to bardziej rosnące zatargi kompetencyjne między Urzędami Likwidacyjnymi, a przedstawicielami Akcji Specjalnej F. I. O. P. Z. O.

Tym niemniej M. Z. O. korzystając z uprawnień ustawowych uznaje ze względów gospodarczych, a zwłaszcza ze względu na dobro przemysłu na ziemiach odzyskanych potrzebę istnienia F. I. O. P. Z. O. na odcinku upłynniania artykułów przemysłowych, znajdujących się na składach.

Celem uniknięcia w przyszłości szkodliwych zatargów kompetencyjnych wyjaśniam, że akcja specjalna F. I. O. P. Z. O. podlegają remanenty surowców, półfabrykatów i artykułów technicznych, znajdujących się w całości w Zakładach Przemysłowych i Zjednoczeniach, będących w administracji organów Ministerstwa Ziem Odzyskanych: Zjednoczenia, Centrali Zbytu, Dyrekcji Przemysłu Miejscowego, Delegatury Ministerstwa Przemysłu itp. na składach, bez względu na to, w czyim posiadaniu składy te się znajdują oraz wszelkie maszyny za wyjątkiem niżej wskazanych.

Nie podlegają upłynnieniu na F. I. O. P. Z. O. lecz na rzecz Skarbu Państwa za pośrednictwem Urzędów Likwidacyjnych następujące remanenty :

a) środki żywnościowe w najszerszym tego słowa znaczeniu;
b) urządzenia mieszkań, jak meble i przedmioty gospodarstwa domowego;
c) urządzenia i remanenty sklepów detalicznych oraz domów towarowych,
d) urządzenia i remanenty zakładów rzemieślniczych;
e) maszyny do pisania, liczenia;
f) zawartość składnic i magazynów, zabezpieczonych przez Urzędy Likwidacyjne bez względu na to, co się w nich znajduje, chyba, że na wniosek Departamentu Ekonomicznego Ministerstwa Przemysłu, Ministerstwa Ziem Odzyskanych na przekazanie części lub całości tych magazynów wyrazi zgodę. Urzędy Likwidacyjne na wniosek Delegatur Ministerstwa Przemysłu umożliwią wgląd do remanentów składnic — magazynów — zabezpieczonych przez Urzędy Likwidacyjne, aby Departament Ekonomiczny Ministerstwa Przemysłu mógł składać odpowiednie wnioski. To samo dotyczy wniosków Urzędów Likwidacyjnych w odniesieniu do remanentów zabezpieczonych przez F.I.O.P.Z.O.
g) odzież, bieliznę pościelową, stołową i osobistą.
h) maszyny i narzędzia pracy, niezbędne resortowym Ministerstwom, znajdujące się w ich posiadaniu i przez nie zabezpieczone (Min. Odbudowy, Poczt, Kolei, Państwowym Zakł. Graficznym, Centralnemu Zarządowi Motoryzacji, Min. Aprowizacji i Handlu, Przemysł Spożywczy, Min. Lasów—Tartaki i Przemysł Drzewny i Polskie Radio itp.
i) ruchomości bez względu na ich rodzaj, skonfiskowane na punktach kontrolnych w związku z naruszeniem przepisów o zakazie wywozu z Ziem Odzyskanych;
j) instrumenty muzyczne.

Remanenty należące do F.I.O.P.Z.O. Urzędy Likwidacyjne przekażą aktami zdawczo-odbiorczymi. Koszty dokonanej inwentaryzacji i zabezpieczenia obciążają dawsze przekazywane remanenty i podlegają zwrotowi Urzędom Likwidacyjnym.

WOJEWODA
w/z (—) mgr A. GADOMSKI
Wicewojewoda

75

WOJEWODA GDAŃSKI
P. O. VI/I/20/46

Gdańsk, dnia 19 sierpnia 1946 r.

Do
Wszystkich Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych

OKÓLNIK Nr 79

w sprawie przekazania budynków sądowych Ministerstwu Sprawiedliwości.

W związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 18-go lipca 1946 r. w wykonaniu okólnika Ob. Ministra Przemysłu Nr 276 z dnia 2. 8. 1946 r. podaję do wiadomości i wykonania co następuje:

Budynki sądowe, które obecnie zajmowane są przez organa Ministerstwa Przemysłu albo podległe mu urzędy, instytucje lub przedsiębiorstwa winny być oddane do dyspozycji Ministerstwa Sprawiedliwości.

W związku z powyższym należy niezwłocznie przystąpić do przygotowania pomieszczeń zastępczych i zwalniania wymienionych budynków, tak aby budynki te mogły być oddane niezwłocznie po zgłoszeniu przez organa Ministerstwa Sprawiedliwości odpowiedniego żądania.

Wyjaśniam, że budynkiem sądowym w rozumieniu niniejszego okólnika jest każdy budynek, który przed dniem 1 września 1939 r. zajmowany był przez władze wymiaru sprawiedliwości (polskie lub niemieckie).

WOJEWODA
w/z (—) mgr A. GADOMSKI
Wicewojewoda

76

WOJEWODA GDAŃSKI
P. O. VI/I/19/46

Gdańsk, dnia 19 sierpnia 1946 r.

Do
wszystkich Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych

OKÓLNIK Nr 80

używanie języka polskiego w korespondencji między firmami polskimi i czeskosłowackimi.

W związku z treścią noty poselstwa czeskosłowackiego w Warszawie w sprawie otrzymywania z Polski korespondencji w języku niemieckim przez firmy czeskosłowackie okólnikiem Nr 273 Min. Przemysłu zarządzone zostało:

aby podległe Ministerstwu urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa w korespondencji z firmami czesko-słowackimi używały bądź języka polskiego, bądź też jednego z języków krajowych Republiki Czeskosłowackiej.

WOJEWODA
w/z (—) mgr A. GADOMSKI
Wicewojewoda

77

WOJEWODA GDAŃSKI.
P—AP/Ia/2/46

Gdańsk, dnia 22 sierpnia 1946 r.

Do
Obywateli Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast na terenie Wojew. Gdańskiego

OKÓLNIK Nr 74

Postępowanie w przedmiocie wniosków o przywrócenie posiadania wniesionych w trybie art. 19 Dekretu z dnia 8. 3. 46 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

Dekret z dnia 8 marca 1946 roku o majątkach opuszczonych i poniemieckich, daje w zakresie majątków

opuszczonych osobom uprawnionym możność domagania się przywrócenia posiadania nie tylko — jak dotychczas — w drodze sądowej, lecz również otwiera dla nich drogę dochodzenia swych praw w trybie postępowania administracyjnego.

Odnośny przepis dekretu, a mianowicie art. 19 stanowi: „za zgodą Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego na wniosek osoby uprawnionej (art. 15) właściwa władza, zarządzająca majątkiem, może przywrócić jej posiadanie majątku".

Celem uniknięcia dwutorowości postępowania ustalone zostały w porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów i Głównym Urzędem Likwidacyjnym następujące zasady:

1) Wnioski z art. 19 wpływają z reguły do miejscowo właściwego OUL.

2) Wnioski te przesyła O. U. L. właściwej władzy zarządzającej majątkiem, celem uzyskania od niej oświadczenia, czy zgadza się na przywrócenie posiadania, a w szczególności rozpatrzenia przez nią wniosku pod kątem przepisu art. 22, tj. czy zachodzi uzasadnione domniemanie, iż majątek podlega przejściu na własność Państwa, stosownie do przepisów ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejściu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 17).

Wnioski o przywrócenie posiadania przedsiębiorstw przemysłowych z zakresu kompetencyj Ministerstwa Przemysłu przesyła O. U. L. właściwemu rzeczowo Centralnemu Zarządowi Przemysłu i Wydziałowi Przemysłowemu właściwego terytorialnie Urzędu Wojewódzkiego celem złożenia wspomnianego wyżej oświadczenia. W wypadku gdy choćby jedna z tych władz wydała opinie negatywne O. U. L. oddali wniosek.

3) Właściwa władza po rozpatrzeniu wniosku w płaszczyźnie wyżej określonej przekazuje go spowrotem O. U. L. wraz ze swym oświadczeniem, które jest dla O.U.L. wiążące. W przypadku pozytywnego oświadczenia, władza właściwa zgłasza równocześnie swe roszczenia z tytułu nakładów (analogiczne zastosowanie przepisu art. 3 dekretu).

Tak samo postępuje właściwa władza, gdy wniosek o przywrócenie posiadania wpłynie wprost do niej z pominięciem O. U. L.

4) Na podstawie oświadczenia właściwej władzy i z powołaniem się na nie, decyzję administracyjną wydaje O. U. L. W szczególności w przypadku negatywnego oświadczenia władzy O. U. L. oddala wniosek, bez dalszego rozpatrywania go. W razie oświadczenia pozytywnego, O.U.L. zarządza, stosownie do okoliczności, postępowanie wyjaśniające i ewent. dowodowe, aż do legitymacji czynnej wnioskodawcy (czy wnioskodawca należy do kręgu osób uprawnionych i czy nie należy do narodowości niemieckiej lub osób zbiegłych do nieprzyjaciela), jak również co do stanu faktycznego i prawnego majątku (czy majątek nie przeszedł na własność Skarbu Państwa jako mienie poniemieckie, czy posiadanie utracone zostało w związku z wojną rozpoczętą dnia 1. 9. 1939 r. itp.).

5) Gdy majątek opuszczony nie został przekazany przez urzędy likwidacyjne (względnie urzędy Tymczasowego Zarządu Państwowego) innej władzy, tj. jeśli majątek znajduje si w bezpośrednim dozorze O.U.L. lub został oddany osobie trzeciej pod dozór i użytkowanie z jego ramienia, za „władzę właściwą" w rozumieniu art. 19 dekretu uważa się O. U. L.

Atoli w tym przypadku przywrócenie posiadania znajdującego się w użytkowaniu osoby trzeciej może być w trybie art. 19 dokonane tylko w razie braku sprzeciwu z jej strony.

Jednakowoż przy rozstrzyganiu spraw objętych niniejszym punktem, przychylna decyzja O.U.L. może nastąpić tylko po uzyskaniu opinii resortowo właściwej władzy, iż nie zachodzą przeszkody z art. 22 dekretu, chyba, że jest niewątpliwym, iż chodzi tu, w konkretnych przypadkach o majątek, względnie przedmioty niepodpadające pod przepis art. 22.

W tym względzie O. U. L. zwracając się o opinię do resortowo właściwej władzy określa termin nie krótszy niż 3 dni do zajęcia przez nią stanowiska, z nadmienieniem, iż brak odpowiedzi w tym czasokresie będzie uważany za równoważny z wyrażeniem zgody.

6) Wydając w trybie art. 19 decyzję odmowną O.U.L. zaznacza, iż od decyzji tej nie służy środek prawny w administracyjnym toku instancji, natomiast wnioskodawcy służy droga dochodzenia swych praw w trybie sądowym w myśl przepisów art. 20 dekretu.

7) Postępowanie wyjaśniające i dowodowe w płaszczyźnie art. 19 dekretu przeprowadzają O. U. L. w trybie rozp. Prez. z dnia 22. III. 21 r. o postępowaniu administracyjnym.

8) Koszty postępowania o przywrócenie posiadania w drodze administracyjnej pobierać należy zgodnie z przepisami rozporządzenie Prez. z dnia 22.III 28 r. o postępowaniu administracyjnym.

9) Co się tyczy kwestii zwrotu nakładów oraz ewentualnych roszczeń urzędów likwidacyjnych z okręgu własnego zarządu ,poprzedzającego przekazanie majątku właściwej władzy, przepis nie daje żadnej dyspozycji, wobec czego okazuje się niezbędnym zastosowanie analogii z art. 40 dekretu, normującego zagadnienie o którym mowa w płaszczyźnie postępowania sądowego.

Zgodnie z tym:

a) właściwa władza łącznie z oświadczeniem komunikuje O. U. L., ponowne roszczenia, wraz ze szczegółowym uzasadnieniem ich, oraz wskazówką co do ich zabezpieczenia (o ile one nie mają być wyrównane w gotówce);

b) pertraktacje w tej mierze przeprowadza z reguły O.U.L., porozumiewając się w razie potrzeby z właściwą władzą,

c) o ile nie dojdzie do porozumienia z wnioskodawcą (ugody) OUL. wydaje decyzję odmowną.

Jeśli roszczenia te, (czy to z tytułu nakładów, czy też kosztów dozoru lub zarządu itp.), dotyczą majątku będącego w gestii O. U. L., lub też odnoszą się do okresu poprzedzającego przekazanie przez T. Z. P. majątku właściwej władzy, O. U. L. stosuje w swoim zakresie odpowiednią zasadę, wyżej wyrażoną, tj. odmawia wydania decyzji przychylnej, jeśli z wnioskodawcą nie osiągnięto porozumienia.

Zaznacza się, iż w razie decyzji odmownej i w związku z tym ewentualnego przejścia sprawy na tory sądowe, kwestia roszczeń, w myśl przepisu art. 30 ust. 1, rozstrzygnięta będzie w drodze sporu.

WOJEWODA
w/z (—) mgr A. GADOMSKI
Wicewojewoda

78

WOJEWODA GDAŃSKI
P. O. VI/I/22/46

Gdańsk, dnia 22 sierpnia 1946 r.

Do

Obywateli Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast na terenie Wojew. Gdańskiego

OKÓLNIK Nr 81

Podniesienie stanu sanitarno - porządkowego Kraju.

W wykonaniu okólników: Ob. Prezesa Rady Ministrów za Nr 25 z dnia 10. VI. 46 r., Ob. Ministra Zdrowia za Nr 23/46 z dnia 18. 5. 46 r., Ob. Ministra Przemysłu za Nr 275 z dnia 31. 7. 46 r. — w związku z akcją sanitarno-porządkową podjętą z uwagi na grożące niebezpieczeństwo epidemii chorób zakaźnych polecam wszystkim podległym urzędom, aby

1) udzieliły władzom sanitarnym przy wykonywaniu czynności sanitarnych i wykonawczych, jak najbardziej wszechstronnego i energicznego poparcia;
2) współdziałały z władzami sanitarnymi w zakresie podjętej akcji sanitarno-porządkowej i wykonywania zarządzeń i przepisów sanitarno-porządkowych;
3) doprowadziły w najbliższym czasie wszelkiego rodzaju posesje, obiekty fabryczne itp., będące w ich zarządzie lub im podporządkowane do zupełnego porządku w znaczeniu sanitarno-higienicznym i w takim porządku stale je utrzymywały;
4) poleciły wszystkim organom inspekcyjnym, by przy wykonywaniu normalnych zadań inspekcyjnych zwróciły uwagę szczególną na wykonywanie zarządzeń, o których mowa wyżej w punktach 1, 2 i 3 i w razie stwierdzenia uchybień — spisywały odpowiednie protokóły, celem pocią-

gnięcia winnych do odpowiedzialności karno-porządkowej i dyscyplinarnej;

5) utworzyły, w szczególności w zakładach przemysłowych i większym rozmiarze, specjalne komitety nadzorcze z pracowników, zatrudnionych w tych zakładach, celem stałego czuwania nad czystością i utrzymaniem urządzeń sanitarnych w należytym porządku;

6) przedłożyły w Wojewódzkim Wydziale Przemysłowym sprawozdania o przeprowadzonej akcji w terminie do 1 października 1946 r.

WOJEWODA
w/z (—) mgr A. GADOMSKI
Wicewojewoda

79.

WOJEWODA GDAŃSKI
Odb. N—13/46

Gdańsk, dnia 26 sierpnia 1946 r.

Do
Ob. Starostów Pow. Województwa Gdańskiego
(wszystkich)

OKÓLNIK Nr 85

Dot. gospodarki materiałami i dowodów kasowych

Na podstawie wyników dokonywanych periodycznie lustracji pomiarowych Ref. Odbudowy zarządzam co następuje:

1) Referaty Odbudowy Starostw, winny sprawować więcej ściślejszy nadzór nad robotami, które wykonują Zarządy miast niewydzielonych z dotacji państwowych Wydziału Odbudowy. Z powyższych dotacji Zarządy miast winny wyrachowywać się przed architektami powiatowymi, którzy następnie prześlą powyższe wyliczenia się łącznie ze swymi sprawozdaniami do Wydziału Odbudowy.

2) Zapotrzebowanie materiałowe należy koordynować z dotacjami gotówkowymi. W chwili obecnej sprawa przedstawia się w ten sposób ,że przy stosunkowo nikłych dotacjach gotówkowych (z powodu szczupłych kredytów) Referaty Odbudowy Starostw przysyłają zbyt wielkie zapotrzebowania na materiały budowlane.

3) Wyjaśniam ostatecznie, że wszelkie dowody kasowe na wydatkowane przez architektów pow. sumy, winny być w oryginałach przedkładane go Urzędu Wojewódzkiego;

a) do Wydziału Odbudowy, o ile architekci opłacali bezpośrednio powyższe rachunki poza Referatem Finansowym Starostwa (co nadal nie powinno mieć miejsca);

b) do Wydziału Budżetowo-Gospodarczego U. W. Gd. — łącznie z wyliczeniami się Referatów Finansowych Starostw przed Urzędem Wojewódzkim, o ile wydatki te przechodziły kasowo przez Referat Finansowy Starostwa.

4) Wszelkie dowody kasowe winny być z reguły sporządzane z dwoma odpisami, jednak pokwitowanie odbioru należności, winno być tylko na oryginale rachunku z podpisem tej osoby lub firmy, która należność podjęła. Drugi i trzeci egzemplarz z rachunku, winien mieć u góry nadpis „odpis". a u dołu „za zgodność".

5) Z uwagi na stosunkowo nieduże dotacje budżetowe i konieczność usprawnienia sprawy wyliczeń się z pobranych zaliczkowo dotacyjnych sum, — należy przedkładać sprawozdanie miesięczne, a nie kwartalne, jak to miało miejsce dotychczas.

6) Gospodarka i rachunkowość materiałowa winna być prowadzona wg. instrukcji Min. Odb. z dn. 16.3 rb. i zgodnie z wskazówkami udzielonymi ob. Architektom Pow. na zjeździe w dn. 22 i 23. 5. rb. w Bytomiu.

WOJEWODA
w/z (—) mgr A. GADOMSKI
Wicewojewoda

III Obwieszczenia i statuty

80

OBWIESZCZENIE

Gdańskiej Wojewódzkiej Komisji Mieszanej dla układu zbiorowego pracy w przemyśle budowlanym o realizacji świadczeń na rzecz Społecznego Funduszu Budowlanego.

Na podstawie okólnika Nr 20 Ministerstwa Odbudowy Dep. III. L. dz. III (11277/IT Kop/46 z dnia 27 lipca 1946 r. w sprawie świadczeń na rzecz Społecznego Funduszu Budowlanego podaje do wiadomości i stosowania, co następuje:

Zbiorowy układ pracy w budownictwie, zawarty w dniu 27. 4. 46 r. nakłada w p. 40, zarówno na pracowników, jak i na pracodawców obowiązek świadczeń na rzecz Społecznego Funduszu Budowlanegc.

Świadczenia te ze strony pracowników tak fizycznych, jak i umysłowych wynoszą 2 proc ich zarobków (wynagrodzeń) brutto i podlegają obliczeniu przy każdorazowym sporządzaniu list płacy oraz potrącaniu przy wypłacie zarobków. Za prawidłowość obliczeń i potrącenia należnych opłat odpowiada pracodawca. Ze swej strony pracodawca obowiązany jest uiścić na rzecz S. F. B. taką samą kwotę, jaką dały w sumie potrącenia od zatrudnionych przezeń pracowników.

Zgodnie z protokółem Gdańskiej Wojewódzkiej Komisji Mieszanej do spraw zbiorowego układu pracy z dnia 19. 8. 46 r. świadczenia S. F. B. obowiązują na obszarze Województwa Gdańskiego:

a) odnośnie do pracowników fizycznych począwszy od dnia 26. 8. rb.;

b) odnośnie do pracowników umysłowych począwszy od wynagrodzeń przypadających im za miesiąc wrzesień rb.

Pracodawca obowiązany jest po każdej wypłacie wynagrodzeń (zarobków) najpóźniej do 3-ch dni wpłacić sumy potrącone wraz z przypadającą od niego kwotą na konto Społecznego Funduszu Budowlanego w B.G.K. Nr 380 lub PKO. Nr I 944. Przetrzymywanie sum potrąconych poza wyżej wskazany termin traktowane będzie jako nadużycie.

Przy dokonywaniu wpłaty pracodawca powinien na odcinku blankietu nadawczego wymienić nazwę i adres swego przedsiębiorstwa, oraz uzasadnić wysokość wpłaty, odpowiednią deklaracją według załączonego wzoru. Deklaracje te mogą być przesyłane oddzielnie pod adresem Biura Społecznego, Funduszu Budowlanego (Warszawa, ul. Stalina 38, Ministerstwo Odbudowy, Komitet Społecznego Funduszu Budowlanego).

Obowiązki, wynikające z punktu 40-go układu zbiorowego pracy obciążają każdą bez wyjątku osobę prawną i fizyczną, zatrudniającą robotnikó wlub pracowników przy wykonywaniu robót z zakresu budownictwa lądowego, rzemiosła budowlanego i instalacyjnego, budownictwa mostów, budownictwa wodnego oraz przy składaniu materiałów budowlanych. Tu rozumie się również roboty wykonywane przez te osoby sposobem gospodarczym.

Bliższych informacji udzielić mogą:

1) Wojewódzkie Zrzeszenie Przedsiębiorstw Budowlanych, Sopot, 1 Maja 22.

2) Zrzeszenie Prywat. Przedsięb. Bud. i Instal. — Gdynia, ul. Świętojańska 17.

3) Związek Zawodowy Pracowników Budowlanych— Wrzeszcz, Al. Rokossowskiego 45.

WZORY DEKLARACJI PŁATNICZYCH
WPŁATY NA S.F.B.

A. Od robotników za okres czasu od dn........ do dn....... 194....... r.
Od sumy zarobków brutto Zł..........
2% od robotników Zł ....
2% od pracodawcy Zł ....
Razem ....

B. Od pracowników umysłowych za czas od dn........ do dn. .... 194....... r.
Od sumy wynagrodzeń brutto Zł. ....
2% od pracowników Zł. ....
2% od pracodawcy Zł. ....
Razem ....

Deklaracje mogą być zamieszczane na odcinku blankietu nadawczego lub też przesyłane oddzielnie pod adresem Biura S. F. B. (Warszawa, Al. Stalina 38).

Przewodniczący Gdańskiej Wojew. Kom. Mieszanej (—) inż. Mieczysław Stadler

81

STATUT

o pobieraniu opłat za utrzymanie i leczenie chorych w Publicznym Szpitalu Powiatowym w Gniewie.

Powiatowa Rada Narodowa w Tczewie na prawomocnym posiedzeniu 21. 8. 1945 r. zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 11. 8. 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28. 9. 32 r. (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 884) łącznie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22. 3. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382) o zakładach leczniczych, uchwala dla Publicznego Szpitala Powiatowego w Gniewie następującą taryfę opłat za świadczenia Szpitala na rzecz chorego:

§ 1.

Opłata za utrzymanie i leczenie chorych stałych na oddziałach: wewnętrznym, położniczym, zakaźnym i chirurgicznym wynosi dziennie:

Rodzaj chorych	Opłata
a) wewnętrzni, położnice i zakaźni	80.—
b) zakaźni	40.—
c) chirurgiczni	90.—
dla dzieci do lat 5	40.—
niemowlęta urodzone w szpitalu, przebywające z matką	20.—

§ 2.

Ubezpieczalnia społeczna działająca na terenie powiatu tczewskiego płaci zgodnie z przepisami art. 127 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 396) zmienionej ustawą z dnia 23. 4. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 29 poz. 258) za swoich członków leczących się w Szpitalu Powiatowym, opłaty przewidziane w § 1. za wszystkie świadczenia objęte paragr. 3 niniejszej taryfy.

Za ubogich płacą gminy.

§ 3.

Opłaty wymienione w poprzednich paragrafach obejmują wynagrodzenie za całkowite utrzymanie, pielęgnowanie i leczenie chorego w Szpitalu, za ewentualne zabiegi operacyjne, materiał opatrunkowy, lekarstwa i za korzystanie ze wszystkich urządzeń istniejących w Szpitalu.

§ 4.

Koszty zabiegów specjalnych obciążają zainteresowanych. Opłaty ulgowe stosuje się w myśl postanowień zawartych w statucie szpitala. Do decyzji w sprawie opłat ulgowych uprawnia się Radę Szpitalną, w myśl postanowień rozdz. V pkt. 4 b) i h) statutu szpitala.

Na oddziałach zakaźnych ustala się opłatę dzienną o 50% niższą. (Rozdz. IV, pkt. 3 statutu szpitala).

§ 5.

Od chorych ambulatoryjnych nie leczących się w Szpitalu, za korzystanie z urządzeń szpitalnych pobiera się opłaty następujące:

Prześwietlenie płuc	50.— zł.
Prześwietlenie żołądka	100.— „
Wlew kontrastowy	120.— „
Naświetlenie głębokie	50.— „
Naświetlenie powierzchniowe	30.— „
Zdjęcia kontrastowe woreczka żółciowego (z injekcją dożylną)	150.— „
Pyolografia i injekcja dożylna	100.— „
Diatermia i posiedzenie	35.— „
Górskie słońce	20.— „
Badanie moczu	25.— „
Skrócone badanie moczu	15.— „
Badanie morfologiczne krwi	40.— „
Częściowe badanie morfologiczne krwi	25.— „
Badanie krwi na cukier	35.— „
Analiza plwocin	25.— „
Badanie treści żołądka	35.— „
Badanie rozmazu nago	25.— „
Badanie kału na pasożyty	25.— „
Badanie kału na krew utajoną	15.— „
Dwukrotne sondowanie żołądka włącznieześniadaniem	45.— „
Elektryzacja:	
ramienia	25.— „
nogi	25.— „
całego ciała	50.— „
Założenie gipsu	od 250 do 500.— „

§ 6.

Koszta leczenia i utrzymania opłacać winni chorzy samopłacący co dziesięć dni z góry zaliczkowo, Ubezpieczalnia Społeczna i gminy za ubogich uiszczają opłaty na podstawie rachunków szpitala.

§ 7.

Koszta leczenia niepokryte z góry płatne są w ostatnim dniu każdego miesiąca, a jeśli pobyt chorego trwał mniej niż miesiąc jeden, w dniu opuszczenia Szpitala.

§ 8.

W razie nieuiszczenia we właściwym terminie kosztów leczenia i utrzymania liczyć się będzie od zaległości miesięcznie 2% za zwłokę, a kwota pobrana zostanie w drodze administracyjno - przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucji (Art. 55 i 56 ustawy z dnia 11.8, 1923 r.) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 196 poz. 884 rok 1932).

§ 9.

Powyższa uchwała obowiązuje po upływie dni 14 od dnia ogłoszenia jej w Dzienniku Wojewódzkim.

Z dniem tym tracą moc wszelkie inne uchwały w tym przedmiocie dotychczas obowiązujące.

POWIATOWA RADA NARODOWA

Przewodniczący P. R. N.

(—) Andrysiak

82

STATUT

dla publicznego Szpitala Powiatowego w Gniewie
(woj. gdańskie)

ROZDZIAŁ I.

Nazwa, rodzaj, zadanie i majątek szpitala.

1) Szpital nosi nazwę „PUBLICZNY SZPITAL POWIATOWY" w Gniewie — Nowa Ameryka, powiat tczewski, w województwie gdańskim.
2) Szpital ma charakter ogólny. Liczba łóżek szpitalnych wynosi 76.
3) Celem szpitala jest przyjmowanie na leczenie wszelkiego rodzaju chorych, z wyjątkiem psychicznie chorych.
4) Przychodni Szpital nie prowadzi.
5) Właścicielem jest powiatowy związek samorządowy w Tczewie.
6) Okręg szpitalny rozciąga się na obszar powiatu tczewskiego.
7) Prawo publiczności przysługuje szpitalowi na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zakładach leczniczych z dnia 22. 3. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr 38 poz. 382.
8) Majątek szpitala składa się z jednopiętrowego budynku szpitalnego, z budynku przeznaczonego na przechowanie aparatu dezynfekcyjnego, na pomieszczenie pokoju sekcyjnego i kostnicy, z budynku gospodarczego, z ogrodu i placu dokoła szpitala — parcela 1017/382 etc., jak wykazuje mapa Państwowego Urzędu Katastralnego.

ROZDZIAŁ II.

Ustrój wewnętrzny szpitala.

1) Oddziałów szpitalnych posiada szpital 4: chirurgiczny, w którym jest 28 łóżek, wewnętrzny — 30 łóżek, położniczy — 4 i zakaźny — 12 łóżek.

2) Na oddział chirurgiczny, przeznaczone są 6 pokoi wspólnych, wewnętrzny — 7, na położniczy — 1, na porodowy 1, na zakaźny 3.

UWAGA: W razie wystąpienia gorączki połogowej umieszcza się położnicę na oddziele zakaźnym w osobnym pokoju. Dyrektora szpitala upoważnia się do dostosowania ilości pokojów do łóżek na poszczególnych oddziałach do chwilowych potrzeb.

3) Szpital prowadzi tylko aptekę podręczną materiałów opatrunkowych i lekarskich sprzedaży podręcznej. Poza tym sprowadza lekarstwa według ordynacji lekarskiej z miejscowej apteki.

4) Inne lecznice lub sanitarne urządzenia i części składowe szpitala,:

a) w budynkach szpitala: sala operacyjna, pokój opatrunkowy, gabinet roentgenowski, gabinet leczenia elektro-fizykalnego, zawierający lampę kwarcową, lampę Sollux, Pantostat, kąpiel elektryczną pełną i częściową, podręczne laboratorium chemiczne, łazienki, kanalizację i ciemnie;

b) poza budynkiem szpitalnym: sala sekcyjna, kamera dezynfekcyjna i kostnica.

5) Urządzenie i pomieszczenie administracyjno — gospodarcze:

a) w budynku szpitalnym: kancelaria szpitalna, kaplica, mieszkania dla Sióstr i służby szpitalnej, kuchnia szpitalna, śpiżarnia, pralnia, maglownia, kotłownia ogrzewania centralnego i urządzenia do ciepłej wody.

b) poza budynkiem szpitalnym: budynek gospodarczy ze stajniami, 2 osobne piwnice do kartofli i warzywa.

ROZDZIAŁ III.

Środki na utrzymanie i prowadzenie szpitala.

1) Dochody własne szpitala:

a) dochód z własnego majątku stanowią produkty z ogrodu warzywnego i produkty z roli, która jest własnością Wydziału Powiatowego, a użytkowana przez szpital,

b) dochody z aparatów diagnostycznych i leczniczych od chorych ambolatoryjnych i za użytkowanie aparatu dezynfekcyjnego poza zaspokojeniem potrzeb szpitala.

2) Główny dochód szpitala stanowią opłaty za utrzymanie i leczenie chorych.

3) Subwencji szpital nie otrzymuje; deficyt szpitala pokrywa z własnych funduszów powiatowy związek samorządowy w postaci dopłat na prowadzenie szpitala, uwzględniając w budżecie powiatowego związku samorządowego.

4) Wpływów przygodnych szpital nie posiada.

5) Fundusz rezerwowy i inwestycyjny nie jest założony.

Inwestycje pokrywa się z budżetu powiatowego związku samorządowego.

ROZDZIAŁ IV.

Opłaty dzienne i dodatkowe

1) Podstawową opłatę dzienną ustanowiono dla szpitala na oddziałach wewnętrznym, położniczym i zakaźnym. Na oddziale chirurgicznym obowiązuje opłata podstawowa, powiększona o 20%.

2) Opłat ulgowych dla członków Ubezpieczalni Społecznych nie przewiduje się wobec postanowień w art. 127 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 396), zmienionej ustawą z dnia 23. 4. 38 (Dz. U. R. P. Nr 29 poz. 238) Wydział Powiatowy może po wysłuchaniu opinii Rady Szpitalnej obniżyć opłaty szpitalne w poszczególnych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, li tylko na podstawie indywidualnych wniosków.

3) Na oddziałach zakaźnych ustala się opłatę dzienną w wysokości 50% stawek zasadniczych. Osobne umowne opłaty w myśl art. 29 ustęp 3 rozporządzenia z dnia 28 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38 poz. 382) pobierać będzie szpital oprócz opłaty dziennej za specjalne świadczenia lecznicze jak np. za stosowanie się w sposobie utrzymania chorego i opiekowania się nim, tudzież leczenia stosownie do jego życzeń, przekraczających normy szpitalne, których szpital nie daje np. wyznaczenie dla chorego specjalnej pielęgniarki, wizytowanie chorego przez lekarza poza godzinami zwykłych wizyt lekarskich w Szpitalu, sprowadzenie lekarza specjalisty spoza stałego personelu lekarskiego danego szpitala, sprowadzenie dla danego chorego specjalnych narzędzi czy aparatów i dostarczenie zagranicznych lekarstw i specyfików, mimo że takie wyrabiane są w kraju, jeżeli szpital życzenia te bez uszczerbku dla innych chorych spełnić może. Powyższe opłaty wpływają do kasy Szpitala, a po potrąceniu kosztów własnych szpitala i po odliczeniu 10% na fundusz inwestycyjny, podziela się resztę pomiędzy personel pomocniczy i służebny, który swą pracą przyczynił się do wykonania odnośnych zadań. Podziału dokonywa Wydział Powiatowy na podstawie opinii Rady Szpitalnej.

4) Zasady obliczenia opłat dziennych dostosowane są do przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38 poz. 382 z roku 1928). W zasadzie wlicza się do opłaty dziennej tylko bezpośrednie świadczenia na rzecz chorego, łącznie z wydatkami na personel szpitala.

Do opłaty dziennej wlicza się przeto koszty utrzymania i leczenia chorego, oraz utrzymania szpitala w porządku.

Koszty rozbudowy i zasadniczego remontu szpitala, tudzież koszty jednorazowego urządzenia i zaopatrzenia szpitala ponosi z własnych funduszów powiatowy związek samorządowy.

Koszty normalnego uzupełnienia i naprawy przedmiotów stanowiących wewnętrzne urządzenie i zaopatrzenie szpitala — meble, narzędzia lekarskie itp. wlicza się przy ustaleniu opłaty dziennej. Do ostatniej również wlicza się ponadto koszty dostarczania ubogim chorym niezbędnych i najprostszych przyrządów, wzgl. opatrunków, bez których chory nie może opuścić szpitala tudzież, które powstały w razie śmierci z pokrycia pogrzebu zwykłego, o ile brak innych osób, do tego zobowiązanych.

Jednostką obliczeniową należności szpitalnych według taksy dziennej jest doba, dzień przyjęcia i dzień wypisania chorego ze szpitala liczy się za jedną dobę.

ROZDZIAŁ V.

Ustrój zarządu szpitala.

1) Naczelnym organem uchwalającym jest dla szpitala Powiatowa Rada Narodowa, a zarządzającym i wykonawczym Wydział Powiatowy.

2) Do obowiązków i zakresu działania organów naczelnych należy:

a) sprawowanie zwierzchniego nadzoru nad szpitalem;

b) dbanie o rozwój szpitala i utrzymanie go na należytym poziomie przez dostarczenie szpitalowi funduszów na rozbudowę, inwestycje i remonty

kapitalne oraz funduszów uzupełniających na bieżące wydatki,

c) uchwalenie preliminarza budżetowego i zamknięcia rachunkowego szpitala,

d) kontrola rachunkowości szpitala,

e) rozpisywanie konkursów na stanowisko dyrektora i ordynatorów szpitala, mianowanie tychże oraz innych funkcjonariuszów etatowych na podstawie opinii Rady Szpitalnej,

f) uchwalenie regulaminu Rady Szpitalnej, instrukcyj służbowych dla pracowników szpitala i regulaminu porządku wewnętrznego w szpitalu.

A. 3) Bezpośredni zarząd szpitala sprawuje dyrektor szpitala.

Dyrektor szpitala:

a) sprawuje bezpośredni zarząd szpitala pod względem lekarskim i gospodarczym,

b) jest przedstawicielem szpitala na zewnątrz,

c) organizuje życie, wewnętrzne szpitala i porządek pracy w szpitalu.

d) obowiązany jest do starania się o należyte i dostateczne zaopatrzenie szpitala we wszystkie narzędzia, aparaty i leki, niezbędne dla osiągnięcia najlepszych wyników leczenia, oraz o niezbdne i dostateczne wyposażenie szpitala w urządzenia higieniczne i należyte ich utrzymanie. W tym celu przedkłada dyrektor władzom naczelnym szpitala wnioski o potrzebach szpitala, poparte opinią Rady Szpitalnej.

e) jest odpowiedzialny za przestrzeganie higieny osobistego chorego,

f) układa preliminarze budżetowe i zamknięcia rachunkowe szpitala,

g) jest odpowiedzialny za należyte wykorzystanie środków, przyznanych na utrzymanie szpitala,

h) jest zwierzchnikiem bezpośrednim wszystkich pracowników szpitala,

i) układa instrukcje służbowe i regulamin wewnętrzny porządku domowego szpitala, oraz regulamin obrad Rady Szpitalnej,

j) przyjmuje i zwalnia stosownie do art. 22 rozporządzenia o zakładach leczniczych służbę szpitalną oraz przedkłada wnioski o przyjęcie pracowników za umową,

k) pełni jednocześnie obowiązki ordynatora na oddziałach szpitalnych.

B. 3) Funkcje organu doradczego i opiniodawczego oraz nadzorczego, ostatniego, w zakresie przekazanym przez Wydział Powiatowy, pełni Rada Szpitalna.

W skład Rady Szpitalnej wchodzi z prawem głosu stanowczego: jako Przewodniczący Starosta Powiatowy, a zarazem przewodniczący Wydziału Powiatowego, następnie jeden członek, wybrany z grona Powiatowej Rady Narodowej, dwóch członków wybranych spoza grona członków Rady przez Powiatową Radę Narodową, państwowy lekarz powiatowy i dyrektor szpitala, jako członek i referent.

Z prawem głosu doradczego powołani są w skład Rady Szpitalnej Dyrektor Miejscowej Ubezpieczalni Społecznej i członek wybrany przez Powiatową Komisję Opieki Społecznej.

Do zakresu działania Rady Szpitalnej należy:

a) troska o zabezpieczenie i pomnożenie majątku szpitala i jego dochodów oraz obmyślania sposobów rozwoju szpitala; stawianie własnych i opiniowanie wniosków dyrektora szpitala do władz naczelnych i w sprawie najżywotniejszych potrzeb szpitala,

b) wydawanie opinii w sprawie budżetu szpitala i opłat za świadczenia szpitalne,

c) wydawanie opinii w sprawie projektu instrukcji służbowych dla pracowników szpitala, projektu regulaminu porządku wewnętrznego szpitala i projektu regulaminu Rady Szpitalnej, przygotowanych przez dyrektora szpitala,

d) wydawanie opinii o potrzebie nabycia wzgl. nieprzydatności przedmiotów do dalszego użytkowania, o ich zbyciu i skreśleniu z inwentarza szpitalnego,

e) wydawanie opinii w sprawie projektu przepisów o sposobie zawierania umów w sprawie dostaw wszelkiego rodzaju przedmiotów dla szpitala,

f) wydawanie opinii w sprawach: przyjmowania darowizn i zapisów na rzecz szpitala, lokaty kapitałów i darów, wszelkich zmian w stanie posiadania wydzierżawiania nieruchomego majątku szpitala następnie w sprawach dochodzenia zaległości i funduszów szpitala, zawieranie układów, kończących spory,

g) wydawanie opinii w sprawach budowy, przebudowy, rozszerzania i remontu budynków szpitalnych,

h) wydawanie opinii w sprawie wysokości opłat za leczenie i należności specjalnych szpitala,

i) wykonywanie funkcyj sądu konkursowego, stawianie wniosków w sprawie mianowania lekarzy szpitalnych,

j) wydawanie opinii w sprawie wniosków dyrektora szpitala, dotyczących przedstawiania powołanej do tego władzy mianowania kandydatów na inne stałe posady w szpitalu; przenoszenia ich w stan nieczynny, i w stan spoczynku w sprawie przyznawania funkcjonariuszom szpitala dodatków za kierownictwo lub funkcyjnym, nagród, pociągania ich do odpowiedzialności dyscyplinarnej itp.,

k) utrzymanie kontaktu z instytucjami opieki społecznej w sprawie poparcia zadań szpitala oraz w sprawie opieki nad niezamożnymi chorymi lub ich rodzinami.

l) Rada Szpitalna może zapraszać na swoje posiedzenie znawców szpitalnictwa lub opieki społecznej z prawem głosu doradczego.

ROZDZIAŁ VI.

Kategorie pracowników, ich prawa i obowiązki

1) Kategorie pracowników szpitala są następujące:

a) jeden lekarz dyrektor, który pełni jednocześnie funkcję ordynatora na wszystkich oddziałach szpitala i jeden lekarz asystent,

b) personel pielęgniarski, składający się z 1 siostry zakonnicy sprawującej czynności siostry sali operacyjnej i siostry stacji męskiej, 1 siostra zakonnica (stacja żeńska i apteka), 1 siostra zakonnica (oddział zakaźny), 1 siostra zakonnica (roentgen, elektrolecznictwo i pomoc kancelar., 1 pielęgniarz, sanitariusz i sanitariuszka (pielęgniarka) razem 6 osób. Cały personel pielęgniarski winien posiadać odpowiednie kwalifikacje.

Czynności akuszeryjne w szpitalu powiatowym wykonuje pod nadzorem lekarza akuszerka umówiona i opłacana wedle umowy,

c) personel gospodarczy: 1 siostra zakonnica (administracja) i 1 siostra zakonnica (kuchnia i pralnia) razem 2 osoby,

d) personel służebny: 1 posługacz i 6 posługaczek razem 7 osób.

Spośród personelu powyższego posady lekarza dyrektora, pielęgniarza, pielęgniarki, posługacze i posługaczki zaliczają się do etatowych.

Powyższy skład pracowników szpitala powiatowego, dostosowany jest do pełnego stanu łóżek. Odnośnie personelu służebnego może powyższy stan ulegać zmianie zależnie od rocznego stanu chorych.

2. a) Oddzielnego statutu służbowego, określającego prawa i obowiązki pracowników szpitala nie ma i są one uregulowane jak dla innych pracowników Wydziału Powiatowego,

b) prawa emerytalne pracowników tczewskich powiatowego związku samorządowego są uregulowane osobnym regulaminem o stosunkach służbowych i emerytalnych urzędników i niższych funkcjonariuszów powiatowego związku samorządowego powiatu tczewskiego, zatwierdzonym dekretem Wojewody Pomorskiego z dnia 15-go czerwca 1934 r. Nr S.A.O. 42—77, ogłoszonym w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 23 z dnia 15 listopada 1934 r.,

c) warunki ustalenia pracowników szpitala są te same, jak u pracowników Wydziału Powiatowego z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22.III 1928 r. o zakładach leczniczych.

3) Zasadnicze pobory pracowników szpitala określone są statutem etatów stanowisk służbowych.

Pobory pracowników szpitala ustalone są według grup i szczebli uposażenia pracowników państwowych, a mianowicie:

a) dla lekarza dyrektora grupa poborów VI.

Wynagrodzenie reszty personelu służebnego ustalone jest w drodze umowy, zaś dla służby szpitalnej stosownie do warunków miejscowych.

Lekarz asystent, personel pielęgniarski i służebny otrzymuje oprócz wynagrodzenia mieszkanie i utrzymanie.

Cały personel kontraktowy jest ubezpieczony społecznie wedle przepisów obowiązujących.

Pielęgniarzowi i pielęgniarce cywilnej potrąca się koszty utrzymania z otrzymanych poborów wedle norm ustalonych przez Wydział Powiatowy po wysłuchaniu opinii Rady Szpitalnej.

4) Dyrektorowi szpitala może być przyznany dodatek funkcyjny za kierownictwo szpitala, roengenologię i pracę na oddziale zakaźnym.

To samo dotyczy dodatku chirurgicznego, który oblicza się według liczby dokonanych operacyj.

Wysokość ryczałtu i dodatku chirurgicznego ustala Wydział Powiatowy po wysłuchaniu opinii Rady Szpitalnej.

5) Zasiłków na dokształcenie personelu fachowego nie udziela się.

ROZDZIAŁ VII.
Postanowienie szczegółowe

1) Współudział w kształceniu przyszłych lekarzy wykonywa szpital w ten sposób, że przyjmuje w okresie wakacyjnym na praktykę jednego starszego słuchacza wydziału lekarskiego z zastrzeżeniem, że praktyka nie daje odnośnemu medykowi uprawnień, wynikających z rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 27.VII 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 62 — 29, poz. 484).

2) Psychicznie chorych umieszcza powiatowy związek samorządowy w zakładach dla psychicznie chorych w Kocborowie.

3) Stosunek do Ubezpieczalni Społecznej reguluje każdorazowo obowiązująca ustawa.

Państwowa Rada Narodowa

Sekretarz: **(—) BIELIŃSKI**

Przewodniczący: **(—) ANDRYSIAK**

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

PROTOKÓŁ

z XVI posiedzenia Woj. Komisji Notowań Cen odbytego w dniu 21.VIII 1946 r.

Obecni:

Przewodniczący — ob. Lenard Franciszek
Członkowie: — „ Sirocki Stefan
— „ Benke Henryk
— „ Ossowski Kazimierz
— „ Jakubowski Marian
— „ Birnik Wincenty
— „ Wróblewski Marian
— „ Werner Stefan
— „ Jachimowski Antoni
— „ Szeliga Feliks

Porządek dzienny:

1. Odczytanie protokółu z poprzedniego posiedzenia.
2. Ustalenie średnich cen woj. na dzień 24.VIII 46 r.
3. Wolne wnioski.

ad. 1. Protokół z poprzedniego posiedzenia odczytano i przyjęto.

ad. 2. Na podstawie nadesłanych informacji od rzeczoznawców terenowych ustala się średnią wojewódzką za 100 kg. zboża niesortowanego skupowanego od rolników jak następuje:

żyto nowe	— 790,—
pszenica	— 1.526,—
jęczmień kaszany	— 758,—
jęczmień browarny	— brak transakcji
owies stary	— 775,—
proso	— brak transakcji
ziemniaki nowe	— 329,—
groch „Victoria"	— 2.533,—
groch zielony	— brak transakcji
fasola biała	— brak transakcji
fasola kolorowa	— brak transakcji
rzepak	— 4.317,—
rzepik	— 2.677,—
siemie lniane	— brak transakcji
siemie konopne	— brak transakcji
mak biały	— brak transakcji
mak niebieski	— brak transakcji
gorczyca	— brak transakcji
mieszanka	— 790,—

Na zboże podaż i popyt mały. Tendencja wyczekująca. Odnośnie do ziemniaków tendencja mocna, z uwagi na żniwa brak dostaw.

Komisja poleca sekretarce wystosować pismo do ob. Rajkowskiego Roberta z podziękowaniem za dotychczasową współpracę z uwagi na wyłączenie pow. słupskiego z woj. gdańskiego, z prośbą o zwrot legitymacji — należności za koszty podróży wyrównuje się równocześnie.

Na tym protokół zakończono.

Protokólant: **(F. SZELIGA)**

Przewodniczący: **(F. LENARD)**

OGŁOSZENIE
Okr. Urzędu Samochodowego w Sopocie

Okręg. Urząd Samochodowy podaje do ogólnej wiadomości wykaz przedsiębiorstw posiadających zezwolenia (koncesje) Min. Komunik. na przewozy zarobkowe osób i towarów.

A. Przewozy zarobkowe osób:
1. Gdańska Spółdzielnia Przewozowo-Spedycyjna Gdańsk, ul. Piękna 12.

B. Przewozy zarobkowe towarów:
1. Gdańska Spółdzielnia Przewozowo-Spedycyjna, Gdańsk, ul. Piękna 12.
2. Przedsiębiorstwo Przewozowe „Tranzyt", Gdańsk, Nowy Port.
3. Przedsiębiorstwo S-ka Transportowo-Przewozowa „Ster" w Kartuzach.
4. Spółdzielnia Pracy Szoferów, Mechaników i Transportowców „Mototrans", Gdynia, Bema 21.
5. Spółdzielnia Transportowa „Ruch", Gdynia, Śląska 20.
6. Spółdzielnia Transportowa „Jedność", Wrzeszcz.

Jednocześnie ostrzega się, iż zarówno ci, którzy wykonują przewozy zarobkowe osób lub towarów nie posiadając zezwolenia (koncesji) Min. Komun., jak też ci, którzy korzystają z usług takich przedsiębiorstw, będą pociągani do odpowiedzialności.

Dalsze informacje o nowych koncesjonariuszach będą w Dzienniku Wojewódzkim umieszczane.

SKRADZIONE I ZAGUBIONE DOKUMENTY

Unieważniam zgubiony tymczasowy dowód tożsamości konia Nr 945, wydany dnia 9.VIII 1946 r. przez Zarząd Miasta Gdańsk, na nazwisko Konstanty Kielbowski.

Unieważnia się zagubioną kartę ewidencyjną samochodu marki „Dodge", półciężarowego, Nr rej. C—18990, wystawioną na lekarza pow. w Tczewie.
Unieważnia się zagubioną kartę rozpoznawczą, francuski dowód osobisty, kartę zameldowania na nazwisko Ossewski Bolesław.

Unieważnia się zagubioną książkę inwalidów, kennkartę, akt posiadania nieruchomości, legitymację członkowską PPS, zaświadczenie gminy Pruszcz na nazwisko Kosiński Leon.

Unieważnia się zagubiony dowód „zaświadczenie stałe" na nazwisko Elżbieta Schreiter zamieszkała w Starogardzie przy ul. Nowowiejskiej 14.

Unieważnia się kartę ewidencyjną Nr C—15060 na samochód 3-kołowy ciężarowy „Tempo", Okręgowy Urząd Likwidacyjny na województwo gdańskie, z siedzibą w Sopocie.

Unieważnia się skradzione pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych na nazwisko Dębicki Mieczysław.

Unieważniam zaświadczenie stałe na nazwisko Melania Wiśniewska, Jabłonowo, pow. Starogard.

Unieważnia się zagubioną kartę ewidencyjną samochodu DKW Nr A—17481, Nr podwozia 3023982, Nr motoru 672106/76, wystawiona na Ministerstwo Administracji Publicznej.

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową, wystawioną przez Dyrekcję Ceł w Gdańsku, oraz kartę rejestracyjną Nr 288/46, O.V. na nazwisko Felczer Stanisław, Wrzeszcz, ul. Fischera 13-a m. 7.

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną na samochód ciężarowy marki „Büssing", Nr rej. C—19738, Nr motoru MAN 89070, Nr podwozia 193871, wydaną przez Okręgowy Urząd Samochodowy, w Sopocie, oraz dowód tożsamości Nr A 635, wydany przez Zarząd Miejski — W.—1 — Wojskowy w Gdańsku.

Unieważniam zgubiony tymczasowy dowód tożsamości konia L. 24 od. 14.IX 45 r. zarejestrowany w Zarządzie Miejskim w Gdańsku, Nr 891, na nazwisko Ossewski Jan.

Unieważnia się zagubioną kartę ewidencyjną na motocykl marki „Tryumph"; Nr silnika 267362, Nr podwozia 267362, wydaną na Związek Zawodowy Transportowców, R. P. Oddział Automobilistów, Sekcja Sportowo-Motorowa, Gdynia.

Unieważnia się zagubiony dowód osobisty (Ausweis) wydany przez okupanta w Kaliszu, legitymację służbową Nr 164-a, wydaną przez Dyrekcję Ceł w Gdańsku, na nazwisko Przybył Apolonia w Redzie.

Unieważnia się zagubioną legitymację Urzędu Celnego w Gdyni, wydaną na nazwisko Skrzydlak Zygmunt.

Unieważnia się zagubiony tymczasowy dowód tożsamości konia, wystawiony na nazwisko Jakubek Józefa, zamieszkałego w Stężycy, pow. kartuski, woj. gdańskie, zapisany na ewidencji pod pozycją 79.

Unieważnia się skradzione zaświadczenie na Nr próbny 1604, samochodu marki „Phenomen", Nr silnika 10334, Nr podw. 11311, wydane na Urząd Pocztowy Lębork.

Zgłoszenia na prenumeratę przyjmuje Redakcja i Administracja Gdańskiego Dziennika Wojewódzkiego przy Urzędzie Wojewódzkim Gdańskim w Gdańsku, ul. Okopowa 5 (Wydział Ogólny, pokój Nr 27 godz. 10—12). tel. 419-41 wew. 267

Administracja przyjmuje ogłoszenia od władz, urzędów i instytucyj o charakterze publiczno-prawnym, zaś od osób fizycznych i osób prawnych prawa prywatnego tylko te, które zdaniem Urzędu Wojewódzkiego, mogą być umieszczone w Gdańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Cena ogłoszeń: zł. 10.— za wyraz — najmniej 10 wyrazów, przy tekstach dłuższych zł. 20.— za 1 mm szpalty. Administracja nie przyjmuje odpowiedzialności za terminowe ogłoszenia.

Prenumerata i ogłoszenia są płatne z góry wyłącznie za pośrednictwem P. K. O., Oddział w Gdyni, konto Nr. XI—4208. Opłaty dokonane w innym trybie nie będą uwzględniane.

Wysyłki dokonuje się po uprzednim wpłaceniu zaliczki kwartalnej na wspomniane P. K. O. w kwocie zł. 75.— do rozliczenia się zgodnie z cenami uwidocznionymi na każdym nadesłanym egzemplarzu.

Tłoczono z polecenia Wojewody Gdańskiego w drukarni Nr 8 Spółdz. Wydawniczej „Czytelnik" w Gdyni, ul. Mściwoja 7.

W—03705 CENA zł 35.—